

Cartea Profetului Țefania

Context istoric

Contextul istoric al cărții Țefania este același cu cel al cărții Ieremia și Naum. Deci nu vom relua aceste informații istorice. Vom evidenția doar faptul că spre deosebire de cartea Naum, cartea Țefania precizează în mod direct, explicit faptul că este scrisă în vremea împăratului IOSIA (vezi 1:1). Rămâne desigur întrebarea dacă este scrisă înainte de începerea reformei lui Iosia, în timpul reformei sau după curățirea țării? Toate variantele sunt posibile. Deci profeția lui Țefania ar putea:

- avea un rol important în trezirea lui Iosia și a mai marilor lui Iuda, deci un rol în DECLANȘAREA reformei.
- susține efectiv reforma lui Iosia. Astfel profețiile lui Țefania ar putea acompania procesul curățirii țării de idoli.
- cerceta inima poporului DUPĂ curățirea țării de idoli. Știm din 1,2 Împărați că Iosia a realizat o reformă administrativă, dar că inima poporului a rămas departe de Domnul. Profeția lui Țefania (ca și multe din profețiile lui Ieremia de altfel) ar atrage atenția asupra faptului că o curățire exterioară nu are niciun folos dacă nu este însoțită de o curățire interioară, profundă a inimii idolatre a poporului.

Desigur, Țefania și-ar fi putut desfășura lucrarea profetică în toate cele trei faze descrise mai sus. Va fi o mare provocare să descoperim CONTRIBUȚIA unică a profeției lui Țefania. În perioada lui Iosia, contemporani cu Ieremia, au mai fost alături de Țefania profeții Habacuc și Naum. Dar cartea Naum este unică prin faptul că este dedicată unei cetăți străine, iar cartea Habacuc își afirmă unicitatea prin anunțarea ridicării haldeilor în istorie ca unealtă a pedepsirii lui Iuda, și prin întrebările profetului cu privire la acest lucru. De asemenea celebrul pasaj CEL NEPRIHĂNIT VA TRĂI PRIN CREDINȚĂ și cântarea din Habacuc 3 oferă o identitate specială acestei cărți în canonul ebraic. Atât Naum cât și Habacuc aduc contribuții specifice revelației divine care nu se regăsesc în marea carte profetică a vremii, cea a profetului Ieremia. Naum și Habacuc aduc elemente profetice NOI care nu se regăsesc în Ieremia. Dar care este contribuția profetului Țefania? Care este contribuția acestei cărți în canonul ebraic? Care sunt elementele specifice, care sunt noutățile pe care le aduce această profeție? Ce contribuție nouă aduce Țefania la calupul profetic al vremii compus din Ieremia-Naum-Habacuc? De ce Biblia nu s-ar putea nicidecum lipsi de Țefania? De ce Biblia ar fi mai săracă fără Țefania? De ce viața noastră spirituală ar șchiopăta fără adevărurile din această carte? Iată marile întrebări la care vom încerca să găsim răspunsuri în scurtul nostru demers de a studia această misterioasă carte.

Capitolul 1

1:1-3 – Hotărârea divină de a nimici TOTUL de pe pământ

Versetul 1 fixează identitatea profetului. Nu știm sigur dacă Ezechia pomenit în acest verset este același cu împăratul Ezechia. Era Țefania descendent al lui David? Era astfel Țefania un apropiat al casei regale și implicit al lui Iosia? Și-a început Țefania lucrarea înaintea lui Ieremia și astfel a avut el un rol important în trezirea spirituală a lui Iosia? Tot ce este posibil. Iosia era fiul lui Amon și nepotul lui Manase, cel mai rău împărat din Israel. El s-a născut în cea mai adâncă idolatrie și orbire în care Iuda fusese vreodată. Cu toate acestea, de mic copil l-a căutat pe Domnul. Și aceasta fără a avea acces la Lege. Cum a fost posibilă această trezire a lui Iosia dintr-un așa mare întuneric? Domnul își are mereu martorii Lui. Și când întunericul crește, Domnul crește și mărturia profeților Săi (vezi perioada lui Ilie și Elisei). Este foarte probabil ca Țefania să fi fost vasul prin care Domnul l-a ajutat pe Iosia să se smulgă din marele întuneric spiritual în care s-a născut. Să fie cartea Țefania mesajul Domnului către inima copilului Iosia? Să fie cartea Țefania mesajul care l-a trezit pe Iosia și a generat cea mai lăudată întoarcere a Domnului din istoria împăraților lui Israel? Vom explora și această ipoteză.

Începutul cărții este unul sumbru. Este un început șocant de sumbru. Primele cuvinte ale profeției ne pun în fața ochilor decizia lui Dumnezeu de a nimici TOT ce este pe pământ. Cine și-ar începe o carte cu aceste cuvinte?

- Voi nimici TOTUL de pe fața pământului.

Versetul următor (v.2) explică ce înțelege Domnul prin TOTUL, și anume Domnul va nimici:

- oamenii și
- vitele,
- păsările cerului și
- peștii mării,
- pietrele de poticnire și
- pe cei răi împreună cu ele,
- voi nimici cu DESĂVÂRȘIRE pe oameni de pe fața pământului.

Observăm că Domnul nu ia decizia să nimicească PĂMÂNTUL, ci TOT ce este pe fața pământului. Dar nu doar oamenii, ci și toate animalele. În mod cert oamenii sunt CAUZA supărării din inima Domnului. Lista începe cu **oamenii** și se încheie tot cu **oamenii**, iar în încheiere se insistă că vor fi nimiciți TOȚI oamenii (cu DESĂVÂRȘIRE). Este aminită RĂUTATEA oamenilor (**pe cei răi**), precum și pietrele de poticnire. Pietrele de poticnire sunt cel mai probabil acele prilejuri de păcăturie despre care ne-a vorbit Mântuitorul de câteva ori în

Evangelhia după Matei. Ne amintim de Pilda Neghinei și de modul în care ne prezintă Isus sfârșitul veacului:

- Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care *sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea...*(Matei 13:41).

Asemănarea cu expresia din Țefania este izbitoare. Pricinile de poticnire sau de păcătuire sunt strâns legate de cei răi, de cei care săvârșesc nelegiuirea. Totuși pare a fi ceva diferit de aceștia. Par a fi acele produse, consecințe, structuri, ideologii, sisteme generate de diavol și de păcatele oamenilor care sunt PIEDICI reale în apropierea oamenilor de Domnul, care se OPUN cu încăpățănare întoarcerii oamenilor la Domnul. Stăpânirile demonice au așezat în această lume tot felul de PRICINI de PĂCĂTUIRE sau POTICNIRE. Acestea împing pe oameni spre păcat. De aceea atât în Țefania cât și în Matei 13 ele sunt puse ÎNAINTEA celor ce săvârșesc fărădelegea. Vor fi nimicite pricinile de păcătuire/poticnire ȘI cei ce săvârșesc fărădelegea. Ordinea din ambele pasaje ne sugerează că mai degrabă pricinile de păcătuire sunt cele care cauzează păcatele oamenilor și nu INVERS. Deși, desigur este o influență reciprocă între cele două realități, pricinile de păcătuire par a fi cauza și păcatele oamenilor efectul. Lucrurile devin și mai clar când ne amintim că în Pilda Neghinei: diavolul este cel care seamănă neghina. Desigur ne amintim și de Matei 18 în care păcatul nostru devine o pricină de păcătuire pentru frați. Lumea zace în cel rău. Lumile demonice stăpânesc pe lume și AȚĂȚĂ lumea spre păcat. Lupta cu firea pământească ar fi mult mai ușoară dacă nu ar exista monstruasa coaliție dintre aceasta și lumile demonice. Și lumile demonice s-au trudit secole de-a rândul ca să creeze în lume tot felul de PRICINI de păcătuire, tot felul de sisteme sociale, economice, religioase, filosofice, ideologice, relaționale, fizice, etc., care să ÎMPINGĂ oamenii spre păcat. Domnul va nimici toate aceste prilejuri de păcătuire dar și pe cei ce le-au urmat! Prilejurile de păcătuire nu absolv de vină pe păcătoși. Vina lor rămâne reală. Adam a fost amăgit de Șarpe... dar vina lui Adam rămâne.

Decizia lui Dumnezeu de a nimici TOTUL ne descoperă întristarea, supărarea, oboseala și mânia din inima Domnului. Păcatele pământului au ajuns pâna la cer. Au umplut tot pământul. Domnul e obosit de păcatele oamenilor. Nu le mai poate suporta, răbda. Nu mai poate să-și amâne mânia. Păcatul omului e prea mare. Domnul decide să facă dreptate, să pună capăt răului și suferinței, să curățe tot pământul. Dar de ce să nimicească ȘI ANIMALELE? În primul rând ne aducem aminte de POTOP, de decizia Domnului din Genesa 6. După ce omul a fost alungat din Eden el a născut tot oameni păcătoși care au păcătuat. Dar Domnul nu a vrut să aducă din prima potopul. Pe de o parte exista harul iertării, posibilitatea căinței. Pe de altă parte erau și oameni de bine care umblau cu Domnul și mijloceau pentru restul pământului. Pe de altă parte, exista mila și îndurarea lui Dumnezeu care amâna pedeapsa, care nădăjduia în schimbarea oamenilor. Domnul ia decizia să aducă POTOPUL după cel puțin 1600 de ani DUPĂ alungarea omului în Eden. Domnul nu ia această decizie pentru că pe pământ era păcat (căci păcat era de la alungarea

lui Adam din Eden), ci pentru că pământul SE UMPLUSE de păcat peste măsură de mult! Iată ce scrie în Genesa 6:

1. Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete,
2. fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.
3. **Atunci** Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”
4. Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.
5. Domnul a văzut că răutatea omului era **mare** pe pământ și că **toate** întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate **în fiecare** zi **numai spre rău**.
6. **I-a părut rău** Domnului că a făcut pe om pe pământ și **S-a mâhnit** în inima Lui.
7. Și Domnul a zis: „**Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târătoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.**”
8. Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.
9. Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu.
10. Noe a născut trei fii: Sem, Ham și Iafet.
11. Pământul era **stricat** înaintea lui Dumnezeu, pământul era **plin de silnicie**.
12. Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era **stricat**; căci **orice făptură** își stricase calea pe pământ.
13. Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă **au umplut** pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.

(Gen.61-13)

Observăm câteva lucruri foarte interesante și importante din acest pasaj:

- Asemănarea IZBITOARE dintre decizia lui Dumnezeu din Genesa 6 și decizia lui Dumnezeu din Țefania de a nimici TOTUL de pe fața pământului.

- Domnul a luat această decizie în Genesa 6 nu pentru că omul a păcătuit în Eden, nu pentru că era păcat în lume, nu pentru că nu mai exista speranța restaurării, ci pentru că efectiv păcatele oamenilor AU UMPLUT peste măsură de mult pământul. Am subliniat toate expresiile care accentuează acest fapt. Să ni le amintim:
 - Copiii lui Dumnezeu (minoritatea celor credincioși) s-au pervertit și ei.
 - Răutatea omului era MARE.
 - TOATE gândurile lui erau îndreptate ÎN FIECARE zi, DOAR spre rău.
 - Pământul era STRICAT, PLIN de sâlnicie.
 - Au UMPLUT pământul de sâlnicie.
 - ORICE faptură își stricase calea pe pământ.
- Iată deci că îndelunga răbdare a Domnului ajunsese la capăt după 1600 ani de la alungarea omului în Eden. Deși exista promisiunea restaurării, parcă Domnul nu vrea să mai continue acest plan. Omul era prea rău, prea păcătos și efectiv calcă în picioare harul răscumpărării. Răscumpărarea există, dar din păcate dacă omul nu răspunde la ea, atunci ce folos este ca planul să meargă mai departe? Prea mult rău, prea multă suferință. Lui Dumnezeu îi pare rău că a făcut pe om. Îi pare rău ca a dat drumul acestui plan. Soluția răscumpărării era de la început. Dar Omul o calcă în picioare și înmulțește răul peste măsură de mult! E prea mult... Trebuie să îi pună capăt. Iată că și acei puțini oameni credincioși s-au compromis și la fel ca Adam s-au lăsat amăgiți prin glasul Evei. Nu mai este nimeni care să mijlocească... Cine va putea ține în loc mânia cea dreaptă a sfântului Dumnezeu?
- Înțelegem că pervertirea minorității sfinților a dus la această amplificare a răului în lume și la luarea deciziei de a nimici pământul. Pasajul ne prezintă de fapt DOUĂ CAUZE care au generat decizia Domnului de a aduce POTOPUL:
 - În **6:1-3** decizia e determinată de decăderea comunității sfinților (*ATUNCI Domnul a zis...*)
 - În **6:5-7** aceeași decizie e determinată de răul care a UMPLUT pământul.
- Legătura e clară. Comunitatea sfinților pune limite păcatului în lume. Modelul lor, harul ce curgea prin ei, impactul lor în văduh, pune limite răului din lume și mulți din oamenii necredincioși alegeau de multe ori binele din pricina mărturiei

lor. De asemenea ei mijloceau pentru lume, ei reprezentau *o mângâiere* pentru inima Domnului, din pricina lor Domnul revărsa har și peste lume și nu o nimicea. Dar când ei au căzut, stavila în fața răului s-a dus, mijlocirea a încetat, harul a curs mai puțin. Pământul s-a UMPLUT de rău și nu mai era cine să țină în loc mânia Domnului. Și Domnul a decis nimicirea întregului pământ. Iată deci ce ROL important avea în planul divin acea minoritate de sfinți ignorată și batjocorită de lumea păcătoasă. Dar ei au privit ca Adam către fetele oamenilor și și-au lăsat inima sedusă de idolii acestora.

- O mică aplicație – în cele din urmă binele și stabilitatea din lume se datorează acelor puțini oameni neprihăniți din pricina cărora Domnul revarsă har, amână pedeapsa, cruță cetatea. Acei oameni neștiuți de nimeni care în ascuns slujesc pe Domnul, care nu sunt nici mari personalități, și nici nu au lucrări vizibile, izbitoare, de succes, sunt cheia supraviețuirii omenirii și a împlinirii până la capăt a planului lui Dumnezeu. Oare câți oameni rămân încă în viață din pricina ta? Oare câți oameni sunt protejați fizic și spiritual din pricina ta? Oare peste câți oameni Domnul revarsă zilnic har din pricina ta? Oare dacă tu ai da înapoi pe calea credinței, câți oameni ar muri, câți ar cădea în păcate mai adânci, câți s-ar împietri de tot? Nu trebuie să fii cunoscut aici jos pe pământ, să ai succes impresionant în lucrare. E important să fii cunoscut ACOLO sus. Daniel, omul preaiubit de cer, era cunoscut acolo sus. Era cunoscut mai înainte de Domnul. Era apoi cunoscut și de îngeri, și desigur și de demoni. Umblă în neprihănire înaintea Domnului fără să cauți să te faci cunoscut lumii și Bisericii. Succesul vizibil nu garantează că ești cunoscut acolo sus. În ziua răsplătirii finale vom avea mari surprize când vom cunoaște adevărații eroi ai istoriei, pe care istoria nu i-a cunoscut, nu i-a băgat în seamă, nici nu i-a consemnat. Istoria lumii și istoria Bisericii au o cu totul altă poveste. Acum este ascunsă de ochii noștri. Ea este însă consemnată de Duhul Sfânt. Caută să rămâi în istoria nedescoperită și nu te zbate să rămâi în istoria vizibilă și efemeră a deșertăciunii. Când ziua Domnului va veni nu se va vorbi de Alexandru Macedon sau Napoleon. Dar se va vorbi de văduva săracă, de fetița slujitoare din casa lui Naaman, etc. Nu căuta roade VIBILE perseverării tale în neprihănire. Doar perseverează în neprihănire și credință. Domnul va lucra prin tine în văzduh, va binecuvânta pământul, va grăbi finalul istoriei și va cutremura pământul. Doar veghează asupra inimii și vieții tale pentru a crește în asemănare cu Domnul și a urma pas cu pas și cu mare grijă toate etapele pe care Domnul le-a predestinat călătoriei tale pământești. Și în ziua aceea, Domnul îți va arăta cât de mult a binecuvântat pământul din pricina ta. Nu te bizui pe înțelepciunea și planurile tale pentru a fi o binecuvântare. Umblă în acultare înaintea Lui și El te va face o mare binecuvântare.

- Strategia diavolului e clară. La fel ca în Gen.6 va încerca să compromită poporul Domnului, rămășița celor neprihăniți. Fără ea, mânia Domnului nu mai poate fi stăvilită și omenirea nu poate supraviețui.
- Dar NOE a căpătat milă. El umbla cu Domnul. El și familia sa erau prea puțini pentru a opri mânia lui Dumnezeu către o lume de nelegiuți. Din pricina unui om Domnul poate ierta o cetate (vezi Ieremia 5:1, Gen.18), dar se pare că nu poate ierta o lume întregă? Mijlocirea lui Moise a abătut mânia Domnului de peste poporul său dar nu de peste întreaga omenire. Noe însă a fost PRICINA pentru care Domnul a mai dat o șansă rasei umane și a continua planul Său cu omul pe pământ. Noe nu doar că a fost izbăvit de potop dar, prin el, rasa umană s-a dezvoltat din nou, sămânța mesianică a fost purtată mai departe în istorie, Domnul Și-a dus planul de răscumpărare mai departe. Nu au pierit toți oamenii și nici toate animalele. O rămășiță a fost izbăvită. Noe l-a convins pe Domnul că merită să ducă mai departe planul, că poate acorda omenirii o nouă șansă.
- Vor pieri și animalele. De ce și animalele? Ce vină au ele? Nu au nici o vină? Dar ele au fost create pentru om, ca omul să domnească peste ele. Dar fără rege al creației (omul), nici creația nu-și mai are rostul. Odată cu regele este pedepsit întregul său regat.

Revenim la Țefania. În lumina cap 6 din Genesa, mesajul primelor două versete capătă o altă lumină. Mesajul este tulburător. Iată că din nou, A DOUA OARĂ după Gen.6, Domnul ia din nou decizia de a nimici TOTUL de pe fața pământului. De la potop până la Țefania nu a mai fost exprimată atât de clar această decizie a lui Dumnezeu de a nimici cu desăvârșire TOTUL de pe pământ, și pe oameni și pe animale. Profeții de dinaintea lui Țefania au vorbit și ei de ziua Domnului (vezi Isaia de exemplu). Dar parecă niciodată până la Țefania nu a mai fost rostit un mesaj atât de clar și radical ca cel din Gen.6. În legământul cu Noe Domnul nu a promis că nu va mai nimici pământul, ci că nu-l va mai nimici **prin APE**. Rămășița oamenilor de pe pământ erau ajutați astfel să se vindece de frica de ploaie și de ape (vezi Gen.9). Și modul în care Țefania își începe cartea ne sugerează nu o previziune a zilei judecății finale, ci mai degrabă o IMINENȚĂ a acestei zile. V.1:14 confirmă acest lucru:

- Ziua cea mare a Domnului este APROAPE, este APROAPE și **vine în graba** mare! Da este APROAPE ziua cea amarnică a Domnului...

De patru ori se insistă în acest verset pe IMINENȚA venirii zilei Domnului. Deci Țefania nu ne descoperă doar un final sumbru al istoriei, că în acel moment istoric, în inima lui Dumnezeu apăsa decizia de a nimici din nou ÎNTREG pământul ca la potop. De la potop până la Țefania, Domnul a mai luat decizia de a nimici anumite cetăți, anumite țări și popoare. Dar nu a mai trăit regretul și întristarea din Genesa 6 care L-au determinat să aducă nimicirea oricărei făpturi de pe pământ. Dar iată că acum după aproximativ 2000 de ani de la potop, din nou apare această

frământare în inima Domnului. Deci începutul cărții Țefania este absolut ȘOCANT, TULBURĂTOR, care ar trebui să ne cutremure, să tragă un semnal de alarmă de urgență maximă. Domnul se gândește din nou ca la potop să distrugă totul! E mai mult decât o judecată locală, e vorba de o judecată globală! Dar ce l-a determinat să se gândească din nou la această decizie? De ce acum și nu mai devreme? Ce anume din istorie l-a convins că paharul nelegiuirilor s-a umplut din nou ca în Gen.6? Se pare că următorul pasaj ne oferă răspunsul la această întrebare.

1:4-6 – Hotărârea lui Dumnezeu de a nimici TOTUL din Iuda

Este foarte interesant să observăm că hotărârea divină de a nimici totul pe pământ este urmată de hotărârea divină de a nimici totul din Iuda. Oare să fie vreo legătură între cele două? Ne aducem aminte de Gen.6. Răul s-a amplificat pe pământ pentru că poporul Domnului, oaza mijlocitorilor, a fost și ea compromisă. Iuda reprezenta rămășița poporului Domnului. Israel plecase deja în robia asiriană. Templul mai era la Ierusalim și în Iuda mai mizea viața după 722 prin reforma lui Ezechia. Dar când profetește Țefania? La sfârșitul domniei lui Manase și începutul domniei lui Iosia. Deci după ce Manase a pervertit Templul și a aruncat pe Iuda în cea mai adâncă groapă și împietrire. La fel ca în Gen.6, în perioada lui Manase, rămășița poporului lui Dumnezeu a fost amăgită și adâncită foarte mult în păcat. Cel rău a luat în serios promisiunea din Gen.3:15. El a înțeles că trebuie să se lupte împotriva nașterii Sămânței pe pământ. Și el știa că dacă pământul se umple de păcat, Domnul va nimici rasa umană, și odată cu ea și șansa nașterii Seminței. Și la potop rasa umană a fost gata să piară. Dar Noe a dus speranța mai departe. Dar cel rău nu s-a oprit din lupta sa. El știe că infectarea rămășiței poporului Domnului și îndepărtarea mijlocitorilor va duce din nou la revărsarea mâniei Domnului peste pământ. Odată cu alegerea lui Israel ca popor, acesta devine ținta atacurilor diavolului, iar Templul, Lumina lui Israel, ținta țințelor. Istoria biblică ne atrage atenția asupra istoriei lui Israel și a popoarelor din bazinul mediteranean. Dar nu ne spune nimic de India, de Europa, de America de Sud și de Nord, de Australia, de Centrul și Sudul Africii. Istoria biblică ne prezintă istoria bazinului mediteranean ca și cum ar fi istoria ÎNTREGULUI pământ. Dar pământul era mult mai mare, iar bazinul mediteranean doar o fărâmbă din acest pământ. Cum se explică această aparentă contradicție? Din perspectiva principiilor din Gen.6, foarte simplu. În plan spiritual, destinul popoarelor întregii lumi depindea de credințioșia lui Israel. Prin Israel Domnul binecuvânta întreg pământul. Rămășița credincioasă din Israel făcea ca:

- Domnul să aibă milă de întreg pământ, să nu-l nimicească și să amâne pedeapsa;
- Să reverse harul Său general peste întreaga lume;
- Să cerceteze prin mărturia creației, a conștiinței, a viselor, a diferitelor revelații toate popoarele;
- Să mențină un echilibru social și moral pe întreg pământul;

- Să trimită martori ai Săi pe tot pământul.

Dar toate acestea depindeau de ce se întâmpla în mica Palestină și în bazinul mediteranean. Într-adevăr acolo, pe scena bazinului mediteranean se juca destinul întregului pământ. Într-adevăr, acea istorie este adevărata istorie (spirituală) a ÎNTREGULUI pământ.

Revenim la Manase. Odată cu Manase se pare că se repetă tragedia din Gen.6. Poporul Domnului decade complet. Și atunci Domnul nu ia decizia de a nimici doar Iuda, ci și tot pământul. Pentru că Iuda va fi nimicit, tot pământul va fi nimicit.

Dar nici Iuda nu a fost nimicit complet și nici tot pământul... Ce s-a întâmplat? Ce a intervenit? Cuvintele lui Țefania au ajuns la inima unui copil pe nume Iosia. Acesta s-a trezit și a inițiat o mare reformă. Domnul nu a anulat judecata lui Iuda, dar a amânat-o și a diminuat-o. Nu a fost nimicit tot Iuda. O rămășiță a fost dusă în robie. O rămășiță formată nu doar din credincioși, ci și din cei necredincioși. Nu TOȚI cei ce se închinău oștirii cerului au pierit, așa cum anunța Țefania în 1:4-5. Iată deci marele rol al lui Iosia. Și într-adevăr așa e și structurat mesajul lui Țefania. În cap.1 se anunță NIMICIREA TOTALĂ. În cap. 2 este chemarea la pocăință care poate schimba decizia lui Dumnezeu din cap.1. În cap.3 cartea se încheie cu promisiunea restaurării lui Israel. Pentru ca Domnul să anuleze pedeapsa de peste Iuda era nevoie de o pocăință națională. Aceasta nu s-a produs în profunzime nici în perioada lui Iosia. Dar reforma lui Iosia nu a fost în VAN. Iosia a fost un nou NOE prin care istoria lui Iuda a putut merge mai departe, iar prin Iuda Sămânța mesianică a fost purtată în continuare în istorie. Domnul nu a nimicit cu desăvârșire pe Iuda și nici tot pământul. Reforma lui Iosia a avut IMPACT în văzduh. Chiar dacă 1,2 Împărați insistă că deși Iosia s-a întors cu toată inima la Domnul, Domnul nu S-a întors din iuțimea mâniei lui față de Iuda și Ierusalim (și aceasta din pricina lui Manase), cartea Țefania ne descoperă rolul ESENȚIAL pe care l-a avut Iosia pentru evitarea unui nou potop și pentru supraviețuirea Seminței mesianice în istorie. Iosia a fost un fel de nou Noe, dar care nu doar că a oferit umanității o nouă șansă, dar care a și amânat aducerea unei noi distrugerii totale. Iosia a adus o nouă măsură de har peste Iuda și peste pământ. Această nouă măsură de har nu a trezit tot Israel dar a făcut posibilă întoarcerea unor alte vase ale mijlocirii ca Daniel și cei trei prieteni, ca Ezechiel. Torța mijlocirii a fost prin Iosia predată mai departe vaselor sfinte duse în Babilon. Și Domnul a avut o strategie interesantă. Vasele sfinte trezite în urma reformei lui Iosia, El le duce în robie încă din primul și al doilea val. În robie ajung MAI DEVREME cei mai orientați spre credință, și cei mai necredincioși rămân în Iuda pentru a primi revărsarea judecății finale prin Nebucadnețar din 587 î.H. Într-adevăr și cartea Ieremia și cartea Ezechiel insistă că rămășița ajunsă deja în robie era mai puțin rea ca poporul care locuia încă în Ierusalim. Domnul a făcut așa pentru a-și proteja vasele mijlocitoare. Acestea au fost luate din Iuda și trimise la Neamuri în Babilon (vezi cartea Daniel și Ezechiel). Slava Domnului a plecat din Templu cu mult înainte ca Templul să fie distrus. Și unde s-a dus? S-a dus alături de adevărații mijlocitori strămutați în Babilon (Daniel, Ezechiel...). Adesea spunem că lucrarea lui Ieremia sau Isaia nu a dat mari rezultate. Poporul nu s-a căit ca națiune și Israel nu a ajuns din nou cap, ci coadă.

Judecata tot a venit. Doar puțini au răspuns chemării. Da! Dar acești PUȚINI au făcut posibilă derularea istoriei și împlinirea planului mesianic. Istoria din văzduh e diferită de cea vizibilă. De sus, lucrurile se văd altfel. Isaia, Iosia, Ieremia au avut un MARE IMPACT ȘI UN MARE ROD în planul divin. Oare e puțin lucru ca din pricina ta, un nou potop să fie amânat, omenirea și Israel să supraviețuiască și Sămânța mesianică să fie purtată în continuare în istorie? Oare e puțin lucru să știi că fără rolul tău în istorie, ea s-ar fi sfârșit, Mesia nu ar mai fi intrat în lume și Domnul ar fi pus capăt prin judecată rasei umane? Înțelepciunea lui Dumnezeu a guvernat istoria și împlinirea planurilor Sale prin ea constă în trimiterea în istorie la timpul potrivit a vaselor mijlocirii. Și nu mă refer doar la vasele credincioase, ci la acele vase care perseverând în credință capătă trecere sus și au impact în mijlocire. Mă refer la un Noe, un Avraam, un Iosif, un Moise, un Iosua, un Samuel, un David, un Ezechia, un Iosia, un Ieremia, un Daniel, un Zorobabel, un Zaharia, un Ezra, un Neemia, un Maleahi. La acele vase care nu doar pâlpâie, ci care ARD pentru Casa Domnului și prin care EFECTIV Domnul poate DUCE mai departe planul Său, poate da noi revelații, poate construi, poate declanșa următoarea etapă. Acești puțini din cei puțini sunt AȘII din mâneca Celui ce guvernează istoria. Și cine știe dacă nu pentru o vremea ca aceasta ai ajuns să fii la împărăție?

Iată că atunci când totul părea sfârșit după tragedia adusă de Manase apare un Țefania care trezește un Iosia care creează o nouă bulă de har în care se naște Daniel și tot așa. Dar Mesia a intrat deja în lume și și-a împlinit lucrarea. Care e rolul nostru în istorie? Mesia nu și-a sfârșit lucrarea. El și-o va sfârșit de-abia la a doua Sa venire. Și va veni când Evanghelia va fi dusă la marginile pământului și Israel se va căi. Și aici intervine rolul nostru, acela de a duce flacăra Evangheliei generațiilor viitoare și mai mult către marginile pământului.

Revenim la v.4-6 din Țefania. Se anunță nimicirea cu desăvârșire a întregului Iuda. Israel fusese distrus. Nimicirea întregului Iuda ar fi dus la nimicirea rămășiței poporului lui Dumnezeu și deci inclusiv al ultimilor care purtau sămânța mesianică. Fără Mesia însă nu mai era speranță. Fără intrarea Lui în lume nu mai era mântuire. Rămânea doar nimicirea totală a lumii. Rămânea doar judecata anunțată în Țef.1:2-3. Se enumeră cei care vor fi nimiciți și PRICINA pedepsirii lor. Astfel avem:

- IDOLII (rămășițele lui Baal),
- cei ce promovează IDOLATRIA în popor (numele slujitorilor săi și a preoților împreună cu ei),
- cei ce se închină IDOLILOR, (oștirii cerului),
- cei ce jură pe Domnul dar și pe IDOLI (Malcam),
- pe cei care
 - S-au abătut de la Domnul,

- Nu caută pe Domnul,
- Nu întreabă de El.

Vedem că prima cauza a nimicirii este IDOLATRIA care este prezentată, detaliată pornind de la realitățile vizibile până la cele ascunse, subtile. Astfel se pornește de la IDOLI, apoi către promotorii IDOLATRIEI, apoi către cei ce cad în capcana acestora și slujesc idolilor, dar se au în vedere și cei care slujesc Domnului dar și idolilor, și nu sunt trecuți cu vederea nici cei care, poate nu se închină vizibil unor idoli de piatră, dar care în inima lor sunt departe de Domnul (nu Îl caută și nu Îl întreabă). Această ultimă caracteristică a idolatriei ascunse este specifică perioadei de după reforma lui Iosia când deși idoli erau distruși în țară, poporul își purta idoli în inimă.

Cei mai vrednici de nimic par idoli, iar cei mai puțini vrednici de pedeapsă par cei a căror idolatrie nu se vede. Dar pedeapsa vine și peste unii și peste alții. Toate manifestările idolatriei sunt o urâciune înaintea Domnului și cheamă mânia și pedeapsa divină. Deci mânia Domnului va veni atât peste idoli cât și peste cei care promovează idolatria în popor, atât peste cei care se închină doar idolilor, cât și peste cei care se închină și idolilor și Domnului, atât peste cei care se închină la idoli vizibili, cât și peste cei ce se închină DOAR la Templu dar își poartă idoli în inimă. Tot Vechiul Testament reprezintă un asalt al geloziei divine împotriva IDOLATRIEI. Istoria împăraților lui Israel și istoria lui Israel și Iuda sunt radiografiate după acest principal criteriu: au slujit Domnului sau idolilor. În istoria lui Israel o mare minciună a fost aceea că se poate sluji și Domnului și idolilor, iar cea mai mare minciună a fost aceea că idoli ascunși ai inimii sunt mai puțini periculoși, sunt trecuți cu vederea de sfințenia lui Yahweh. Țefania însă nu lasă nici o manifestare a idolatriei să fie trecută cu vederea. Orice contact cu idolatria aduce moarte. Capitolul 1 din Țefania se încheie cu imaginea GELOZIEI Domnului. Pentru Domnul lucrurile sunt clare. El este Soțul lui Israel. Orice formă de idolatrie înseamnă intrarea în contact cu lumile spirituale, cu Șarpele cel vechi. Înseamnă adulter, înseamnă înșelarea soțului Yahweh. Ce soț ar tolera adulterul la soția sa? Și aici nu vorbim de căderile care fac parte din procesul sfințirii, de zonele nevindecate din noi pe care nu le conștientizăm și pe care Domnul încă nu le-a chemat spre curățire, sau de greșelile prin care descoperim slăbiciunile ascunse ale inimii și prin care învățăm harul. Aici vorbim despre lucruri în care PERSISTĂM, despre lucruri în care NE COMPLACEM chiar dacă Domnul ne-a cercetat și ne-a muștră de multe ori în acel domeniu.

Dar ce înseamnă idoli pentru noi în Noul Legământ? Cel puțin în Europa noi nu mai suntem ispițiți să ne închinăm pietrelor și oștirii cerului. Dar care sunt idoli cu care ne confruntăm noi? În umblarea noastră sub soare sunt:

- Lucruri care ne atrag, în care ne căutăm DESFĂTAREA, împlinirea, fericirea, mângâierea sau alinarea....

- Sunt lucruri pe care ne bazăm, în care ne ÎNCREDEM în care ne căutăm siguranța, protecția, stabilitatea...
- Sunt lucruri de care ne TEMEM, de care fugim, care ne amenință, care ne robesc, care ne înspăimântă...

Și în această dinamică existențială între ATRACȚIE, ÎNCREDERE și FRICĂ, noi suntem în centru, iar VIZIBILUL este sistemul nostru de referință. Ne bazăm pe ce vedem. Ne bazăm astfel în primul rând pe noi înșine. Apoi pe semenii, apoi pe sisteme, servicii, bani... pe TOT ce se vede.

Paradigma relației cu Domnul presupune cu totul altceva:

- Să ne găsim desfătarea și mângâierea DOAR în El...
- Să ne bazăm, să ne încredem doar în El în ce privește siguranța, protecția noastră...
- Să ne temem doar de El și frica de El să învingă orice altă temere... să nu ne temem de nimic altceva...

Și în această paradigmă nu noi suntem în centru, ci El. Căci în El ne găsim desfătarea, în El ne încredem și de El ne temem... dar nu doar atât. Nu mai trăim pentru noi, ci pentru El și slava Lui! Mai întâi Domnul... iată gândul care ne ghidează existența. Fericirea noastră vine ca un efect natural al trăirii pentru un Domn care ne vrea binele și fericirea. Fericirea noastră rămâne însă ceva secundar. Pe primul loc rămâne onoarea de a trăi pentru gloria Creatorului.

În această paradigmă domnește Nevăzutul, căci pe singurul în care ne găsim desfătarea, pe care ne bazăm în orice împrejurare, și de care ne temem, și pentru care trăim NU SE VEDE! Vizibilul nu este negat, ci devine locul în care domnește Domnul. Domnul nu se vede, dar lucrarea Sa se manifestă în concretul existenței noastre. Nu vom da foc la mâncarea din frigider, dar vom vedea în ea mâna, iubirea și purtarea de grijă a Domnului. Lucrurile își pierd falsa identitate de a fi ceva în sine. Toate din cele ce sunt create vin de la El, sunt susținute prin puterea Lui și sunt pentru el. Aici e marea provocare, de a înțelege că nimic nu poate fi bun ÎN SINE, sursă în SINE. TOTUL e din El, prin El și pentru El.

În această lumină, începem să ne descoperim idolii ascunși ai inimii. Dacă există ceva în sine de care ne lăsăm atrași, în care ne punem încrederea sau de care ne temem, acel ceva nu este altceva decât un IDOL. Ne aducem aminte de Galateni: doar Hristos. Nu se poate Hristos și tăierea împrejur sau Hristos și altceva. Hristos este suficient în îndreptățirea noastră, dar poate îndreptăți doar dacă e recunoscut ca SINGUR Mântuitor. Ne aducem aminte de Coloseni: Hristos este suficient în domeniul CUNOAȘTERII și al creșterii în maturitate. Nu putem spune Hristos și filosofia, sau Hristos și îngerii, sau Hristos și practicile diferitelor religii. În Hristos

avem totul deplin. Și iarăși ne ținem de Cap doar în măsura în care Îl recunoaștem doar pe Hristos ca fiind totul deplin în toate. În măsura în care spunem Hristos și altceva... ne îndepărtăm de Capul Bisericii.

În Iașul sec.21, nu tăierea împrejur, nu provocările filosofiei și a diferitelor religii îi fac concurență lui Hristos în Biserică. Preocupările noastre sunt mult mai pământești. Hristos și... CE anume? Ce scriem în dreptul nostru? Să ne analizăm lucrurile care ne atrag, în care ne refulăm, spre care tânjim, în care ne investim timpul, resursele, ființa... La ce visăm, la ce gândim, ce căutăm? Care sunt lucrurile care ne atrag deci? Dar care sunt temerile noastre... lucrurile care ne înspăimântă, care ne amenință, care ne fură bucuria și pacea? Veștile din ce domenii ne tulbură prea mult? Și care sunt lucrurile pe care ne BAZĂM, care ne aduc pace și liniște în suflet? În lumina Cuvântului, prin Duhul și printr-o inimă sinceră, vom putea descoperi idolii care blochează manifestare harului în viața noastră. Deci ce vedem în dreptul nostru? În societatea în care trăim suntem asaltați desigur de confort, cu acea viață liniștită și de succes. Banii, cariera, locul de muncă, împlinirea profesională, pacea cu oamenii, o viață liniștită și fără probleme și fără conflicte, o casă, o mașină, un serviciu stabil, rezerve de bani și siguranța financiară, sănătatea, întemeierea unei familii, copiii și fericirea lor; sau de ce nu, ocuparea unei funcții în biserică, ideea de a fi un lider de succes al unei biserici de casă, ideea un treziri spirituale, a unei lucrări creștine mare și de impact, ideea de a te vedea pe tine folositor în Trupul lui Hristos, relațiile cu prietenii, aprecierile din partea celorlalți, cunoașterea Bibliei, cunoașterea ca scop în sine, fascinația de a explora lumea, istoria, arta, acumularea unei culturi generale impresionante, ideea de schimba lumea, societatea, de a avea impact, de a fi recunoscut, de a-ți valorifica potențialul, nevoia de succes, de afirmare; de ce nu și micile-mari plăceri ale vieții: cafeaua de dimineață, televizorul, sportul, calculatorul, activitățile care ne aduc plăcere în sine, în care ne găsim refugiul când avem o zi grea și desigur propria neprihănire personală, imaginea ta de sfânt, de om integru înaintea celor necredincioși și credincioși, încrederea în propriul discernământ, în propria voință, în propriile merite; și desigur chiar dacă toate cele de mai sus ar lipsi cu desăvârșire și ar rămâne doar ideea de a trăi mai întâi pentru mine și apoi pentru Domnul... tot am vorbi de un idol urâcios și care ar diminua, bloca, lucrarea Duhului în noi. Cred că în lista de mai sus se găsesc principalele surse ale ATRACȚIEI, ÎNCREDERII și ale TEMERILOR IDOLATRE care ne hăituiesc viața în România sec. 21. Orice lucru, ori cât de bun, frumos sau inofensiv ar fi, dacă devine o sursă în sine a plăcerii, a alinării, a siguranței, a fricii, este un idol urâcios care stârnește gelozia Domnului. Și studiul billic și timpul de părâșie, și rugăciunea poate deveni un idol. Și acum îmi vine în minte Psalmul 81:

Ps.81

Către mai marele cântăreților. De cântat pe ghittit. Un psalm al lui Asaf.

1. Cântați cu veselie lui Dumnezeu, care este tăria noastră! Înălțați strigăte de bucurie Dumnezeului lui Iacov!

2. Cântați o cântare, sunați din tobă, din harpa cea plăcută și din lăută!
3. Sunați din trâmbiță la luna nouă, la luna plină, în ziua sărbătorii noastre!
4. Căci aceasta este o Lege pentru Israel, o poruncă a Dumnezeului lui Iacov.
5. El a rânduit sărbătoarea aceasta pentru Iosif, când a mers împotriva țării Egiptului... Atunci am auzit un glas pe care nu l-am cunoscut: –
6. „I-am descărcat povara de pe umăr, și mâinile lui nu mai țin coșul.
7. Ai strigat în necaz, și te-am izbăvit; ți-am răspuns în locul tainic al tunetului și te-am încercat la apele Meriba. – (Oprire)
8. Ascultă, poporul Meu, și te voi sfătui; Israele, de M-ai asculta!
9. ***Niciun dumnezeu străin să nu fie în mijlocul tău*** și să nu te închini înaintea dumnezeilor străini!
10. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple!”
11. Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a ascultat.
12. Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor, și au urmat sfaturile lor.
13. O! de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele!
14. ***Într-o clipă*** aș înfrunta pe vrăjmașii lor, Mi-aș întoarce mâna împotriva potrivnicilor lor;
15. cei ce urăsc pe Domnul L-ar linguși, și fericirea lui Israel ar dăinui în veci.
16. L-aș hrăni cu cel mai bun grâu și l-aș sătura cu miere din stâncă.

Iosif a mers ÎMPOTRIVA țării Egiptului. Într-adevăr, un tânăr credincios a ajuns sclav în Egiptul idolatru, plin de demoni, de pofte și de capcane. Și acest tânăr era trădat de familie și avea toate motivele să uite pe Yahweh și să caute alinare la zeii egipteni care păzeau poporul egiptean. Dar Iosif a ieșit învingător din lupta cu Egiptul. A ieșit învingător la toate planurile, spiritual, fizic, material, social, la propriu și la figurat. Egiptul cu toți zeii lui nu l-au putut frânge pe tânărul Iosif pentru că Iosif nu era singur. Pentru că de partea lui era Domnul. Dar Domnul a fost de partea Lui pentru că Iosif s-a încrezut în Domnul și nu a lăsat nici un alt idol străin în viața și inima sa. Și acest Dumnezeu care a așezat întreaga țară a Egiptului la picioarele tânărului Iosif, a scos și pe Israel din Egipt. Și acest Dumnezeu ar umple ÎNTR-O clipă pe Israel de binecuvântări și l-ar izbăvi de toți vrăjmașii Lui care-l asupresc. Dar este o mare PIEDICĂ:

Idolii. Oare condiția este ca în viața lui Iosif: NICI un IDOL? Iosif nu doar că nu s-a închinat zeilor egipteni, dar el nu a lăsat nici idolii ascunși să crească în inima sa. Nu a cultivat dorința de dreptate, de răzbunare față de frații săi, ci i-a iertat. Nu s-a victimizat, ci a căutat să slujească pe alții. Nu a căutat împlinirea în promovare pe scara socială, ci a ales mai degrabă să piardă tot și să fie acuzat ca violator decât să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Nu a căutat alinare în Eva și a respins oferta tentantă a soției lui Potifar. Nu s-a luat prea în serios când a fost înălțat de Faron și a rămas sperit până la finalul vieții. Gloria Egiptului l-a atras desigur, dar nu i-a infectat inima, căci inima sa era topită doar după gloria Domnului. Nici un idol nu a găsit loc în inima sa curată. Doar Domnul. Și aici e marea provocare: nici un idol!! Noi avem impresia că dacă îndepărtăm idolii gravi, mai mari, că dacă îndepărtăm 95% din idoli, acei 5% mici sau mărunți sunt NEGLIJABILI. Să ne aducem aminte de lista de mai sus, de idolii care ne hăituiesc existența. Închipuieșteți că în viața ta nu mai este Hristos și familia, Hristos și cariera, Hristos și siguranța financiară, Hristos și neprihănirea personală, Hristos și , ci DOAR Hristos și că 99% din idolii din acea listă sunt ținuti la distanță de inima ta. Și Totuși mai e ceva... în fiecare săptămână mergi la fotbal... care nu e neapărat o sursă de plăcere în sine, dar este o activitate la care ții mult și pe care nu ai închinat-o lui Hristos. Nu te enervezi, nu ești obsedat de fotbal, dar pur și simplu joci pentru tine. Hristos nu își prea are loc acolo... Mai adăugăm că este un serial preferat la care te uiți mai ales în zilele grele de la serviciu. Îți aduce o alinare în sine, este un refugiu. Oare acești doi idoli care au mai rămas, după ce ai învins marii și cumpliții idoli ai Mamonei, ai neprihănirii personale, ai nevoii de succes spiritual, etc. POT ȚINE ÎNCĂ ÎNCHISE pentru tine zăgazurile CERULUI? Oare ce înseamnă pentru noi ca nici un idol străin să nu fie în inima noastră? Oare lupta cu idolatria nu durează toată viață? Oare vindecarea de idolatrie nu este până la sfârșit? Oare nu vom descoperi noi idoli ascunși pe care nu-i conștientizasem ani de zile? Oare Domnul nu poate lucra deloc prin noi când unii din idolii de mai sus încă ne robesc viața? Curățirea de idolii fizici din Israel se putea face și într-o zi. Dar oare e la fel și în ce privește curățirea INIMII?

În Evanghelia după Matei am înțeles mai bine ca niciodată că procesul curățirii și al vindecării inimii noastre idolatre durează toată viață. Practic vor fi mereu noi idoli ascunși ai inimii care vor trebui scoși la iveală și apoi curățiți. Procesul vindecării noastre de idolatrie ar putea fi oglindit în următoarea imagine. Inima noastră e plină de moarte, de idoli, de necunoașterea lui Dumnezeu. Să ne închipuim că acești idoli sunt ca niște pietre colțuroase care se află în inima noastră. Unele pietre se află mai la suprafață, altele se află mai înlăuntru inimii noastre. Fiecare piatră este prinsă de un lanț care coboară către pământ și care este prins de pământ cu un pilon. Practic aceste lanțuri ne împiedică ascensiunea noastră spre cer. La nașterea din nou, inima este înviată, o parte din pietrele de la suprafață sunt zdrobite, și cu ele și primele legături cu pământul. Inima se desprinde astfel de pământ și se înalță spre cer. Nu mai atinge pământul, dar este încă aproape de el. Căci pietrele din următorul strat al inimii sunt încă acolo, și lanțurile lor s-au întins și împiedică inima să urce mai sus către cer. Pun niște limite clare urcușului inimii către cer. Și urmează ca aceste pietre din primul strat al inimii să fie zdrobite și

ele. Odată cu zdrobirea lor sunt frânte și lanțurile. Procesul zdrobirii e greu. Inima se zbate, în această zbatere atinge din nou de multe ori pământul. Lanțurile se revoltă și o trag mai mult spre pământ. Inima are impresia că este în regres, că se întoarce din nou către pământ. Dar dacă acceptă procesul zdrobirii până la capăt, are parte de o surpriză. Deși este ostenită și obosită, deși e rănită de pietrele care ies din ea, deși este înclinată către pământ, la un moment dat se face liniște. Lanțurile și pietrele cad pe pământ. Vindecarea s-a produs. Inima se simte atât de ușoară, atât de liberă. Simte ca și cum s-ar fi debarasat de tone de greutate. Dar nu doar atât. Poate urca din nou nestingherită spre cer. Și urcă, zboară spre cer. Și vede cerul și mai clar, și vede mai mult din furnusețea norului, din gloria soarelui, din vitejia vântului. Privește în jur și vede că ea nu este singură. Tot văzduhul e plin de inimi care încearcă să zboare către cer. Unele sunt mai jos și zboară sau se luptă cu lanțurile revoltate. Dar altele sunt mai sus zburând sau luptând. Inima privește cu nostalgie către inimile de mai jos... și suspină blând: *am fost pe acolo...* Și inima privește geloasă către inimile de mai sus: *oare cum o fi acolo?* Și vede unele inimi sus de tot. Se văd doar ca un punct. Și se întreabă: *dar acolo sus... cum o fi? Cum se ajunge acolo? Cine poate ajunge acolo?* Dar nu se întreabă mult ci își continuă zborul. Vede priveliști noi pe care nu le-a mai văzut niciodată. Și urcă și urcă... până când zborul devine din nou greu, și ajunge din nou la un hop. Pricât ar da din aripi nu poate urca mai sus. De ce? Ce s-a întâmplat? Lanțurile pietrelor din al doilea strat al inimii s-au întins și au blocat ascensiunea. Momentul e trist. Dar e vindecător. Căci au ieșit la iveală aceste pietre ascunse. Cine ar fi bănuț că se află acolo? Dar zborul inimii către cer a întins lanțurile și astfel au ieșit la iveală. Și urmează din nou acum zdrobirea pietrelor din stratul al doilea al inimii. Și pentru că lanțurile acestora sunt mai lungi și mai groase, iar pietrele mai adânc înfipite în inimă, zdrobirea lor va fi mult mai complicată. Căci cum să le zdrobești fără să zdrobești inima? Și cum să faci față revoltei unor lanțuri așa de lungi și de groase? Și urmează din nou lupta, zbaterea, înclinarea spre pământ, revenirea din nou spre cer... Și inima acceptă din nou procesul zdrobirii până la capăt și din nou răni... dar apoi din nou liniște... și apoi din nou un alt zbor mai înalt către cer. Inima e mai ușoară, mai liberă și se poate înălța nestingherită mai mult. Cerul e mai aproape, norii o îmbrățișează, soarele își arată chipul...

După zece ani... se dă bătălia pentru zdrobirea pietrelor din stratul al șaptelea al inimii. Bătălia e mai cruntă ca oricând. Dar inima e liniștită. S-a obișnuit cu zdrobirea lanțurilor. A învățat în sfârșit că fără moarte nu este înviere. Fiorii morții nu o mai înspăimântă așa de tare. Cu cât sunt mai firoși cu atât va fi mai înalt zborul ce va urma. În durerea zdrobirii inima visează către noul zbor... După mult timp, poate prea mult, cedează și lanțurile pietrelor din stratul al șaptelea. Și se întâmplă ceva minunat. Inima nu mai are nevoie să dea din aripi. Vântul o poartă spre mai sus. Urmează un nou zbor, dar e cu totul altfel față de zborurile din trecut. Inima privește zâmbind spre nori. Dar acum îi privește de sus, căci a trecut prin ei și i-am îmbrățișat cu drag după zdrobirea pietrelor din stratul al patrulea. Acum se văd și stelele, ceilalți sori, și nu e nevoie să fie noapte pentru a le vedea. Iar soarele nu doar că este mult mai aproape. Dar poate vorbi cu el. Îi aude vocea, vorbește cu el ca un prieten drag care a însoțit-o în toată călătoria plină de peripeții. Privește în văzduh și se întristează. Văzduhul dimprejurul ei nu mai e așa plin de

inimi. Cele mai multe au rămas în urmă și se zbat pe la stratul al treilea sau al patrulea. Unele nici măcar nu se mai zbat. S-au mulțumit cu stratul al cincilea și zboară acolo. Dar nu zboară în sus. Ci zboară doar orizontal. Admirând ce frumos se vede pământul de la acea înălțime. Și de acolo încurajează inimile din straturile de mai jos să urce. Dar oare urcăm în sus pentru a admira pământul sau pentru a descifra neînțelesul cerurilor? Da, zboară de voie și parcă le e teamă să mai zboare în sus. Le e teamă să continue zdrobirea. Durerea zdrobirii anetrioare a fost prea mare. Și acum știu că durerea viitoare va fi și mai mare. Și atunci evită să zboare către mai sus. Da, cele mai multe inimii au rămas în urmă. Și inima se simte cumva singură. Nu e singură căci soarele e mai aproape ca oricând. Dar parcă ar vrea nespuse ca și celelate inimii să urce mai sus, să vorbească cu ele despre noile priveliști ale cerului. Totuși mai sunt câteva inimii care se văd de departe. Aleargă către ele, iată și acestea au biruit a șaptea înecare. Sunt puține, dar sunt așa de frumoase. Și aceste puține inimii nu se odihnesc prea mult. Privesc toate către sus. Urmează o nouă aventură. Privesc cu tristețe și către inimile înlănțuite în urma lor. Dar nu se pot opri din drum. Își aduc aminte că atunci când erau istovite pe la stratul al patrulea sau al cincilea, când vroiau să dea înapoi, au privit în sus, și au văzut sus de tot niște puncte mișcătoare. Și atunci s-au întrebat: *Dar ele oare cum au trecut prin ce trecem noi: cum de au biruit? Deci se poate? Poate nu știm CUM să ne luptăm cu aceste lanțuri care par de nezdrobot. Dar mai presus de toate... Oare cum o fi acolo sus?* Și au prins puteri și au luptat mai departe. Și acele puncte mișcătoare au lăsat în jos niște mici CUVINTE. Și acestea au fost aduse de vânt până la inimile care priviseră întrebătoare către mai sus. Și în aceste mici cuvinte erau descrise priveliștile de mai sus. Și au citit aceste cuvinte... Și s-au minunat. Apoi nu au mai înțeles. Dar într-un final au priceput. Au aflat CUM să biruiască lanțurile ce păreau de nezdrobot. Și le-au sfărâmat și zborul a continuat. Amintindu-și aceste lucruri au știut că pot să ajute inimile înlănțuite de mai jos nu întorcându-se la ele, ci zburând mai sus, mai sus. Și s-au avântat spre înaltul cerului, purtate acum nu doar de bucuria noilor priveliști ce se vor arăta, ci și de faptul că în aceste noi priveliști vor putea găsi cuvintele care să descătușeze inimile dinapoia lor.

După încă 10 ani... inima tocmai se descătușează de lanțurile din stratul al doisprezecelea... priveliștile nu mai pot fi descrise în cuvinte, iar soarele este de fapt noul spațiu în care zboară. Zborul este acum înlăuntrul soarelui care e mai mare decât părea a fi din depărtare. Iar aici inima pășește singură. Inimile cu care se întâlneau după stratul al șaptelea și-au continuat zborul dar au rămas în urmă. Ea nu i-a putut aștepta. Pur și simplu dorul de soare a făcut-o să zboare mai repede. Și acum pășește în soare unde descoperă noi ceruri de străbătut. Dar e singură... Și totuși vede în lumina soarelui urmele altor zboruri. Cineva, de fapt mai mulți, mai zburaseră pe aici. Și totuși nu mai era nimeni. Cine zburase pe aici înaintea ei? E clar, căci cerul soarelui era brăzdat de urmele altor zboruri. Nu erau multe, dar erau câteva. O fi zburat de mult pe aici? Așa se părea după urma zborurilor. Și atunci privește în trecut și vede inimile care zburaseră cândva pe aici și când le vede tresare și zâmbește... căci se dusesse mult în trecut... e vorba de mii de ani... și vede zburând o inimă bătrână care jertfea un prunc, apoi o inimă bătrână și totuși tânără care purta un toiag, apoi o inimă ce cânta așa de frumos la arfă, apoi o inimă ce

cândva prigonise zborul inimilor dar apoi le-a întrecut pe toate în zbor... Da, doar câteva inimi trecuseră de mult prin soare. Inima noastră aude cu drag glasul lor dulce din trecut care-i șoptește aieva: *Și noi am trecut pe aici... dar nu te opri, nu-ți fie teamă de nimic, ci continuă zborul, nu zăbovi prea mult, căci timpul e scurt și trece ca gândul, și mai e atât de mult de urcat în sus. Zboară cu foc! Zboară ca gândul! Zboară pe aripile soarelui!* Și inima a înțeles că nu poate admira prea mult lăuntru soarelui, ci că trebuie să se grăbească. Și înainte să se despartă cu greu de glasul inimilor din trecut, acestea toate într-un singur glas au implorat-o: *Te rugăm mult să nu te oprești nicicând, te rugăm mult să nu îți încetinezi pasul nicicând, și te implorăm să zbori mai sus decât am zburat noi înșine, să zbori acolo unde noi nu am ajuns, să zbori mai sus... căci noi parcă am urcat așa de puțin în timpul călătoriei care ne-a fost hotărâtă nouă, căci soarele va fi atât de bucuros când vei ajunge acolo... căci soarele va străluci atât de minunat în ochii tuturor când tu vei pași acolo... și mai presus de toate, poate că acolo sus vei găsi acele CUVINTE tainice, pe care când le vei da drumul în jos îi vor dezlega pe acei mulți pe care noi nu am reușit să-i smulgem din țărână... Nu te opri, căci călătoria ta de-abia a început!*

După zece ani... inima a uitat la ce strat a ajuns. Acum zboară cu aripile soarelui. Acum totul e nou, e altfel. Acum zboară în cerurile soarelui și după ce se rup noi lanțuri și începe un nou avânt spre mai sus pășește într-o sală mare... Dar aici nu găsește noi priveliști minunate ca de obicei, ci doar un mare întuneric. Surprinzător... după zdrobirea lanțurilor urma un nou cer și nu un mare întuneric. Întuneric... aici în lăuntru soarelui? Nimeni nu mai pășise aici. Nu vede nici alte inimi, dar nici urmele unor zboruri din trecut. Nu se mai aude nici o vorbă de încurajare nici din trecut și nici din prezent. E clar că nici o inimă nu mai pășise pe acolo... Marele întuneric era crunt... Să pășească mai departe sau să se oprească din drum? Și totuși nimeni nu mai trecuse pe acolo... Cum să pășească ea mai departe? Atunci soarele i-a șoptit: *Doar eu am mai trecut pe aici.* Inima tresări și rămase întrebătoare în fața cumplitei neguri. Ce va face? Se va opri sau va pași mai departe? Căci nimic nu o constrânge și are libertatea totală să nu meargă mai departe. Deci ce va face?

Cred că porunca de a nu avea nici un idol se poate împlini doar acceptând procesul descris mai sus. Cu alte cuvinte, de a te elibera mereu prin puterea divină de orice idol de care El te face conștient și de a te lăsa tot timpul cercetat de Domnul pentru ca noi zone idolatre să poate ieși la iveală. Înseamnă a nu te opri niciodată din drum, din alergare, din creștere. Înseamnă a-L căuta mereu pe Domnul, a fi mereu însetat de mai mult din El, a te lăsa zdrobit și schimbat de noile lucruri pe care El ți le descoperă din Sine. Pe acest drum, Domnul e de partea noastră și promisiunile din Ps.81 sunt valabile pentru noi. La fel ca Iosif vom merge împotriva țării Egiptului și o vom birui. Nu avem de ce să ne temem. Doar să luăm aminte la inima noastră rea ca nu cumva să nu luăm aminte la mustrările Domnului și să ascundem conștient în noi idoli urâcioși. Căci dacă Domnul scoate la iveală un nou idol și ne mustră, iar noi ne punem mâna la urechi sau refuzăm să lepădăm acel idol, atunci ieșim din cadrul de protecție al Domnului și puterea vrăjmașului crește. Atunci Domnul nu va mai fi o vreme pentru noi cu toată puterea Sa. Vom avea parte de pedeapsa Sa și de umilințe din partea vrăjmașului. Porcesul creșterii noastre

în El se va bloca. Relația cu El va deveni din ce în ce mai mecanicistă. Vom repeta niște ritualuri, dar Duhul Său nu va mai activa cu putere în noi. Ne dorim oare acest lucru?

1:7-18 – Ziua Domnului, cea mare și înfricoșată

Cele două imagini ale judecății pe care le-am analizat până acum (cea de peste lume și cea de peste Iuda) se contopesc în următoarea parte a capitolului în ceea ce Țefania numește *Ziua Domnului*. În v.7-13 Țefania pare să ne prezinte diferitele categorii de oameni care vor pieri în ziua Domnului, precum și vina acestora. Domnul a pregătit jertfa și Și-a sfințit oaspeții. Dar cine este jertfa? Și cine sunt oaspeții? Și în ce sens i-a sfințit? Să fie o jertfă de ispășire? Se pare că da. Dar în sensul că păcatul va fi ispășit prin jertfirea celor care au păcătuit. Oamenii păcătoși sunt jertfa pe care Domnul o va junghia și o va arde în foc. Dar cine sunt oaspeții? Ce rol au ei? În ce sens vor lua parte la ospățul adus de jertfă? Este un ospăț al judecății, al mâniei și al dreptății. Dar cine se va înfrupta din el alături de Domnul? Să fie vorba de îngeri? Să fie vorba de cei răscumpărați care vor judeca împreună cu Domnul întreg pământul? Tot ce este posibil. Țefania insistă că jertfa și oaspeții sunt gata. Cu alte cuvinte TOTUL e pregătit pentru revărsarea judecății finale. Aceasta este deci FOARTE aproape. În fața acestei realități Țefania ne îndeamnă la TĂCERE. Tăcere înaintea Domnului! – ne spune el. De ce tăcere? Poate pentru că judecata finală este un act solemn în istoria cerului. Este ca o ceremonie sacră care impune respect și tăcere. Înaintea zilei Domnului nu mai e loc de vorbe deșarte, dar nici de întrebări, nici de argumente, de nici un fel de discuție. Tăcerea pare a fi cea mai potrivită poziție.

Primii care sunt pedepsiți din Iuda sunt voievozii și fiii împăratului și toți cei ce poartă haine străine. De ce însă nu este menționat împăratul? E drept ca judecata să pornească de la liderii poporului. Dar de ce nu este menționat împăratul? Oare se subînțelege că este vorba și despre împărat? Oare prin pedepsirea fiilor împăratului se înțelege că pedeapsa va lovi și pe împărat? Știm din v.1 că împăratul era Iosia. Dar dacă Țefania proorocește în prima parte a domniei lui Iosia, acesta era mic, era un copil, și nu avea fii. Oare Țefania proorocește în a doua parte a vieții lui Iosia când acesta avea deja copii? Sau expresia fiii împăratului îi au în vedere pe fiii lui Manase, împăratul care adusese atâta rău în Israel sau pe fiii lui Amon, fiul lui Manase? Poate unii din aceștia erau mari când Iosia era încă un copil și aveau mare influență la curtea regală. E important acest verset căci ne dă anumite indicii mai precise despre perioada în care Țefania a profețit. Versetele 4 și 5 par totuși a fi rostite înainte ca Iosia să fi operat curățirea țării. E adevărat că în aceste versete este incriminată și idolatria ascunsă a inimii, dar pare destul de evident că este avută în vedere și idolatria fizică, vizibilă. Versetele 7 și 8 sunt o continuare firească a primelor 6 versete, și de aceea nu cred că este cazul să plasăm cele două calupuri de text în perioade diferite din timpul domniei lui Iosia. Și apoi gravitatea primelor două versete pe care le-am comentat deja ne oferă un alt indiciu că mai degrabă ne-am afla la începutul domniei lui Iosia înainte ca acesta să fi demarat curățirea țării. Astfel, împăratul din v.8 ar fi Amon, fiul lui Manase. Fiii acestuia erau încă mici și de aceea voievozii împăratului ar fi așezați înaintea lor în v.8. Dar nici fiii nu sunt scutiți de vină... chiar dacă sunt mici, atâta vreme cât urmează calea

tatălui lor Amon, sunt sub mânia lui Dumnezeu. Aceasta ar însemna că v.8 îl are în vedere în mod direct pe Iosia care făcea parte din fiii împăraților Amon și era chiar moștenitorul tronului. Era încă mic și țara era controlată de voievozii țării. Dar judecata venea și peste el. Oare această profeție a trezit din moarte pe tânărul Iosia? Tot ce este posibil. Liderii națiunii sunt primii trași la răspundere în ziua judecății. Aceștia sunt mai întâi voievozii țării și apoi fiii cei mici ai împăratului.

Țefania adaugă: ***și pe toți cei ce poartă haine străine***. Mai marii curții preluau adesea vestimentația puterilor străine ale vremii. În cazul lui Iosia era vorba de Asiria. Purtarea hainelor specifice asirienilor arăta respectul și loialitatea acestora față de Asiria, precum poate și simpatia lor față de această putere. Dar în acea vreme țările străine erau asociate cu zeii acestora. Asiria făcea toate cuceririle în numele zeului lor Assur și cereau tuturor țărilor supuse să-i slujească lui Assur. Dumnezeu le cerea liderilor lui Iuda să nu se teamă decât de Yahweh și să nu facă alianțe cu alte țări, implicit cu zeii acestora. Purtarea hainelor străine devenea astfel un semn al loialității față de alți zei și de infidelitate față de Yahweh. Idolatria este promovată în țară de preoții acestora, dar ea este acceptată și aprobată de liderii politici ai națiunii. De aceea, ei vor fi primii trași la răspundere în ziua judecății.

Dacă în v.8 Țefania vorbește despre dregători, în v.9 pare că vorbește despre supuși. Aceștia umplu de sâlnicie și înșelăciune casa stăpânului lor. Unele traduceri propun varianta: *Și umplu de înșelăciune și violență casele dumnezeilor lor*. Deci fie se referă la supuși care au stăpân, fie la preoții păgâni. Astfel după judecarea liderilor politici, urmează fie judecata preoților, fie cea a supușilor lor. Aceștia înșeală. Poate își înșeală chiar stăpânii. Ideea de a sări peste prag este cel mai probabil o aluzie la o practică idolatră. Existau multe superstiții despre intrări (și mai ales despre intrările în sanctuare). Acestea erau locuri deopotrivă sacre și vulnerabile. În anumite zone ale lumii existau superstiții care afirmau că actul de a nu călca pe prag protejează intarea în fața demonilor care ar fi vrut să pătrundă înăuntru. În 1 Sam.4:4-5 ni se explică rațiunea unei astfel de practici în interiorul unui Templu păgân. Pentru că brațele zeului erau tăiate pe prag, *preoții lui Dagon și toți cei ce intră în Templu nu calcă pe prag*. Practicile idolatre nu rămân fără consecințe în viața celor care le practică. Cei ce calcă peste prag sunt imorali și umplu casa stăpânului lor de înșelăciune și violență.

V.10 menționează poarta peștilor. Deci este vorba de locuitorii Ierusalimului. Nici ei nu vor scăpa de judecată. Nici împăratul, nici zidurile mari ale Ierusalimului și nici Templul nu vor scăpa de pedeapsă. Poarta peștilor face referire probabil la o zonă foarte fortificată a cetății (vezi 2 Cron.33:14), transmițând mesajul că și cele mai întărite ziduri nu-i vor putea proteja. O altă categorie care este sortită nimicirii este cea a negustorilor. Deci liderii poporului (v.8), supușii acestora (v.9) și acum negustorii și cei înstăriți (v.11). În primul capitol, Țefania denunță de trei ori puterea înșelătoare a banilor (în v.11, v.13 și v.18). Averile, bogățiile înseamnă PUTERE, PROTECȚIE, RENUME și PLĂCERE. Cu ajutorul banilor întăreau cetățile de apărare, dezvoltau oștirea, încheiau alianțe. Banii reprezentau un idol al inimii încă din acele vremuri.

Bogățiile erau alături de Baal și Astartea unul din principalii idoli din Iuda. Țefania insistă pe faptul că cei care trăiesc pentru a se îmbogăți vor pieri (v.11), și vor pieri împreună cu averile lor (v.13), iar aceste bogății nu-i vor putea izbăvi în ziua mâniei. Deci banul pierde, banul aduce pieirea celui ce-l iubește și banul nu poate izbăvi pe om din ceasul pedepsei. Banul nici nu protejează, nici nu mântuiește. Banul înșală și-l face pe om să se bizuiască nu pe Domnul, ci pe diferite rezerve și mecanisme financiare. E o mare minciună. Siguranța financiară este unul din idoli secolului nostru. Dar Domnul se uită atent spre inima noastră dacă ne încredem în banii din cont, în serviciul care ne aduce bani, în sistemele economice în care suntem implicați sau dacă ne încredem în mod direct și nemijlocit în Acea Persoană nevăzută care domnește peste viața noastră și a promis că ne va purta de grijă! Banii vin tot de la El și sunt un simplu mijloc pe care El îl folosește. Dar modul prin care ne dă bani, e doar unul din 1001. Și faptul că ne proată de grijă dându-ne bani e doar unul din 1001 alte posibilități prin care Domnul ne poartă de grijă. Încrederea în Domnul este înălțată atunci când nu limităm calea izbăvirii doar la o posibilitate anume. Mardoheu nu vede în Estera singura cale de izbăvire a lui Israel. El îi spune Esterei că dacă ea va tăcea, Domnul va găsi și alte căi pentru a izbăvi pe poporul Său. Estera e singura care va pierde onoarea de a fi ea vasul prin care Domnul va izbăvi pe Israel. Dacă îl limităm pe Domnul la câteva modalități prin care El ne poartă de grijă din punct de vedere material, e semnul că nu ne încredem suficient de mult în El, că în domeniul finanțelor umblăm mai degrabă prin vedere decât prin credință.

Domnul e foarte atent pe ce se BIZUIE inima noastră. Iată că în ziua judecății *El va scormoni Ierusalimul cu felinare și va pedepsi pe TOȚI oamenii care se bizuie pe drojdiile lor și zic: **Domnul nu va face nici bine, nici rău.*** Nimeni nu se va putea ascunde de Domnul în ziua judecății. El va pedepsi pe TOȚI. Nimeni nu va scăpa! Iată că Domnul are necaz pe cei ce se bizuie pe drojdiile lor. Despre ce e vorba? Desigur tot de superstiții și practici idolatre. Ieremia ne vorbește despre turtele închinat zeilor (vezi Ier.44.19). Pentru noi acum pare hilar și absurd faptul că ei se bizuiau pe drojdiile lor, sau pe niște turte închinat zeilor. Dar când noi ne biziuiim pe un serviciu, pe o relație, pe un sistem, pe o promisiune, pe un context etc., suntem înaintea cerului la fel de absurzi și vrednici de milă. Cum să te bizui pe orice altceva decât pe Domnul? E interesant că practicile lor idolatre și orinetarea lor către IDOLI e motivată de o percepție greșită față de Domnul. Domnul e văzut ca fiind PASIV: *Domnul nu va face nici bine, nici rău.* E adevărat că adesea TĂCEREA lui Dumnezeu ne poate induce în eroare și să ne facă că credem că El e PASIV în acel domeniu al vieții noastre. Domnul lucrează în văduh, în inima noastră și în istoria destinului nostru mereu. El nu se odihnește nicicând. Dar adesea noi nu vedem lucrarea Lui, pentru că suntem orbi și trăim nu prin vedere ci prin credință. Poporul nu vedea mânia aprinsă a Domnului în văzduh și nici lucrarea Sa tainică prin mijlocitorii Săi pentru a amâna ziua judecății. Poporul nu vedea hotărârile și sfatul străjerilor de sus, și nici modul în care Domnul înălța deja Babilonul care avea să pustiască pe Iuda. Domnul nu era deloc PASIV. Dar ei credeau că este PASIV. Și atunci își spuneau: *de vreme ce Domnul tace și nu se implică în aceste domenii ale vieții noastre, vom căuta soluții în altă parte.* Idoli erau specializați. Erau idoli

pentru agricultură, pentru naștere, pentru război, pentru dragoste. Apelai la ei după nevoile tale, după problemele tale. Și când Yahweh părea PASIV într-un domeniu, te duceai la idolul care promitea în mod specific izbăvire în acel domeniu al vieții tale.

Fiecare din noi avem domenii în care nu vedem implicarea lui Dumnezeu. Aparenta Sa tăcere ne duce în adâncul nostru la percepția că acel domeniu al vieții noastre nu este important pentru Domnul. El pur și simplu nu se implică nicicum. Nu face nici bine, nici rău, ci ne lasă în voia sorții. Și atunci, când ajungem la convingerea că acolo Domnul este **PASIV**, luăm noi frâiele în mâini, începem să ne biziim pe altceva și ne punem ÎNCREDEREA pe alte lucruri decât pe Domnul. Iată de ce una din sursele care ne duc la idolatrie este percepția eronată a pasivității Domnului în anumite domenii din viața noastră. Dar este oare vreun domeniu, cât de mic, din viața ta care să nu fie cunoscut de Domnul? Este o nevoie, mică sau mare, care să nu fie înaintea Lui? Este vreo suferință care să nu fie importantă în ochii Lui? Este vreun aspect al existenței noastre care să fie fără însemnătate în ochii Lui, în care El să NU se implice? Oh, nu! Hristos ne-a răscumpărat întreaga ființă și este preocupat de întreaga ființă a noastră. Toate domeniile, mai importante sau mai puțin importante din viața noastră, sunt extrem de importante în ochii Lui. El este atent la detalii. El nu lucrează în mare, în general în viața noastră și astfel unele mici detalii îi scapă. El lucrează în toate detaliile vieții noastre. În cele mai mici amănunte. Și vrea să ne facă BINE în toate domeniile vieții noastre. Dar dacă în acele domenii nu ne biziim pe El, El nu ne va putea face bine, ci ne va pedepsi până ne vom trezi și ne vom bizui pe El. Chiar dacă avem frământări mărunte care sunt eclipsate de adevăratele bătălii în care El ne cheamă, să nu negăm acele frământări și să nu le ascundem de privrea Lui, sau să nu credem că ele nu sunt importante pentru El. E adevărat că o mică zgârietură la un deget nu este așa de importantă ca vindecarea noastră de îngrijorare sau de mântuirea vecinilor noștri. Totuși, acea mică zgârietură a noastră este înaintea Lui, are însemnătate pentru El, este trecută în planul Lui, și El se implică și acolo. Dacă avem impresia că El se implică doar în lucrurile cele mai importante, iar în micile detalii este PASIV, atunci ne înșelăm singuri. Nu există domeniu în care Domnul să nu facă nici bine, nici rău. Nu este domeniu în care El să nu fie prezent, să nu domnească, să nu se implice. Să nu-i ascundem frământările noastre, ci să **ne biziim** DOAR pe El în toate domeniile vieții noastre.

Țefania insistă că ziua Domnului va nimici pe TOȚI. Într-adevăr cuvintele TOTUL, TOATE, TOȚI se repetă într-una în acest pasaj și în acest capitol. Ziua Domnului va nimici:

- Totul de pe pământ
- Cu desăvârșire pe oameni
- Toți locuitorii Ierusalimului
- Toți cei ce poartă haine străine

- Toți cei ce sar peste prag
- Toți cei ce fac negoț
- Toți cei încărcăți cu argint
- Toți locuitorii țării

Ultima parte a capitolului insistă că ziua Domnului în care vor pieri toți este APROAPE și că judecată se va manifesta REPEDE, CA UN FULGER. Țefania nu vestește un sfârșit al lumii și al lui Iuda care va avea loc peste câteva mii de ani, dar care în lumina eternității pare foarte aproape. Țefania vede o zi a Domnului care este foarte aproape. E vorba de ani, dar nu mai mult. El este îngrozit ca Moise de altădată de urgia aprinsă a Domnului gata să coboare pe pământ. Și el vede o zi a judecății, și nu un an al judecății. El nu previzionează o judecată progresivă a lui Iuda (și a întregului pământ), ci o manifestare violentă a judecății într-o singură zi! În v.14-6 se insistă de 8 ori că este vorba de O SINGURĂ ZI a judecății. De asemenea se accentuează de patru ori că această ZI este foarte aproape. Și în această zi Domnul va NIMICI DEODATĂ pe TOȚI locuitorii țării. Ca la potop, mânia se va manifesta repede și deodată peste toți.

Ne îngrozește faptul că nici un licur de speranță nu apare în capitolul unu. Cap.1 din Țefania este o reeditare înfricoșătoare a deciziei lui Dumnezeu de la potop de a nimici TOT poporul Domnului și TOȚI oamenii. Dar dacă în Gen.6 apare un NOE, în cap.1 nu apare nici un NOE. Nu apare mult așteptatul verset: *DAR X va căpăta milă... sau rămășița va fi mântuită*. Și aceasta pentru că DUPĂ MANASE nu mai exista o rămășiță, nu mai era un vas ca Noe. Totul era infectat de idolatrie. În capitolul unu nu întrezărim nici o speranță, nici un mijlocitor, nici o excepție, nici o rămășiță care va fi mântuită din Iuda sau de pe pământ. Cap.1 din Țefania este una din cele mai întunecate profeții din TOT Vechiul Testament. În celelalte profeții apare mereu un indice al speranței. Acesta va apărea în Țefania de-abia în cap.3. Dar în cap.1 care pare a fi o profeție unitară picurii de lumină lipsesc. Să citim v.14-16 și să observăm cum negura crește iar lumina nu este prezentă deloc:

- Ziua cea mare a Domnului este aproape; este aproape și vine cu grabă mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului, și viteazul țipă cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și nimicire, o zi de întuneric și de negură, o zi de nori și de întunecime, o zi în care va răsună trâmbița și strigătele de război împotriva cetăților întărite și a turnurilor înalte.

Parcă Țefania nu mai găsește epitete, imagini să descrie întunericul din acea zi. El vrea să ne spună că nu este o glumă proastă, că nu e de glumit cu acea zi. Manifestarea judecății lui Dumnezeu este CUMPLITĂ. El vrea să ne îngrozească cu acea zi. Profeții Vechiului Testament nu prea vorbesc despre iadul etern. Noul Testament e cel care vorbește deschis și frecvent despre

iadul etern. Am discutat cu alte ocazii că înainte de jertfa lui Hristos revelația evită să dezvolte anumite subiecte care țin de lumea eternă de dincolo (slava viitoare, iadul etern). Însă profeții insistă pe manifestarea judecății lui Dumnezeu în istorie pentru a ne atrage atenția asupra mâniei divine. Țefania ne îngrozește cu reeditarea judecății de la potop, cu ziua Domnului. Prin lentila revelației Nou Testamentare știm că ziua Domnului e doar ÎNCEPUTUL judecății. Știm că MÂNIA din ziua Domnului se va revărsa etern peste oamenii păcătoși. Potopul a îngrozit omenirea și oamenii au murit repede. Dar judecata nu s-a sfârșit. Acele clipe de groază vor persista în iadul etern. Groaza din ziua Domnului nu va dispărea odată cu moartea celor păcătoși. Ea va rămâne în aceștia toată eternitatea. Toate aceste imagini care descriu o judecată istorică nu fac decât să ne descrie DOAR cum arată o CLIPĂ de IAD. Ziua Domnului aduce o mânie eternă peste cei răzvrățiți. Oamenii din vechime au fost motivați să mijlocească pentru cei păcătoși căci au văzut cât de cumplită e judecata care va urma. Moise a fost îngrozit de urgia aprinsă a Domnului și a mijlocit 40 de zile și 40 de nopți pentru poporul idolatru. Toate aceste pasaje ale judecății sunt menite să ne reveleze cumplita revărsare a mâniei divine, pe care să nu o reducem la o zi sau la o secundă, ci să o vedem ca pe o realitate eternă asupra celor ce nu se căiesc ci mor în păcatele lor. Revărsarea judecății violente a lui Dumnezeu în istorie, în lumea ce se vede (ca la potop de exemplu) este doar o palidă imagine a judecății eterne care va mistui sufletele celor răzvrățiți. Avem nevoie să vedem prin Duhul urgia judecății divine. Și aceasta în primul rând ca să ne temem noi de Domnul și să întrerupem orice joacă cu păcatul. Și apoi pentru ca să fim motivați să mijlocim pentru cei care nu-l cunosc pe Domnul și a căror viață pământească se poate stinge în orice clipă. Nu știm cât mai au de trăit apropiații noștri care nu-l cunosc pe Domnul. Pentru fiecare din ei ziua cea înfricoșată de care vorbește Țefania este aproape, foarte aproape, și vine în grabă mare. Nu mai e nevoie de iminența unei judecăți istorice pentru a intra în alertă și a mijloci cu foc. Prin Duhul trebuie să privim la măreția judecății eterne a lui Dumnezeu și să ne îngrozim ca Moise ca altădată. Viața și mijlocirea nu sunt o joacă sau lucruri interesante. E vorba de viață și moarte, e vorba de destinul etern al sufletelor. Mijlocirea este un imperativ. Mijlocirea devine un act sacru.

Capitolul 2

2:1-3 Îndemn la cercetare către popor și la ascultare către rămășița credincioasă.

Cu aceste versete apar în sfârșit primele pete de lumină, de speranță. În cap.1 Țefania este îngrozit de hotărârea lui Dumnezeu de a nimici tot Iuda și tot pământul. Dar oare această hotărâre de a nimici TOTUL este definitivă și irevocabilă? Primele trei versete din cap.2 ne arată că nu. În lumina Zilei Domnului din cap.1. Țefania are un îndem către TOT poporul:

- Veniți-vă în fire și cercetați-vă neam fără rușine PÂNĂ nu se împlinește HOTĂRÂREA – ca pleava trece vremea - PÂNĂ nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, PÂNĂ nu vine peste voi ziua mâniei Domnului!

Despre ce hotărâre este vorba? Desigur e vorba despre hotărârea din cap.1, aceea de a nimici tot Iuda și tot pământul. Înțelegem deci că hotărârea nu este bătută în cuie. Dacă poporul se cercetează, se căiește, se întoarce la Domnul, Domnului îi va părea rău de răul pe care-l avea în minte și va anula hotărârea! Țefania mizează că poporul se va îngrozi de ziua Domnului și se va căi. Țefania cheamă la cercetare de sine. Problema poporului după Manase era că SE CREDEA BINE. Teologia lui Manase îi învățase că se putea și cu Domnul și cu idolii. Deci ei erau orbi și nu înțelegeau de ce este atât de mâniat Domnul de vreme ce ei îi slujesc fără încetare la Templu. Țefania știe că pocăința poate veni doar dacă apare mai întâi cercetarea de sine, singura care-i poate smulge din orbirea spirituală în care erau, singura care-i putea duce la conștientizarea păcatului din viața lor. Căci dacă gonești înainte fără să te oprești o clipă, fără să te îndoiești de drumul pe care mergi, fără să accepți că e posibil să mergi pe un drum rău, pocăința va rămâne departe. La pocăință se ajunge doar prin conștientizarea păcatului, iar la conștientizarea păcatului se ajunge prin cercetare de sine. Țefania îi îndeamnă să se oprească din delirul lor religios și să își analizeze inima și viața în lumina revelației divine.

Timpul trece repede. Este o iluzie că este timp și mâine pentru pocăință. Pocăința amânată de azi pe mâine conduce la împietrire. Chiar dacă judecata vine peste câțiva ani, nu e vreme să amâni căința. Vârtejurile vieții te pot prinde în mreșile lor și îți pot fura cât ai clipi câțiva ani din viață. Nici nu știi cum trec anii, cum trece viața. Deci Țefania are o speranță cu privire la popor. Dacă poporul s-ar căi, hotărârea divină din cap.1 s-ar anula în totalitate. Dar dacă poporul nu se căiește, mai este totuși vreo speranță? V.3 ne arată că DA! Da, mai este o speranță. În v.3 Țefania își îndreaptă privirea către rămășița credincioasă din țară. Chiar dacă Israel nu se căiește ca NAȚIUNE, totuși mai este o speranță dată de rămășița credincioasă din Israel. Dar ce trebuie să facă aceasta? Și dacă face ce trebuie, ce anume din hotărârea divină se schimbă?

Țefania își îndreaptă privirile spre cei smeriți din țară, spre cei care împlinesc poruncile Domnului. Și este interesant că Țefania nu garantează că vor fi izbăviți în Ziua Domnului. Ci mai întâi îi îndeamnă SĂ PERSEVEREZE în ascultarea lor de Domnul și APOI le vorbește de POSIBILITATEA izbăvirii (*poate veți fi cruțați...*). Țefania e îngrozit de sfințenia lui Dumnezeu și de judecata Sa! El înțelege că focul mâniei Sale va nimici și pe cei neprihăniți dacă aceștia dau înapoi și se lasă atrași de calea duală promovată de cei mulți din popor. De aceea nu vrea ca aceștia să se culce pe o ureche. Țefania înțelege că trăirea în ascultare de Domnul nu este o stare, un anumit nivel de perfecțiune la care poți ajunge, ci că este un proces de SFINȚIRE permanent în care trebuie să perseverezi și să crești mereu. Ne aducem aminte de procesul continuu al curățirii inimii noastre de idoli și de povestea inimilor chemate să zboare mereu mai sus. Țefania îi îndeamnă pe cei smeriți din țară să ÎȘI continue ZBORUL. Cu alte cuvinte să NU se mulțumească cu ce știe despre Domnul și cu ce întrupează din Domnul, ci să caute și mai mult pe Domnul, să caute și mai mult dreptatea, să caute și mai mult smerenia. Nu ajunge să fii smerit. Trebuie să și rămâi smerit. Dar nu ajunge nici să fii smerit și nici să rămâi smerit. Trebuie să devii și mai smerit. Trebuie să zbori mereu mai sus. Iată de fapt ce înseamnă a împlini poruncile

Domnului. Înseamnă a nu abandona zborul, a nu te opri din drumul curățirii, al pocăinței, al schimbării interioare. Când poporul trăiește în calea lui Manase, dacă ești smerit și cauți pe Domnul, ești Guliver în țara piticilor. Ești ca o stea într-un mare întuneric. Acest lucru te poate face să te culci pe o ureche, să neglijezi procesul creșterii permanente în cunoașterea Domnului, în transformarea omului lăuntric după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. De aceea Țefania vrea să RESPONSABILIZEZE rămășița credincioasă din țară să persevereze în căutarea Domnului. Căutarea Domnului nu se încheie la nașterea din nou. Acolo de-abia începe și nu se mai termină nici toată viața, nici toată eternitatea. Domnul este Infinit. De aceea, El se simte onorat să fie căutat mereu mai mult. Nu poți relaționa cu Infinitul decât căutând mereu lucruri NOI din El!

Țefania este atât de îngrijorat de soarta țării și a omenirii, încât nu vrea să le dea garanția izbăvirii celor credincioși din țară nici în situația în care ei perseverează în căutarea Domnului. El nu nu spune: *căutați pe Domnul, smerenia și dreptatea și atunci veți fi izbăviți!* Ci el le spune: *căutați pe Domnul, smerenia și dreptatea și POATE veți fi izbăviți!* De ce îi lasă Țefania în această nesiguranță? Oare nu știe că Domnul este mereu credincios să izbăvească pe cei ce sunt ai Lui? Sunt mai multe posibile explicații cu privire la acest POATE din v.3:

- Țefania e afectat de imaginea groaznică a zilei Domnului din cap.1. În fața sfințeniei și a judecății lui Dumnezeu, el se ferește în a se grăbi să dea garanția mântuirii cuiva.
- Țefania nu promite izbăvirea fizică a celor smeriți din țară. Există posibilitatea ca unii din ei să piară împreună cu cei păcătoși. Mântuirea eternă e de partea lor, dar mântuirea fizică de moarte nu este pentru toți.
- Țefania vrea să responsabilizeze pe cei smeriți din țară. Acest POATE nu este determinat de variabila credincioșiei divine, ci de variabila necredincioșiei umane. Oare ce înțelegea fiecare prin a căuta pe Domnul? Țefania știe că Domnul va mântui pe cei ce vor căuta pe Domnul... Doar oare vor căuta pe Domnul din toată inima lor? Aici intervine variabila necredincioșiei umane care naște acest POATE, care naște probabilitatea de a nu fi mântuit în ziua Măniei.

Observăm că rămășița credincioasă nu poate anula revărsarea mâniei peste țară. Dar la fel ca Noe, ea poate face ca poporul să nu fie nimicit ÎN ÎNTREGIME, poate ca să-L facă pe Domnul să cruțe o mică parte din popor, prin care să ducă mai departe în istorie planurile Lui și sămânța mesianică. Miza nu este doar izbăvirea rămășiței, ci prin izbăvirea rămășiței protejarea seminței mesianice și împlinirea mai departe în istorie a planurilor divine. Astfel, nu vom vedea un impact mare, vizibil, al credincioșiei rămășiței, căci Israel nu se căiește și tot este nimicit și dus în robie. Totuși este un rod mult mai mare, un impact mult mai mare în văzduh și în planul

lui Dumnezeu în istorie. Căci mai IMPORTANTĂ decât trezirea spirituală a națiunii Israel este INTRAREA lui Mesia în lume. Dacă Israel se căiește dar Mesia nu intră în lume, oricum totul e în van, totul e pierdut. Biruința asupra Șarpelui și asupra răului nu va veni prin Israel, ci prin Mesia. De aceea e important ca Israel să NU fie nimic în întregime. Și aici intervine rolul RĂMĂȘITEI. Acești puțini oameni smeriți din popor nu au schimbat pe Israel, și nici cursul major al istoriei. Totuși, au făcut mai mult decât atât: au făcut posibilă intrarea lui Mesia în lume. Prin ei Domnul și-a continuat planul, și-a continuat revelația mesianică și a purtat Sămânța lui Mesia în istorie până la vremea potrivită. Acelor PUȚINI smeriți din țară, pe care nu-i cunoaștem, le datorăm faptul că Domnul nu a pus capăt existenței lui ISRAEL ȘI A OMENIRII, ci și-a continuat cu răbdarea planul și a adus în istorie pe Mesia, Mântuitorul întregii omeniri. Într-o bună zi, îi vom putea cunoaște și le vom putea mulțumi pentru credința lor. Și în cele din urmă ei încercau să fie credincioși Domnului în viața lor de zi cu zi, fără să vadă un mare impact al credinței lor. Dar istoria mântuirii era posibilă tocmai prin ei. Acum se minunează de cât de MULT a putut face Domnul prin credința lor. Dar nici rolul nostru nu este de neglijat. Căci dacă prin credințioșia lor Mesia a fost adus în lume, prin credințioșia noastră Mesia va fi readus în lume. Prin credința noastră Domnul va duce Evanghelia la marginile pământului și astfel Hristos va reveni pe norii cerului. Suntem deci chemați să grăbim revenirea Sa în istorie. Rămășița credincioasă rămâne cheia istoriei, cheia împlinirii planurilor divine. Domnul nu a avut nevoie de MULȚI. Domnul a lucrat mereu prin acei PUȚINI, dar credincioși. În istoria revelată în Vechiul Testament, poporul Domnului a fost mai mereu dual și neascultător. Dar Domnul Și-a împlinit planurile în mod desăvârșit și până la capăt. Neascultarea celor mulți nu L-a putut opri din drum. Domnul nu are nevoie de MULȚI pentru a da izbăvirea. El are nevoie de o rămășiță credincioasă care să își continue tainic drumul prin istorie. Oare așa să fie în istoria Bisericii din Noul Legământ? Oare Domnul a lucrat și lucrează tot doar printr-o rămășiță credincioasă? Se pare că da. Este încurajator! Nu e nevoie de MULȚI oameni credincioși pentru ca istoria să fie urnită din loc. E nevoie doar de o rămășiță. Dar această să fie cu adevărat credincioasă și să nu se oprească niciodată din zborul ei!

Și deja intuim rolul reformei lui Iosia, cel pe care Țefania l-a trezit și l-a susținut. Reforma lui Iosia nu a anulat hotărârea Domnului, dar a amânat și diminuat mânia Domnului de peste Israel și de peste omenire. Domnul nu a nimic tot Iuda și nici TOT pământul. Prin Iosia rămășița a fost trezită, inviorată, încurajată. Prin această rămășiță istoria mântuirii a continuat. Iată marea reușită a aparentei nereușite reforme a lui Iosia. Într-adevăr după reforma lui Iosia ne întrebăm: la ce folos? Căci Domnul nu S-a întors din iuțimea mâniei Sale, iar poporul doar s-a conformat reformei. După moartea lui Iosia poporul s-a întors la calea lui Manase. Deci, la ce folos lucrarea lui Iosia? E de mare folos. Ea creează o bulă de har în istorie prin care RĂMĂȘIȚA este inviorată și pregătită să parcurgă labirintul robiei babiloniene. În cartea Ieremia vom descoperi din nou tema rămășiței. Ieremia nu a avut impact în Israel dar a avut impact în viața unor tineri precum Daniel și cei trei prieteni, Ezechiel și alți câțiva credincioși care au luat calea robiei. Acești puțini care au fost impactați de Ieremia au fost suficienți pentru a

împlini planurile Domnului în istorie și a face posibilă întoarcerea din robia Babiloniană. Să ne amintim de Samuel. Prin el, Domnul a făcut o trezire națională. Dar a fost de scurtă durată și superficială. Poporul a cerut un împărat și apoi Saul s-a lepădat de Domnul; la sfârșitul vieții lui Samuel țara era dominată de duhul lui Saul și Israel alături de acesta își prigonea propriul Salvator (pe David). Nici măcar fiii lui Samuel nu au urmat calea tatălui lor... În cele din urmă care a fost impactul lucrării lui Samuel? Samuel nu a avut impact asupra multora, dar a influențat destinul unui tânăr pe nume DAVID. Și a fost suficient ca prin DAVID Domnul să își îndeplinească în mod glorios planurile. Domnul lucrează prin acei PUȚINI. Nu căuta să ai impact asupra mulțimilor de oameni. Trezirile mari se sting la fel de repede cum s-au aprins. Dar caută să fii un Samuel pentru a influența un David, sau să fii un Ieremia sau Iosia pentru a influența un Daniel... și desigur e de-ajuns. Nu la fel a făcut și Isus? A crescut în Domnul și a marcat destinul a 11 oameni. A fost de-ajuns. Prin acei PUȚINI Domnul a continuat luptele Sale în istorie.

2:4-7 – Împotriva Filistenilor

În a doua parte a capitolului profetul își comută atenția pe judecarea neamurilor din bazinul mării Mediteraneene: Filistenii, Moabul, Amonul, Etiopia, Asiria. Această judecată a neamurilor este introdusă prin conjuncția *CĂCI* din v.4: *CĂCI Gaza va fi părăsită...* Care să fie legătura între v.3 și v.4 sau între primele trei versete ale capitolului 2 și restul capitolului? Există o posibilă legătură pe linia judecății și una pe linia mântuirii:

- a) Pe linia judecății – poate veți fi cruțați **în ziua mâniei** CĂCI judecata Sa este aprinsă către toate neamurile: Filistia, Moab, Amon, toate vor pieri...
- b) Pe linia mântuirii – poate **veți fi cruțați** în ziua mâniei CĂCI judecata Sa de peste neamuri ne descoperă că mai este speranță pentru Israel; într-adevăr judecata neamurilor ne revelează faptul că o rămășiță din Israel va fi mântuită (vezi 2:7,9).

Deci accentul poate fi: CĂCI Dumnezeu va judeca toate neamurile sau CĂCI când Domnul va judeca neamurile nu va uita de tot pe poporul Său, Israel. Gaza, Ascalonul, Asdodul și Ecronul erau cetăți filistene și reprezentau o rămășiță a canaaniților pe care Israel nu reușise să-i nimicească cu desăvârșire. Ele controlau o zonă geografică restrânsă, dar erau foarte bine întărite. După expedițiile lui Sargon II și Sanherib de la sfârșitul secolului al VIII-lea î.H., multe din cetățile filistenilor au fost capturate și distruse. Dar apoi au fost reconstruite de Asiria și unele din acestea (în mod special Temna și Ecron) au prosperat prin producția de ulei de măsline. După destrămarea Imperiului Asirian, Egiptul a revendicat partea de Sud a Imperiului până la bătălia de la Carchemiș (605) când armatele babiloniene au învins Egiptul iar acesta s-a retras în țara lui, iar zona de Sud a fostului Imperiu Asirian a trecut sub dominație babiloniană. Oricum există anumite indicii ale prezenței Egiptului în Filistia după căderea Asiriei. În fine, aceste cetăți au fost în cele din urmă distruse de expedițiile regelui DUPĂ regele Nebucadnețar în anul 600 î.H. În 600 î.H. suntem DUPĂ anul morții lui Iosia (609), dar înainte de distrugerea Ierusalimului (586). Judecata asupra FILISTIEI nu mai are relevanță pentru Iosia dar are

relevanță pentru Iuda. În același timp, știm că Iosia a fost scos din scena războiului spiritual prin arcașii lui Neco din pricina nevegheții lui. Poate Domnul a dorit ca el să domnească inclusiv până în 600 și să fie contemporan la distrugerea cetăților Filistenilor așa cum a fost contemporan la distrugerea cetății Ninive. Împlinirea profeției a avut însă relevanță pentru Iuda. Împlinirea judecății lui Dumnezeu peste neamurile din Țefania cap.2 întărește credibilitatea profeției din cap.3 care anunța judecata asupra Ierusalimului. Dar aceste profeții au avut relevanță și pentru Iosia. Prin acestea el este ajutat să evite greșeala lui Ezechia de a încheia alianțe cu vecinii pentru a rezista presiunii asiriene. Spre deosebire de Ezechia, Iosia ia testul și nu încheie nici o alianță străină. Astfel poate exista o altă legătură sugerată de conjuncția CĂCI din v.4, și anume pe linia alianțelor: singura cale de izbăvire este CĂINȚA și nu alianțele cu dușmanii Asiriei sau cu Asiria însăși, căci TOATE acestea vor pieri sub judecata divină!

Mai târziu în istorie Gaza a fost cucerită de Alexandru cel Mare în 332 î.H după un asediu de 5 luni și apoi a fost distrusă în 96 î.H. de Alexandru Jannaeus. Dar probabil Țefania întrevide în primul rând cucerirea cetății de armatele lui Nebucadnețar în anul 600 î.H. Dacă Egiptul trimite la robia trecută la care Israel era mereu ispitit să se întoarcă, Filistia trimite la zonele nenimicite cu desăvârșire din țara promisă care, după cum profetea Legea, aveau să devină un spin și un țepuș în coasta lui Israel. Și într-adevăr, aceste cetăți Filistene care trebuiau nimicite încă de pe timpul lui Iosua, iată că sunt un spin în coasta lui Israel și după 800 de ani după cucerirea Canaanului. Egiptul simbolizează trectul păcătos care ne hăituiește, care ne seduce din nou, iar Filistia testele neluate care ne țin pe loc sau zonele necurățite complet prin care ghiara celui rău nu conținește să ne tulbere și să ne atace mereu.

Cheretiții menționați în v.5 sunt un popor care s-a stabilit alături de Filisteni în Sudul Palestinei. În timpul domniei lui David ei au alcătuit împreună cu peletiții garda de corp al lui David și au rămas loiali acestuia în timpul răscoalei lui Absalom. Dar se pare că fidelitatea lor față de Iuda s-a datorat unei relații personale cu David. După David aceștia nu mai sunt menționați a fi prezenți în Iuda decât la ungerea regelui Solomon. Este probabil ca aceștia să fi fost cretani, iar peletiții să fi fost filisteni. Astfel cheretiții ar fi originari din Creta, iar peletiții doar pasageri prin Creta înainte de a se stabili în Sudul Palestinei. Dacă aceste date sunt reale, atunci înțelegem că prin David se produce o vindecare a Filistenilor, o apropiere a lor spre Domnul. Iată unul posibil răspuns pentru care nici David, nici Solomon nu au nimic canaanii cu desăvârșire din țară FĂRĂ ca Domnul se le impute acest lucru. Dar e trist că după această șansă pe care au avut-o prin David, Domnul revine la decizia inițială de a-i nimici cu desăvârșire: ***Te voi nimici și nu vei mai avea locuitori!*** (Țef.2:5).

În contextul judecății Filistiei răsare o rază de speranță pentru Israel. Domnul nu invocă motivul nimicirii Filistiei, dar insistă pe faptul că teritoriile lor vor ajunge să fie stăpânite de rămășițele lui Iuda (v.7):

- Malurile acestea vor fi pentru rămășițele casei lui Iuda; acolo vor paște: se vor odihni seara în casele Ascalonului; căci Domnul Dumnezeu lor, nu-i va uita, și va aduce înapoi pe prinșii lor de război.

Țefania introduce în mod direct motivul RĂMĂȘITEI. Iată că apare o SCHIMBARE evidentă față de tonul din cap.1. Iuda nu e nimicită cu desăvârșire. Va fi o rămășiță care va supraviețui, și Domnul îi va aduce înapoi în țară și vor stăpâni inclusiv teritoriile necucerite din țara Filistenilor! De unde răsare această rază de lumină care pare să fie în contradicție cu întunericul total din cap. 1 care vestea nimicirea cu desăvârșire a lui Iuda? De unde răsare lumina? În mod cert, primele 3 versete din cap.2 ne oferă răspunsul. Cei smeriți din țară nu vor opri judecata lui Iuda care e pecetluită de răul făcut de Manase. Însă aceștia pot fi rămășița care va supraviețui judecății și care apoi se va întoarce în țara promisă. Înțelegem astfel că a rămas o rămășiță în Iuda nu doar pentru că Domnul a vrut să cruțe o rămășiță, dar și pentru că au existat acei oameni credincioși care s-au smerit și care au mijlocit înaintea Domnului. Prin ei Domnul a păstrat o rămășiță din Iuda prin care Sămânța mesianică a fost purtată mai departe prin istorie!

Profeția din 2:7 se împlinește parțial mult timp după întoarcerea din robia babiloniană, undeva în perioada macabeilor. Cetatea Ascalon este cucerită de Ionatan (1 Macabei 10:86) și este orașul natal al lui Irod cel Mare. Împlinirea plenară a profeției va avea loc la întoarcerea finală a lui Israel urmată de înnoirea tuturor lucrurilor.

2:8-11 – Împotriva lui Amon și Moab

Amonul și Moabul sunt vecinii lui Israel. Aceștia s-au ridicat adesea împotriva lui Israel (atât în perioada judecătorilor, cât și în perioada împăraților) când acesta trăia în neascultare de Domnul. De asemenea Israel a fost în mod frecvent sedus de idoli ai acestor popoare. Urâciunea lui Moloh, zeu în cinstea căruia se jertfeau copiii prin foc, este un exemplu clasic în acest sens. În cazul Moabului și Amonului sunt invocate motivele pentru care acestea sunt pedepsite de Domnul:

- Au batjocorit și defăimat poporul Domnului.
- S-au ridicat cu trufie împotriva hotarelor lor.
- În mândria lor au batjocorit și au fost semeți cu poporul Domnului oștirilor.

Deși Amonul și Moabul au fost uneltele pedepsei divine, totuși Domnul le pedepsește. Deși Israel trăia în nelegiuire și a meritat să fie apăsător de Moab și Amon, Domnul judecă aceste popoare pentru că s-au semețit împotriva Domnului oștirilor. Aceste popoare nu s-au văzut doar ca pe niște unelte în mâna lui Yahweh. Ele au batjocorit pe Israel, deși știau că era poporul răscumpărat din Egipt cu mână tare și braț întins de Yahweh. Nelegiuirea și starea spirituală deplorabilă a lui Israel nu dă legitimitate vecinilor săi să îl batjocorească, să îl defaimă, să se bucure de căderea lui, să se ridice împotriva lui. Domnul l-a ales pe Israel dintre popoare. Bun,

rău, era poporul ales de El. Cine batjocorea pe Israel lovea de fapt în Yahweh. Păcatul real al poporului lui Dumnezeu urmată de o dreaptă pedeapsă nu reprezintă o justificare pentru defăimarea și batjocorirea lui. În fața pedepsirii poporului lui Dumnezeu, cel ce se teme de Domnul nu poate decât să se întristeze, să suspine, să se înfricoșeze de sfințenia lui Dumnezeu și să își cerceteze cu umilință propriile sale căi înaintea Creatorului. Iar dacă este unealta prin care Domnul își împlinește pedepsele sale împotriva poporului Său, să pedepsească pe popor cu durere în inimă, cu teamă și cu măsură, căci este poporul ales de Domnul.

Faptul că aceste două popoare sunt pedepsite pentru că s-au semețit împotriva lui Israel, arată că Israel rămâne poporul ales de Domnul. Domnul se raportează la Israel ca la națiunea Sa în pofida păcatelor sale. Domnul deci nu-i va uita în istorie, nu-i va lepăda. Dar mai mult decât atât. Domnul promite că rămășița poporului Său va jăfui și va stăpâni teritoriile Amonului și ale Moabului. De asemenea această profeție s-ar putea împlini parțial pe vremea macabeilor și plenar la pocăința lui Israel de la finalul istoriei. În timpul dominației Asiriene, Moabul și Amonul au plătit tribut Asiriei. După căderea Asiriei se pare că s-au bucurat de o perioadă de independență ca apoi să ajungă sub stăpânirea lui Nebucadnețar (se pare că acest lucru se întâmplă DUPĂ căderea Ierusalimului din 586, deci împlinirea profeției nu mai poate fi un avertisment pentru Iuda, așa cum a fost în cazul Filistiei cucerită de Nebucadnețar înainte de 586 î.H.). Cele două națiuni vor dispărea de pe scena istoriei. Teritoriile acestora vor fi populate mai târziu de alte popoare, triburi. Poate că prin dispariția lor de pe scena istoriei se împlinește profeția din v.9 care anunță că cele două popoare vor deveni ca Sodoma și Gomora, un pustiu veșnic.

Învățăm de la pedepsirea acestor popoare să nu judecăm Bisericele, frații părăsiți și pedepsiți de Domnul, să nu defăimăm pe frații ce trăiesc în păcat... Chiar dacă ei sunt lepădați de Domnul pe bună dreptate și lăsați în voia minții lor infidele, totuși ei au purtat cândva Numele Domnului și căderea lor este o înfrângere. Numele Domnului este ocărât și inima Acestuia rănită și întristată nespun de mult. Cum am putea să fim plini de judecată sau indiferență față de crizele și căderile spirituale din poporul lui Dumnezeu? Mai degrabă suspinăm și mijlocim. Mai degrabă învățăm frica de Domnul și luăm seama la căile noastre. De unde vine judecata? Căderea lor ne face pe noi, care încă stăm în picioare, să strălucim prin contrast. Dar oare despre acest lucru e vorba? Ca noi să strălucim prin căderea altora? În joc e gloria Numele Domnului care are de suferit ori de câte ori un frate sau o Biserică este lăsată sub amăgirea vrăjmașului.

Doamne, iartă-mă, când nu am știut să reacționez când am auzit vești triste despre soarta poporului Tău... iartă-mă când nu am suspinat, când am rămas indiferent, când am judecat, când am spus: dar eu nu am căzut... Iartă-mă pentru situațiile când nu mi-am despuiat hainele când am auzit că Templul tău a fost cotropit de vrăjmaș. Iartă-mă pentru momentele când nu am scris un cântec de jale când am aflat că Unsul tău a fost răpus pe câmpul de luptă. Iartă-mă pentru situațiile în care nu am jelit pe cei căzuți în luptă, când nu mi-am tulburat inima când am auzit de căderea cetății care purta Numelui Tău. Iartă-mă căci de multe ori am fost nebun și mândru ca Moab și Amon. Iartă-mă și nu-mi fă după fărădelegea mea, ci după marea

Ta bunătate. Nu-mi transforma sufletul într-un pustiu etern, ci iartă și vindecă Tu inima mea mândră și bolnavă.

Dacă Egiptul ne trimite cu gândul la trecutul păcătos care ne seduce din nou, Filistia la zonele necucerite din noile provocări ale credinței, Moabul și Amonul (precum și Edomul desigur) ne trimit cu gândul la rudele poporului lui Israel care au profitat și s-a bucurat de decăderea acestuia. Moab și Amon erau rude cu Israel pentru că se trăgeau din Lot (erau verișori), iar Edom era frate cu Israel. Nu este întâmplător că Edomului îi este dedicată una din cele 39 de cărți ale Vechiului Testament. Este vorba de o carte mică, e adevărat, dar este una din cele 39 de cărți ale canonului ebraic. E vorba de OBADIA. Iată ce reproșează Domnul mândrului Edom:

10. Din pricina ***silniciei făcute împotriva fratelui tău Iacov***, vei fi acoperit de rușine și vei fi nimicit cu desăvârșire pentru totdeauna.

11. Căci în ziua când stăteai în fața lui, în ziua când străinii îi luau averea, când străinii intrau pe porțile lui și aruncau sorțul asupra Ierusalimului, ***și tu erai atunci ca unul din ei!***

12. ***Nu trebuia să te uiți mulțumit la ziua fratelui tău, în ziua nenorocirii lui, nu trebuia să te bucuri de copiii lui Iuda, în ziua pieirii lor, și nu trebuia să vorbești cu semeție, în ziua strâmtorării!***

13. Nici nu trebuia să intri pe porțile poporului Meu, în ziua nenorocirii lui, nici nu trebuia să te bucuri de nenorocirea lui, în ziua prăpădului lui, ***și nu trebuia să pui mâna pe bogățiile lui, în ziua prăpădului lui!***

14. ***Nu trebuia să stai la răspântii, ca să nimicești pe fugarii lui***, și nici nu trebuia să dai în mâna vrăjmașului pe cei ce scăpaseră din el în ziua necazului!

15. Căci ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile. Cum ai făcut, așa ți se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău.

(Obadia v.10-15)

V.11 ne atrage atenția că judecata împotriva neamurilor este și o judecată împotriva zeilor acestora. V.11 se va împlini la venirea în slavă a lui Mesia când vor fi nimiciți toți idoli de pe fața pământului și toate neamurile se vor închina doar Domnului. Aceste versete sunt o întărire specială a inimii lui Iosia care s-ar fi putut teme de idoli Asiriei sau a popoarelor din jur care nu vedeau cu ochi buni renașterea lui Iuda. Se considera cu puterea unei națiuni vine din idoli acestora. Dar idoli acestora erau tot una cu nimic. Cu toate acestea știm că în spatele lor erau lumi demonice extrem de puternice. Dar după cum inima lui Iosia nu trebuia să se teamă de idoli, nu trebuia să se teamă nici de puterea Vrăjmașului din spatele idolilor. Atâta vreme cât Israel trăia în ascultare nici vrăjmașii fizici (neamurile), nici ce închipuiți (idoli), nici cei cei spirituali

(Diavolul), nu puteau face NIMIC poporului Domnului. Israel trebuia să umble smerit înaintea Domnului, să se încreadă doar în El, să se căiască de orice greșeală, să caute să împlinească toate poruncile Lui, să caute mereu mai mult pe Domnul! Pe acest drum al creșterii permanente în har nici un atac din partea vrăjmașului nu putea răpune din drum pe poporul Domnului.

Idolii sunt tot cu nimic. Nu pot face nici bine, nici rău. Ei vor fi nimiciți de pe pământ și toți oamenii vor sluji doar Dumnezeuului celui adevărat. Idolii poparelor străine care tulburau inima împăratului credincios al lui Iuda nu erau decât minciună. Dar care sunt idolii prin care cel rău încearcă să ne tulbure inima acum și aici? Am discutat despre casă, bani, carieră, familie, copii, succes în lucrarea, prestigiu, renume, utilitate în lucrare și mulți alții... Cel rău va încerca să ne tulbure drumul prin acești idoli spunându-ne: *dacă nu vei obține cutare sau cutare, va fi vai de viața ta, de destinul tău, de fericirea ta...*! Dar timpul a trecut și privim la idolii din trecut care ne-au amenințat cândva inima. Timpul le-a descoperit minciuna și deșertăciunea. În trecut ne-am temut de atâtea lucruri, ne-am îngrijorat de atâtea lucruri, ne-am lăsat chinuiți de atâtea lucruri din această lume... Dar timpul a trecut. Am rămas lângă Domnul și suntem cei mai împliniți și fericiți oameni, iar idolii de altădată doar niște amintiri atinse de regretul că le-am dat prea multă importanță în acea vreme. Idolii din veacul nostru sunt ca și idolii din veacurile trecute: doar minciună și deșertăciune. Nu pot nici să ne izbăvească și nici să ne facă rău. Domnul rămâne singurul Dumnezeu și singurul Izbăvitor!

v.11 aduce o lumină nouă asupra istoriei. Iată că istoria nu se va încheia cu distrugerea definitivă a pământului (ca în cap.1), ci cu închinarea tuturor popoarelor înaintea Domnului. Reforma lui Iosia a salvat omenirea de la un nou potop. Sămânța mesianică a fost purtată mai departe în istorie. Mesia va veni! El va restaura întreaga creație!

2:12 – Împotriva Etiopiei

În original apare CUȘ, un termen folosit pentru Etiopia sau regiunea de S a Egiptului. Această menționare a Etiopiei apare misterios. Egiptul și Etiopia sunt strâns legate deoarece în timpul vieții lui Isaia dinastia a 25-a etiopiană a domnit peste ambele țări. Mai târziu însă, după 660 soarta Egiptului și a Etiopiei s-au separat din nou. Nu știm exact de ce menționează Țefania aici Etiopia, un ținut îndepărtat care a stat mai departe de furia asiriană sau babiloniană. Etiopia a fost și la granița Imperiului vast persan al lui Ahașveroș. De ce este menționată aici în contextul destrămării Imperiului Asirian? O interpretare care vrea să ocolească întrebarea de mai sus, susține că termenul Cuș poate fi și un termen generic cu referire la Mesopotamia (vezi Gen.10:6-8), căci Cuș este urmaș al lui Ham și tată al lui Nimrod. Astfel, v.12 ar anunța nu căderea Etiopiei, ci pedepsirea Mesopotamiei dominată atunci de Asiria. Deci v.12 nu ar fi decât o introducere la v.13-15 dedicate Asiriei.

O altă interpretare are în vedere că Etiopia era considerat un tărâm foarte îndepărtat pentru bazinul mării Mediteraneene. Într-adevăr, marile imperii care au dominat acest bazin au reușit cu greu să ajungă până în Egipt, însă mai deloc în Etiopia. Deci Etiopia este acel teritoriu

îndepărtat de la marginea imperiilor, de la marginea lumii care adesea stă departe de toate conflictele militare din bazinul mediteranean. Astfel, capătă sens expresia: CHIAR și voi Etiopienilor (care de obicei stați departe de războaie) veți fi străpunși de sabia Mea. Cu alte cuvinte, dacă și Etiopia va fi străpunsă de sabia Domnului înseamnă că într-adevăr nimeni nu va scăpa de mânia lui Dumnezeu. Nu avem date istorice care să ne indice o judecată istorică a Etiopiei în secolul în care a trăit Țefania. Profeția poate să aibă în vedere și sfârșitul veacului când toate popoarele, chiar și cele mai îndepărtate și mai puțin cunoscute vor fi judecate de mânia lui Mesia.

Ce ar putea simboliza Etiopia? La ce ne-ar trimite cu gândul? Ea este adesea asociată cu Egiptul, iar faptul că alianța încheiată de Ezechia cu Egiptul s-a realizat într-o perioadă în care Egiptul era dominat de dinastia Etiopiană face să se accentueze și mai mult această asociere între cele două țări. Totuși Etiopia apare și ca țară diferită de Egipt. Ea ne trimite cu gândul la capătul Imperiilor și al lumii, la o zonă îndepărtată și adesea ferită de războaie și protejată de conflictele militare ale lumii. Dacă judecata ajunge și în Etiopia înseamnă că a ajuns până la capătul pământului. Dar și dacă mântuirea ajunge până acolo înseamnă același lucru (vezi Ps.68:31). În această lumină pasajul din Fapte 8 despre famenul Etiopian capătă o lumină nouă în contextul împlinirii mandatului de a duce Evanghelia la marginile pământului.

2:13-15 – Împotriva Asiriei

Dacă Etiopia reprezintă extremitatea sudică a lumii apropiate Israelului antic, Asiria reprezintă extremitatea nordică. Dacă Etiopia reprezintă capătul pământului, Asiria reprezintă puterea numărul unu a vremii. Iată că judecata va lovi nu doar în cele mai îndepărtate popoare (Etiopia), dar și în cele mai puternice (Asiria). Capitolul 2 construiește imaginea unei revărsări globale a mâniei lui Dumnezeu. Mânia Domnului se revarsă mai întâi asupra Filistiei care se află pe teritoriile lui Israel. Apoi mânia Sa se revarsă peste vecinii lui Israel: Amon și Moab. Dar ea nu se potolește până nu lovește și capătul sudic al lumii (Etiopia), dar și cel nordic (Asiria). Ea trăsnește în cele mai îndepărtate popoare (Etiopia), dar și în cele mai puternice (Asiria). Nimeni nu scapă de judecata divină, acesta este mesajul cap.2b. În lumina aceasta putem spune că acel CĂCI din v.4 ar merge mai degrabă pe linia judecății. Judecata se revarsă progresiv din Israel către marginile pământului. Țara lui Israel pare a fi ÎNCEPUTUL sau Centrul judecării lumii. Căci judecata începe ÎN Israel (Canaanul), apoi se revarsă spre VECINII ei (Moab și Amon) și apoi peste capetele pământului (Etiopia și Asiria). Israel devine CENTRUL lumii și centrul judecății lui Dumnezeu. Într-adevăr, am comentat și în cap.1 că Israel era centrul spiritual al lumii și că acolo se dădeau cele mai mari și mai puternice bătălii spirituale de care depindea soarta întregii omeniri. Tot ce se întâmpla în bazinul mării Mediteraneene și pe toate continentele lumii DEPINDEA de ce se întâmpla în Palestina, de deciziile împăraților acestei mici și aparent neînsemnate țări. Dar și judecata începe tot din Iuda, de la Casa lui Dumnezeu.

Revenim la Asiria. Este o profeție atât împotriva Asiriei cât și împotriva cetății Ninive. Și într-adevăr la sfârșitul domniei lui Iosia Imperiul Asirian se destramă cu mare repeziciune, iar Ninive este nimicită. Dar profeția lui Țefania are nuanțe diferite de cea a lui Naum. În Naum anunțarea căderii Asiriei este o MÂNGÂIERE pentru Iuda. În Țefania anunțarea judecării Asiriei este un AVERTISMENT pentru Iuda. În Naum jugul asirian este luat de peste IUDA. În Țefania judecata Asiriei anunță judecata lui Iuda (vezi cap.3). Cu alte cuvinte, judecata va nimici toate popoarele, nimeni nu va scăpa: nici Asiria, dar NICI IUDA! Acesta e sensul profeției lui Țefania. O nuanță asemănătoare e următoarea: degeaba este nimicit țepușul din coasta lui Iuda (Asiria), căci și Iuda va fi nimicită. Nu vă folosește la nimic că Domnul va judeca Asiria, căci tot El vă va judeca și pe voi!

Am dedus acest gând și din Naum: îndepărtarea jugului asirian nu este de nici un ajutor lui Iuda dacă acesta nu își împlinește juruințele. Toate aceste observații ne întăresc teoria noastră că Țefania profețește la începutul domniei lui Iosia ÎNAINTE de începerea reformei, iar Naum profețește în TIMPUL reformei. Diferența de ton a celor doi este evidentă. Și această diferență se observă cel mai bine când se analizează sensul pentru Iuda al profeției judecării Asirianului.

Asirianul este imperiul groazei și al terorii. Nici unul din celelalte imperii care s-au întins peste bazinul mediteranean nu au fost caracterizate de cruzimea și teroarea răspândită de asirian. Dacă Babilonul domnește mai degrabă prin SEDUCȚIE, Asirianul domnește prin GROAZĂ. Babilonul seduce poporul Domnului. Asirianul îl controlează prin FRICĂ. Asirianul ne duce cu gândul la sistemele totalitare, iar Babilonul la cele care promovează iluzia libertății și a fericirii în această lume. În cazul Asiriei nu este nevoie să se detalieze motivele pedepsirii ei cunoscute de toată lumea. Se precizează însă MÂNDRIA:

- Iată dar cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere și zicea în inima ei: EU ȘI NICIUNA AFARĂ DE MINE!

Domnul are necaz împotriva mândriei, a încrederii în sine, a autosuficienței de sine, asupra îngâmfwării, a spiritului de superioritate. Domnul are necaz împotriva UNICITĂȚII luciferice: ***Eu și numai Eu! Eu și nimeni în afară de mine!*** Fiecare om este unic și special pentru că este creat de Domnul într-un mod unic și pentru un plan sepcial. Dar această trăsătură se aplică tuturor oamenilor. El vrea din fiecare om să facă un David și din fiecare credincios un om matur în Hristos (vezi Ef.4). Unii răspund chemării mai mult, alții mai puțin. Fiecare rămâne totuși special în inima Domnului și iubit la fel de mult. Dar spiritul luciferic ne face să ne gândim că doar noi suntem unici și speciali: eu și NIMENI în afară de mine! Celălalt devine o AMENINȚARE la adresa succesului și a realizărilor noastre. Succesul celuialt pune în umbră realizările noastre. De aceea ne dorim ca noi să reușim MAI mult ce ceilalți și NIMENI să nu reușească la fel ca noi. Spiritul lui Hristos recunoaște unicitatea și destinul special al persoanei noastre DAR și a celor de lângă noi. Faptul că celălalt e special (de exemplu DAVID) nu face ca eu (de exemplu SAUL) să fiu mai puțin special. Saul nu s-a bucurat de succesul lui David, ci s-a

simțit amenințat de el. Saul gândea în termenii: eu și doar eu! Cel ce trăiește în spiritul lui Hristos este împlinit prin relația cu Hristos și vrea să își îplinească destinul special nu pentru a dovedi că e cineva ci pentru bucuria și gloria lui Hristos. De asemenea pentru că trăiește pentru Hristos și nu pentru sine, el dorește ca TOȚI din jurul lui să reușească în a-și împlini destinul special. El își dorește ca TOȚI din jur să îl întrecă și să fie mai credincioși ca el. Pentru că miza nu e numele lui, ci bucuria și gloria lui Hristos. Și aceasta e cu atât mai mare cu cât MAI MULȚI își împlinesc destinul. Cel care Îl cunoaște pe Hristos știe că doar Hristos e special, că este un Singur Erou, un singur Mesia, unul Singur care va străluci, care va fi glorificat. Singurul lucru pe care îl putem face noi este să trăim pentru gloria singurului care va fi glorificat. Hristos și numai El!

Capitolul 3

3:1-8 – Împotriva Ierusalimului

Deși în acest pasaj nu se menționează nici Iuda, nici Ierusalimul, sunt mai multe detalii în text care ne arată că profeția e rostită împotriva cetății Ierusalimului. În v.2 ni se vorbește despre Dumnezeuul său, iar în v.3 despre preoții care pângăresc lucrurile sfinte și calcă Legea, iar v.8 precizează că Domnul va mistui toată țara cu focul geloziei Lui (compară cu 1:18).

Observăm totuși că profetul trece discret de la căderea cetății Ninive la căderea cetății Ierusalimului. Într-adevăr finalul cap.2 vorbește despre o cetate și începutul cap.3 tot despre o cetate. Nici nu ne dăm bine seama când Țefania trece de la Ninive la Ierusalim. De ce această procedură profetică? În primul rând Țefania vrea să susțină că judecata care se va abate peste Neamuri se va abate la fel de aprig și peste poporul Domnului. Astfel tabloul din cap.2 este completat astfel:

- Judecata va veni peste Filistia, în Canaan,
- Apoi și peste vecinii lui Israel,
- Apoi și peste capătul pământului (Etiopia), apoi și
- Peste cel mai puternic popor, și apoi
- Peste ÎNSUȘI poporul Domnului (cap.3a)

Țefania insistă pe faptul că nimeni nu va fi cruțat în ziua judecății și că nimeni și nimic nu va putea aduce izbăvirea în ziua judecății, nici capătul pământului, nici armatele și zidurile puternice, dar nici apartenența la poporul Domnului și nici faptul de a locui în Ierusalim, lângă Templu. Nici nu ne dăm seama cum judecata care cuprinde pământul se revarsă și peste Iuda. Domnul nu oferă lui Iuda un statut special sau vreo scutire în ziua judecății. Ea este judecată împreună cu celelalte neamuri. Ierusalimul va cădea la fel ca Ninive, pentru că a ajuns să fie o

cetate păcătoasă ca Ninive. Trecerea discretă de la Ninive la Ierusalim este tulburătoare. Ierusalimul este ca o cetate păgână pe care Domnul o va judeca fără milă. Între Ierusalim și Ninive nu găsim vreo deosebire. Doar faptul că Ierusalimul este și mai vinovat căci a călcat în picioare mai multe revelații din partea Domnului decât Ninive.

În Ierusalim toate valorile sunt răsturnate. Cetatea, deși poartă Numele Domnului nu se încrede în Domnul și nu se apropie mereu mai mult de Domnul. Ea nu este plină de prezența Domnului. Dimpotrivă ea este plină de spurcăciune și asuprire. Idolatria are consecințe morale. Răul idolatriei se oglindește în relațiile din cetate. Acestea nu sunt împodobite cu iubirea lui Yahweh, ci cu asuprire, răutate și nedreptate. Căpeteniile cetății nu urmează exemplul lui David și nu folosesc puterea primită pentru a sluji poporul, ci pentru a asupri poporul. Judecătorii nu fac dreptate ci calcă nedreptatea pentru propriile lor interese, pentru a-și mări averile. Proorocii nu confruntă poporul cu starea lor păcătoasă, ci vestesc pacea când nu este pace. Ei profetesc pentru a gădili urechea poporului. Ei validează starea păcătoasă a poporului și vestesc binecuvântări din partea Domnului în pofida păcatelor lor cumplete împotriva Domnului. Preoții completează acest tablou sinistru al morții spirituale. Preoții pângăresc lucrurile sfinte, nu respectă legile Domnului. Ei care ar trebui să reveleze poporului sfințenia lui Dumnezeu prin respectarea orânduinelor de la Templu, tocmai ei sunt cei care încalcă Legea și vestesc poporului un Dumnezeu mai puțin sfânt care acceptă fărâdelegea și sărbătoarea la aceeași masă. De vreme ce LIDERII națiunii sunt compromiși nu este de mirare că întreaga cetate este spurcată și plină de asuprire. Ca și în cap.1 Țefania insistă pe ROLUL liderilor în cetate, pe influența și impactul acestora. Din pricina lor, s-a umplut cetatea și țara de fărâdelege. Acest mesaj nu este rostit întâmplător. Cel vizat este Iosia. Dacă liderii au umplut țara cu spurcăciune, tot ei o pot și curăți! Se pare că Iosia este cercetat de profeția lui Țefania și folosește poziția de lider a națiunii pentru a curăți națiunea. Iosia folosește puterea primită în propriul său interes și confort. El își complică enorm viața prin reforma pe care o inițiază. Își ridică în cap ceilalți lideri compromiși ai națiunii, amenințarea Asiriei, tulbură un popor idolatru și stârnește și împotrivirile demonice asupra lui. El folosește puterea primită pentru a sluji, pentru a curăți. El folosește puterea primită în defavoarea confortului și a siguranței personale. Ce contrast între ceilalți lideri ai poporului și Iosia!

Un alt lucru pe care Domnul îl reproșează Ierusalimului este încăpățânarea, îndărătnicia, faptul că nu ascultă de nici un glas, că nu ia seama la mustare. Cetatea este atât de mândră, atât de sigură pe ceea ce știe, pe teologia ei, pe căile ei, încât respinge cu dispreț toate muștrările Domnului rostite prin diverși profeți sau prin diverse situații. Ea nu ascultă de NICI UN GLAS. Domnul a vorbit cetății în multe rânduri și prin felurite chipuri. Dar ea nu a luat seama la NICI UN GLAS. Domnul a vorbit cetății și prin nimicirea altor neamuri și a altor cetăți (v.6). Domnul a vestit prin profeții Săi pedepsirea din pricina PĂCATULUI și a altor neamuri și cetăți. Multe din aceasta au fost distruse ÎNAINTE de pedepsirea finală a Ierusalimului. Mesajul era clar. Domnului pedepsește FĂRĂDELEGEA (în care trăia și Ierusalimul), și nimeni și nimic nu poate izbăvi pe om dinaintea judecății divine. Dacă și Ninive a fost nimicită, de ce nu ar fi nimicit și Ierusalimul? Căci aceiași profeți care au anunțat căderea suprinzătoare a capitalei Asiriene au

anunțat și căderea Ierusalimului! Aceste judecăți istorice ale Domnului ar fi trebuit să aducă teama de Domnul în inima Ierusalimului și să-l facă să ia seama la muștrare (vezi v.8). Domnul nu doar a rostit niște vorbe inetersante prin profeții Săi, ci a rostit judecăți istorice care s-au împlinit întocmai sub ochii lui Iuda. Iuda ar fi trebuit să ia seama și să se teamă de Domnul. Măcar dintr-o frică de judecată să se fi apropiat de Domnul, dacă nu din iubire și încredere. Căci apoi prin apropierea de Domnul ar fi cunoscut și iubirea Sa și ar fi căpătat încredere în El. V.7 ne arată cât se poate de clar că totuși Domnul care vrea să nimicească tot pământul și tot Iuda, NU VREA totuși să facă acest lucru. În inima Sa este și glasul îndurării. El nu ar vrea să pedepsească pe Iuda. Ar vrea ca acesta să se căiască ca să îl poată cruța. Domnul iubește mai mult mântuirea decât judecata. Dar Iuda nu doar a greșit. Iuda s-a cufundat în păcat, a perseverat în păcat, și a călcat cu nerușinare în picioare TOATE muștrările Domnului. Iată răspunsul lor la muștrarea Domnului: **s-au grăbit să își strice TOATE faptele!** După auzirea muștrării au devenit și mai răi, și și-au stricat TOATE faptele. Și au făcut acest lucru ÎN GRABĂ. Cum să nu-i pedepsească Domnul?

În tot acest tablou întunecat al fărâdelegii Ierusalimului apare v.5. Cetatea e plină de fărâdelege și nedreptate DAR:

- Domnul este fără prihană în mijlocul ei. El nu face nici o nelegiure; în fiecare dimineață El își scoate la lumină JUDECĂȚILE, fără să înceteze vreodată; dar cel nelegiuit nu știe de rușine.

Este surprinzătoare expresia: *Domnul este fără prihană în mijlocul ei*. Dar la ce se referă? Desigur nu Domnul a umplut cetatea de nedreptate, ci oamenii din ea. Desigur Domnul nu aprobă, nici nu susține nedreptatea din cetate. El nu este părtaș la ea. El nu face nici o nelegiure, El nu participă la nici o nedreptate din cetate, și nu calcă nici o lege. Este un contrast izbitor între liderii cetății care calcă zilnic dreptatea în picioare și Domnul care nu face NICI O NELEGIUIRE. Dar cum ar putea face Domnul vreo NELEGIUIRE? Și totuși El îngăduie NEDREPTATEA din cetate! Cum poți îngădui ca nedreptatea să se facă în cetate și totuși Tu să te declari 100% DREPT? Și mai mult decât atât, ce înseamnă că El își scoate la iveală JUDECĂȚILE în FIECARE dimineață? Nu sunt întrebări ușoare. Iată că Domnul nu Se declară fără prihană în mijlocul Ierusalimului doar prin NEPARTICIPARE, în sensul că NU FACE nici o nelegiure, că nu susține, nu aprobă, nu validează nedreptățile liderilor cetății. Dar El este neprihănit și prin PARTICIPARE, prin ACȚIUNE, căci în fiecare zi își scoate la iveală judecățile Sale drepte. Și face acest lucru neconținut, fără încetare, fără să obosească. Dacă judecătorii cetății încălcau legea și făceau și nedreptăți, iată că Domnul în mijlocul ei, nu încălca nici o lege dar face și dreptate în fiecare zi. Dar cum poți să susții că Tu faci dreptatea în fiecare zi când cetatea e plină de nedreptate? La ce se referă acele JUDECĂȚI drepte pe care Domnul le scoate la lumină în FIECARE dimineață?

Romani 1 pare să răspundă la această întrebare. În Romani Pavel insistă că mânia lui Dumnezeu se descoperă (acum și aici, ÎN PREZENT) împotriva ORICĂREI nelegiuiri și necinstiri a lui Dumnezeu. Deci judecata nu are doar o dimensiune viitoare, ci și UNA prezentă. Iar judecata prezentă a Domnului este PERMANENTĂ și se manifestă împotriva ORICĂREI fărădelegi. Deci nu doar împotriva fărădelegilor mai grave sau doar împotriva unor fărădelegi. Mânia lui Dumnezeu se revărsa în fiecare dimineață asupra Ierusalimului cu mult timp înainte de judecata istorică din anul 586. Dar CUM se manifestă această MÂNIE lentă a lui Dumnezeu? Cum se manifestă ea în fiecare dimineață? Cum a fost judecat Ierusalimul în fiecare zi vreme de zeci de ani ÎNAINTE de nimicirea lui fizică? Tot Pavel ne explică: mânia lui Dumnezeu se manifestă în sensul că Domnul se îndepărtează mai mult, lasă și mai mult inima omului în voia minții ei blestemată, lasă și mai mult ca viața acelui om să se cufunde în păcate și mai mari și mai adânci, lasă ca inima să se umple cu mai multe minciuni, lasă mai mulți demoni să chinuie și să lege în lanțuri grele acel suflet. În plan spiritual mânia Domnului se manifestă acum și aici peste fiecare om în fiecare zi. La fel se manifestă și binecuvântarea Sa. Sufletul omului este mai curățit, mai vindecat, adus mai aproape de Domnul. Dacă judecata istorică, vizibilă întârzie, dacă manifestările vizibile ale judecăților Sale nu se declanșează la fiecare nelegiuire a omului, în plan spiritual lucrurile stau cu totul altfel. Nelegiuirile se adaugă peste sufletul uman făcându-l mai greu și cufundându-l și mai adânc în întuneric, în împietrire, în nefericirea înstrăinării de Domnul și în chinurile aduse de păcat. Dar desigur această judecată spirituală permanentă interferează și cu planul vizibil. Am discutat cu alte ocazii că păcatele noastre atrag către DESTINUL nostru contexte CAPCANĂ care să ne cufunde și mai mult în păcat, minciună și nefericire, și de asemenea atrag OAMENI capcană prin care cel rău să ne lege și mai mult. Dimpotrivă, ascultare noastră de Domnul atrage contexte de har în care să putem crește mai mult în Domnul și vase ale harului care să ne ajute în apropierea noastră de Domnul. Contextele de har pot lua și forma unor contexte dificile, de încercare spre curățire. Și vasele harului pot lua și ele forma unor prigonitori care vor fi uneltele prin care Domnul va modela și mai mult chipul Său în noi. Trebuie să precizăm că atât în cazul celui nelegiuit cât și în cazul celui neprihănit intervine variabila credincioșiei umane. Dacă cel rău înțelege PEDEPSA și se abate de la calea lui cea rea, atunci Domnul poate îndepărta contextele și persoanele CAPCANĂ din viața lui sau le poate transforma pe acestea din unelte ale pedepsei în unelte ale vindecării inimii acelui om. De asemenea, dacă cel neprihănit se mândrește și se abate de la Domnul atunci contextele și persoanele harului pot fi îndepărtate din destinul său sau contextele și persoanele dificile dar vindecătoare vor deveni uneltele pedepsei prin care acea inimă va fi adâncită în păcat și întuneric.

Da, Romani 1 ne explică faptul că deși judecata vizibilă, directă nu se manifestă mereu și adesea e amânată, judecata spirituală a Domnului (care desigur interferează cu planul fizic) se manifestă MEREU, acum și aici. Și în acest plan cel ce păcătuiește mai mult este pedepsit mai mult, cel ce păcătuiește mai puțin este pedepsit mai puțin, iar cel credincios este răsplătit exact după credința lui. Dacă în planul fizic, vizibil e nevoie să AȘTEPTI momentul judecății istorice

sau finale, pentru ca să te consideri răzbunat sau să te bucuri că ți s-a făcut dreptate, în planul spiritual NU E NEVOIE de această așteptare. Cel ce ți face rău este judecat acum și aici, iar alegerea credinței tale e răsplătită acum și aici. Nu e nevoie deci de nici-o așteptare și de nici-o reabilitare. E nevoie doar să ai ochii deschiși și să vezi cum Domnul ÎN FIECARE dimineată Își socotește la iveală atât răsplătirile Sale cât și judecățile Sale. Domnul este atent la fiecare păcat al fiecărui om, la fiecare pas al credinței al fiecărui credincios, și în funcție de acestea HOTĂRĂȘTE în FIECARE ZI ce să se ÎNTÂMPLE în destinul fiecărui suflet al planetei. Îngerii și demonii nu lucrează de capul lor. În fiecare dimineată primesc de sus, din cer AGENDA zilei pe care trebuie să o respecte întocmai și această AGENDĂ este 100% dreaptă pentru fiecare suflet în parte. Zilele nu se repetă și nu sunt monotone. De asemenea, viitorul unui om, destinul cuiva nu este bătut în cuie. Alegerile bune deja pun în mișcare binecuvântări care încep să se miște către noi. Dar acestea vor ajunge în toată plinătatea lor la noi doar dacă vom persista în alegerile noastre bune; de asemenea, alegerile noastre greșite deja pun în mișcare capcane care vin către noi cu furie și nemiloase. Dar dacă ne vom căi, le vom opri în loc. Fiecare gând, fiecare atitudine, fiecare șoaptă, fiecare gest este cântărit cu precizie maximă de Dreptul Judecător care va DECIDE ce ni se va întâmpla MÂINE, poimăine, ÎN FUNCȚIE de inima noastră. În acest plan nu este TĂCERE sau ÎNTÂRZIERE din partea Domnului, nici din partea judecăților Sale și nici de partea RĂSPĂTIRILOR Sale. Ne aducem aminte de Iosif. Iosif nu s-a răzvrătit față de Domnul când a fost vândut de frații Săi. Dar nu a trebuit să aștepte 13 sau 20 de ani până când Domnul avea să-l mângâie și să încurajeze credința cu răsplătirile Sale. Domnul era deja la lucru în inima lui Iosif, mângâindu-l prin Duhul, curățindu-l, dăruindu-i minunate descoperiri despre Domnul, despre slava Sa, despre planurile Sale. Înălțarea la curtea lui Faraon a venit ca un MIC BONUS și ca o nouă oportunitate de SLUJIRE, ca o nouă provocare dificilă prin care avea să se apropie mai mult de Domnul, singura răsplată a inimii sale. Dacă ne gândim că Isaac a fost răsplata lui Avraam pentru anii săi de credință și așteptare nu am înțeles NIMIC. Domnul i-a descoperit lui Avraam încă din Gen.15 că El este singura Sa răsplată cea foarte mare. Isaac a venit ca un bonus, ca o mângâiere vizibilă. Dar în anii de dinainte Domnul deja lucra în fiecare zi la inima lui Avraam curățind-o, aducând-o mai aproape de El, dezvăluindu-i tainele Sale. Nașterea lui Isaac a venit ca o nouă provocare, dar și ca un context prin care Avraam a putut să vadă și mai bine slava și puterea Creatorului. Nu Isaac, ci slava Domnului revelată prin Isaac a fost o NOUĂ răsplată în cunoașterea Domnului pentru inima credincioasă a lui Avraam. Să ne amintim și de David. Nu înălțarea sa ca împărat a fost răsplata sa pentru anii grei de mare credincioșie din timpul prigoanei lui Saul. Dacă vom citi cu atenție psalmii și mai ales psalmii mesianici, vom înțelege că în această perioadă când era prigonit, Domnul îi dăruia din ce în ce mai multe descoperiri și revelații despre Sine și despre Mesia. David trecea prin diferite contexte de prigoană. Sufletul său se adâncea într-o adâncă groapă a suferinței. Și acolo, în acea groapă, Domnul se apropia de el și îi șoptea: *pe aici va trece și Mesia!* Și David se minuna, se îmbărbăta, și mai scria un psalm mesianic în care revela zbaterile, suferința, dar apoi și bucuria și înălțarea inimii lui Mesia! Acestea au fost răsplătirile pe care le-a primit David. Înălțarea ca împărat a fost un MIC bonus, o manifestare vizibilă a binecuvântării, o nouă oportunitate de slujire, un NOU

CONTEXT dificil și plin de provocări prin care avea să crească în Domnul. Desigur înălțarea sa avut și un rol vindecător pentru Israel. Israel era bântuit de duhul lui Saul, care trăia pentru sine, și se alipise atât de mult de lumea de acum, încât Îl părăsie pe Domnul. Viața lui David este un exemplu opus. David continuă să caute pe Domnul chiar dacă nu primește NIMIC de la această viață DECÂT nedreptate, suferință, prigoană. Dar poporul vede și FINALUL poveștii. Saul moare sub pedeapsa Domnului și David e înălțat ca Împărat. Dar mai important decât ATÂT poporul vede CE FACE DAVID după ce e ÎNĂLȚAT ca ÎMPĂRAT: El nu se răzbună pe Saul și slujitorii lui, ci compune un cântec de jale pentru Saul și se poartă cu bunătate față de foștii săi prigonitori. David nu se repede să PUNĂ mâna pe Împărăție. Ci se suie smerit la Hebron. Acolo Iuda îi cere să domnească peste ei. David acceptă. Dar nu pune mâna pe tot Israelul. Ci lasă lucrurile în mâna Domnului. De-abia după 7 când tot Israelul îl roagă să domnească peste ei, David acceptă. Saul a călcat legea și s-a ținut cu toată ființa de tron chiar când Domnul l-a lepădat. Cât de diferit este David. Și David nu vede înălțarea sa ca împărat ca o compensație pentru anii când nu a avut NIMIC. În acei ani în care era prigonit ca un câine de Saul, David a CĂUTAT mereu mai mult Fața Domnului! (vezi Ps.27). Și Domnul a fost răsplătirea, mângâierea și protecția sa. David nu este plin de frustrări nevindecate când e înălțat ca împărat. El nu pune mâna cu POFTĂ pe împărăție ca cel care nu a mâncat nimic 10 ani și acum are parte de un mare OSPĂȚ. Nu, dimpotrivă, sufletul lui David este liniștit și potolit (vezi Ps.131). El nu își dorește, nu tânjește să devină împărat. Domnul îi este de-ajuns. Tronul este pentru el DOAR o oportunitate de slujire, un lucru care-i va COMPLICA viața dar care va putea sluji pe mulți. De aceea, la chemarea și porunca Domnului, acceptă smerit și fără teama tronul. Și David nu adună bogății, armate, nu face mari ospete, nu pedepsește pe prigonitorii lui. David merge pas la pas cu Domnul. David slujește poporul Domnului. David nu folosește puterea și darurile primite pentru sine, ci pentru ceilalți. David NU COMPENSEAZĂ anii de așteptare prin DOMNIA SA! David nu avea ce compensa. El se considera DEJA cel mai fericit om de pe pământ, căci Domnul îi revelase slava Lui și tainele Sale despre suferințele lui Mesia. Ceva mai mult nu putea fi! Tronul e un foarte MIC bonus pe lângă aceste răsplăți. Tronul era un dar pentru slujirea altora. Primirea tronului avea o semnificație mesianică și un rol în planul lui Dumnezeu. David a învățat în acei ani să nu AȘTEPTE tronul și rezolvarea fizică a problemelor sale, ci a învățat să aștepte doar pe Domnul, o nouă descoperire din partea Sa, o nouă șoaptă. Și aici Domnul răspunde PROMPT și NU ÎNTÂRZIE, căci în fiecare zi și în fiecare săptămână judecățile și răsplățile sale sunt scoase la iveală FĂRĂ să înceteze VREODATĂ! Iată ce ne spune David:

- Voi cânta bunătatea și dreptatea: Ție , Doamne, Îți voi cânta. Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită. **CÂND vei veni la mine?** Voi umbla cu inimă neprihănită în mijlocul casei mele...(Ps.101:1-2)

Observăm că David are AȘTEPTĂRI în relația sa cu Domnul. Dar nu are așteptările lui Iov. Căci primii ani de viață însemnaseră o prigoană cumplită în pofida faptului că-l slujise pe Domnul. El nu aștepta de la Domnul o viață liniștită și fără probleme. Nu aștepta binecuvântări pământești. Ci el aștepta pe DOMNUL ÎNSUȘI. Aștepta MAI MULT din Domnul. David știa că

nu greșește dacă DOREȘTE pentru sine mai mult din Domnul. El știa că dacă Domnul nu va veni din nou la el să-i descopere noi taine din El, sufletul său se va ofili, iubirea sa de Domnul se va stinge, slujirea sa pentru poporul Domnului va avea de suferit, iar vrăjmașul îl va răpune. Avea nevoie disperată mereu de mai mult din Domnul; toate revelațiile mesianice pe care le primise DEJA nu erau îndeajuns! Da, nu erau îndeajuns! David avea mereu nevoie de MAI MULT din Domnul. Căci a înțeles că DOAR AȘA poate frânge fiara egoismului și poate trăi FRUMOS pentru Domnul și poporul Lui! Iată de ce David a fost numit om după INIMA lui Dumnezeu. El nu avea nevoie ca Domnul să îi facă dreptate sau să-l răsplătească altfel, în plan vizibil. El nu avea nevoie de reabilitări sau de compensații. Căci sufletul său vedea cu claritate că Domnul este fără prihană în lume. El nu face nici o nelegiuire; și ÎN FIECARE dimineată, El își scoate la lumină judecățile, fără să înceteze vreodată!

Și toate aceste pedepse și judecăți spirituale permanente (care interferează desigur cu planul fizic, vizibil) au în spatele lor COMORI mult mai mari și eterne, fie de slavă, fie de mânie. Cu alte cuvinte, revelația despre suferința lui Mesia pe care David a primit-o într-un moment al prigoanei sale are în spate o revelație mult mai mare și eternă despre slava Domnului pe care David o va cunoaște și explora la învierea din morți! De asemenea, chinul pe care l-a avut sufletul lui Saul după ce a fost lepădat de Domnul are în spate un chin mult mai mare și etern pe care Saul îl va explora o veșnicie la judecata de apoi. Răsplățile spirituale din viața de acum au fost suficient ca să mângâie, să aline și să ferească inima lui David, să facă din cel prigonit de popor cel mai fericit dintre oameni. Cu toate acestea, acesta este doar un PUȚIN, doar un ÎNCEPUT foarte TIMID din răsplătirile Domnului. Esența răsplătirii de fapt nici NU A ÎNCEPUT în viața lui David.

Doar încă un gând despre David. Exemplul său COMPLET a adus VINDECAREA în inima poporului bânuită de iubirea de lumea de acum din inima lui Saul. E important ce a făcut David ÎNAINTE să fie înălțat dar și DUPĂ ce a fost înălțat ca împărat. Înainte să fie înălțat ca împărat a perseverat în a căuta pe Domnul, fără să aștepte cu disperare vreo altă înălțare sau izbăvire. După ce a fost înălțat nu și-a alipit inima de înălțare cu pofta ce izvorăște din frustrare, și nu s-a alipit de darurile primite, ci a continuat să caute pe Domnul și a folosit darurile pentru slujirea altora. Poporul a văzut că David nu s-a mulțumit cu înălțarea, ci a continuat să caute pe Domnul. El nu a slujit deci pe Domnul pentru înălțare, ci pentru Domnul Însuși. De asemenea poporul s-a simțit slujit de David. A priceput că tronul e doar o oportunitate dificilă de slujire. Și astfel inima poporului a fost abătută de la calea afirmării a lui Saul și atrasă de calea slujirii a lui David. Când David a fost înălțat nu a spus: ÎN SFÂRȘIT!... căci Domnul era deja cu el. Dar a văzut în înălțare nu un context în sine, ci un context nou prin care să caute Fața Domnului de care se bucura deja nespus!

V.8 readuce din nou imaginea judecății totale din cap.1. Domnul Își va vărsa urgia peste toate neamurile, inclusiv peste Iuda. Iuda va fi judecat împreună cu celelalte neamuri. Astfel judecata neamurilor din cap.2 insistă pe mânia aprinsă a lui Dumnezeu care va cuprinde tot

pământul, inclusiv țara lui Iuda. Dar ce este uimitor este ce urmează DUPĂ v.8. Într-adevăr, absolut neașteptat după v.8 urmează ultima profeție din carte, profeție plină de lumină și speranță.

3:9-20 – Neamurile și rămășița lui Israel proslăvind Numele Domnului pe întreg pământul

Această profeție începe cu un **ATUNCI**. Atunci când? Atunci când se va împlini v.8, adică atunci când Domnul va strânge neamurile ca să Își verse urgia peste ele și când toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui! Deci ATUNCI la judecata pământului sau imediat DUPĂ judecarea tuturor neamurilor, Domnul va face următoarele lucruri:

- Va da popoarelor buze curate ca TOȚI să cheme Numele Domnului ca să-i slujească într-un gând.
- Dincolo de râurile Etiopiei Îmi vor aduce daruri de mâncare închinătorii Mei, obștea Mea cea risipită.
- Israel nu va mai avea nevoie să roșească deoarece Domnul va scoate din mijlocul lui pe cei trufași și Israel nu se va mai îngâmfă pe muntele Său cel sfânt.
- Domnul va lăsa în mijlocul lui Israel un popor mic și smerit care se va încrede în Numele Domnului.
- Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni și în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare.
- Israel va paște, se va odihni și nimeni nu-i va mai tulbura.

Iată că DUPĂ judecată, pe pământ vor rămâne doar cei neprihăniți atât dintre Neamuri cât și din Israel. Aceștia nu vor mai păcătui, ci vor sluji doar Domnului și nu va mai fi nimeni care să-i tulbure. Dar cine sunt aceștia, de vreme ce Domnul va judeca toate neamurile și va nimici tot Israelul? Înseamnă că va fi o rămășiță atât dintre Neamuri cât și din Israel, o rămășiță CREDINCIOASĂ care va fi cruțată în ziua judecății ca și Noe. Ea va rămâne pe pământul curățit de judecată, unde vor trăi doar în ascultare de Domnul și unde nu va mai fi nici un om rău și nici nimeni care să-i tulbure. TOȚI vor sluji Domnului într-un gând și nimeni nu va mai face răul. Dar cum e posibil acest lucru? Și când se va împlini acest lucru?

După reforma lui Iosia, Domnul nu a adus un nou potop pe pământ. A adus în schimb o judecată istorică peste toate popoarele din bazinul mediteranean, inclusiv peste Iuda. Dar nu au pierit toți. O rămășiță din Israel a supraviețuit. Chiar și rămășițe ale celorlalte neamuri au supraviețuit. Dar nu erau toți neprihăniți și nu au slujit apoi toți Domnului într-un gând. În mod cert judecata istorică a Neamurilor din acea vreme prefigurează judecata finală. Dar după această

judecată finală, pământul e plin doar de oameni neprihăniți care îl umplu de slavă. Iată că planul inițial al Domnului din grădina Edenului de a umple pământul cu oameni neprihăniți se va împlini. Aceasta înseamnă că prin credincioșia rămășiței, Mesia va intra în istorie și va zdrobi capul Șarpelui, va face ispășirea păcatului și va aduce mântuirea cea veșnică pentru cei ce se întorc la Domnul din toată inima lor. Țefania prevede supraviețuirea rămășiței credincioase în istorie, împlinirea planurilor Domnului prin Mesia, și sfârșitul glorios al istoriei. În mod cert acest final suprinzător al cărții ce contrastează cu începutul întunecat din cap.1 e posibil din pricina RĂMĂȘITEI introdusă în cap.2:1-3, și din pricina lui MESIA. Rămășița credincioasă și Mesia, iată secretul biruinței Domnului asupra Șarpelui, iată cheia biruinței finale a lui Dumnezeu în istorie.

Revelația din Noul Legământ ne explică mai bine cum anume se va împlini această surprinzătoare și luminoasă profeție din Țefania. În momentul revenirii Domnului pentru a judeca tot pământul va fi o rămășiță credincioasă atât dintre Neamuri cât și din Israel. Aceasta va fi strânsă, răpită la cer înainte de venirea judecății. Judecata va nimici tot ce este rău pe pământ, chiar pământul întreg. Va fi făcut un pământ nou și un cer nou. Cei strânși la cer vor primi trupuri de slavă, iar rămășița credincioasă din istorie care a murit înainte de momentul judecății finale va învia din morți în trupuri glorificate. Preschimbați într-o natură nouă și așezați într-o creație preschimbată, ei NU VOR mai păcătui, nu vor mai face nici o nelegiuire, ci vor SLUI NUMAI Domnului! Toți cei răi, și orice este rău va fi îndepărtat de pe pământ. Diavolul și îngerii lui vor fi și ei judecați. Iată de ce nu va mai fi NIMENI care să-i tulbure, care să-i ispitească, care să-i amenințe într-un fel sau altul. Toți cei de pe pământ vor fi neprihăniți și marginile pământului (dincolo de râurile Etiopiei...) vor fi pline doar de oameni iubitori de Domnul. Astfel se va împlini planul inițial al Domnului de a umple pământul cu oameni în care să strălucească chipul Său, plan pe care Șarpele a dorit să îl distrugă.

Este iarăși interesant să observăm că în cap.3 Domnul alocă doar un singur verset JDECĂȚII (v.8) și 11 versete MÂNTUIRII finale. În mod cert Domnul vrea să mântuiască și nu să judece. În mod cert Domnul așteaptă mai întâi mântuirea finală. Domnul visează și de-abia așteaptă odihna și mântuirea finală, când ÎN SFÂRȘIT pe pământ va domni doar pacea și neprihănirea. Judecata devine astfel doar o ETAPĂ necesară în vederea înfăptuirii finale. Pământul trebuie judecat și curățit de RĂU ca APOI să poate fi umplut doar de bine și neprihănire. Judecata finală are un rol purificator în vederea mântuirii finale. Și desigur aici intervine un MARE paradox. Dacă mântuirea finală are loc IMEDIAT după judecata finală, și dacă mântuirea finală poate avea loc DOAR DUPĂ judecata finală, de ce să nu grăbim judecata finală? De ce să fim stavilă împotriva răului și să mijlocim pentru a întârzia judecata finală? De ce să nu grăbim judecata finală?

Deja am discutat în Țefania cap.1. Judecata finală are un rol PURIFICATOR în vederea mântuirii finale DOAR în anumite condiții, doar dacă se vor fi împlinit toate promisiunile divine, doar dacă Mesia Își va fi isprăvit lucrarea sa de dinaintea judecății. Judecata finală duce la

mântuirea finală doar dacă această judecată are loc la momentul potrivit. Dacă judecata finală este adusă ÎNAINTE de venirea lui Mesia și înainte de împlinirea promisiunilor Acestuia referitoare la perioada de dinainte a judecății finale, atunci judecata finală nu poate fi urmată de mântuirea finală. Or, acest lucru și-l dorește cel rău. Să aducă un nou potop ÎNAINTE de împlinirea profețiilor mesianice. În contextul Vechiului Legământ lucrurile sunt mai clare căci Mesia nu intrase încă în lume și păcatul nu fusese încă ispășit.

Dar acum, în Noul Legământ, după ce Mesia și-a isprăvit lucrarea de ispășire a păcatului, de ce să fim stavilă împotriva răului, să fim mijlocitorii Domnului și să împiedicăm aducerea judecății finale? Să ne amintim că mai sunt două promisiuni, profeții mesianice care trebuie să se îplinească ÎNAINTE de judecata finală: ducerea Evangheliei la toate Neamurile (și împlinirea numărului deplin al neamurilor), și pocăința lui Israel. Dar al doilea element pare a fi determinat de primul (vezi Romani 11). Deci miza bătăliei este ducerea Evangheliei la toate Neamurile. Judecata este hotărâtă în promisiunile Domnului DUPĂ împlinirea mandatului dat Bisericii. Cu alte cuvinte, Domnul vrea să aducă judecata de-abia după ce toate popoarele (expuse de la întemeierea lumii și până acum) la revelația generală (descrisă în Rom.1-3), vor fi expuse revelației speciale în Hristos. Doar după ce vor auzi și despre Hristos și-L vor respinge, Domnul va putea spune: *am făcut tot ce ținea de Mine, acum nu mai poate veni decât Judecata!* Dar desigur cel rău ar vrea ca umplând până la refuz paharul fărădelegilor omenirii să aducă, dacă e cu putință, judecata mai devreme. Și teoretic pare posibil. Practic NU, căci Domnul are mereu în istorie acea rămășiță care amână judecata, care duce speranța mesianică mai departe. Această rămășiță este desigur și ȚINTA atacurilor celui rău. Astfel mijlocind și fiind stăvilă împotriva răului, amânăm venirea unui nou potop înainte de împlinirea promisiunilor divine, și lucrăm la înaintarea Evangheliei spre marginile pământului grăbind venirea judecății la vremea ei DUPĂ împlinirea promisiunilor lui Hristos. Această posibilă paradigmă ar soluționa paradoxul Noului Legământ în care suntem chemați în același timp să fim MIJLOCITORI și vase ale harului dar și să GRĂBIM venirea zilei Domnului.

Să medităm puțin asupra planului aducerii lui Mesia în lume. De ce nu a fost trimis Mesia mai devreme în lume? De ce după 4000 de ani de la alungarea omului din grădina Edenului? Domnul dorea ca Mesia să fie recunoscut, înțeles, crezut și apoi vestit în lume. De aceea, a fost nevoie de realizarea revelației Vechiului Testament ÎNAINTE de venirea lui Mesia. De-abia după ce această revelație a fost completă Mesia a intrat în lume. Dar putea această revelație să fie grăbită? Dacă Israel trăia în ascultare, ar fi fost revelația completată mai repede și acea împlinire a vremurilor putea fi ea (măcar teoretic) realizată mai devreme în istorie? Nu găsim un pasaj care să afirme în mod explicit acest lucru. Însă vedem că diavolul se luptă din răspuțeri ÎMPOTRIVA intrării lui Mesia în lume, și întârzie prin neascultarea lui Israel ieșirea din Egipt, ajungerea în Canaan, cucerirea țării, zidirea Templului și apoi rezidirea Templului, care erau desigur etape necesare pentru revelarea tiparelor mesianice. Mai observăm că fiecare nouă etapă a împlinirii planului Domnului cu Israelul și a dezvăluirii unor noi tipare mesianice are loc doar în contextul ASCULTĂRII de Domnul a unor VASE credincioase, și a unei rămășițe credincioase.

Neascultarea lui Israel pare să întârzie primirea acestor noi revelații mesianice, iar ascultarea rămășiței credincioase pare să facă posibilă primirea acestor revelații. Cu toate acestea, și perioadele de neascultare a lui Israel sunt INCLUSE în revelația Vechiului Testament. Neascultarea lui Israel duce la întârzierile menționate mai sus, duce la dărâmarea Templului, la creșterea puterii vrăjmașilor lui Israel, la ducerea lui Israel în robie, la aducerea urâciunii în Locul Preasfânt. Dar tocmai în jurul acestor tragedii Domnul construiește și revelează tiparele mesianice și portretul lui Mesia. Desigur o face prin rămășița credincioasă, dar o face mai mereu în contextul neascultării lui Israel. Ne întrebăm în acest moment dacă aceste tipare mesianice nu ar fi putut fi revelate în contextul ascultării lui Israel? În cele din urmă neascultarea neamurilor din jur ar fi putut fi folosită pentru evidențierea contrastului dintre lumină și întuneric atât de caracteristic revelațiilor mesianice. Nu cred că revelația Domnului era condiționată de neascultarea lui Israel. Domnul, în înțelepciunea Sa, nu face decât să lase neascultarea lui Israel să facă să strălucească mai mult gloria Sa și să creeze contextul revelațiilor mesianice. Dar nu cred că neascultarea lui Israel era absolut necesară și indispensabilă ca Domnul să poată dăruia revelația Vechiului Testament. În mod cert aceleași adevăruri mesianice puteau fi revelate și în contextul altor evenimente istorice. Deci lupta celui rău împotriva lui Israel are un sens, iar noile revelații mesianice, deși apar în contextul neascultării lui Israel, sunt dăruite doar prin vase sfinte și în urma unor mari bătălii spirituale (să ne aducem aminte doar de finalul cărții Daniel). Iarăși nu e întâmplător că Ioan Botezătorul se naște dintr-o familie foarte credincioasă, și că Isus are ca mamă pe Maria și ca tată pe neprihănitul Iosif. Rămășița credincioasă are un rol esențial în aducerea lui Mesia în lume, și poate chiar pentru grăbirea aducerii lui Mesia în lume.

În istoria lui Israel mai observăm următoarea legitate din războiul spiritual. Cel rău a ripostat mereu la ascultarea lui Israel. Și a ripostat cel mai adesea folosindu-se de popoarele din jurul lui Israel. Dar este o diferență între atacul celui rău prin aceste popoare ca răspuns la ascultarea lui Israel, și atacul celui rău ca și consecință a neascultării lui Israel. Când Israel sau împăratul acestuia trăia în ascultare, cel rău a atacat prin carele lui Faraon, prin Amalec, prin amenințările coaliției popoarelor canaanite împotriva lui Iosia, prin atacurile Filistenilor împotriva lui David, prin diferitele AMENIȚĂRI primite de la popoarele străine de către împăratul Asa, Ezechia, Iosia etc. Deci lupta spirituală era reală și cel rău avea drept să riposteze prin popoarele străine când Israel trăia în ascultare. Dar dacă Israel rămânea în ascultare puterea acestor neamuri nu creștea și nu se putea dezlănțui pe teritoriul lui Israel. Dar când Israel trăiește în neascultare, puterea acestor popoare (și în special a Căpeteniilor demonice din spatele lor – vezi Daniel cap.10) crește, și își manifestă influența politică și religioasă, idolatră atât în Israel cât și în întreaga zonă a bazinului mediteranean. Aceste Căpetenii ale văzduhului promovează prin diferite popoare (Egiptul, Asiria, Babilonul) ocultismul, idolatria, imoralitatea în Israel cât și în celelalte popoare. Desigur aceste Căpetenii urmăresc și distrugerea Templului și nimicirea națiunii Israel din care trebuia să iasă Mesia. Aceste Căpetenii amenință pe Israel mereu dar PUTEREA lor de manifestare în Israel și printre popoare crește când Israel este în neascultare. În cele din urmă neascultarea lui Israel face posibilă ascensiunea pe scena bazinului mediteranean

(centrul spiritual al lumii, în care Israel trebuia să fie Capul popoarelor) a unor Fiare ca Asiria, Babilonul, Persia, Grecia... Daniel ne spune lămurit că aceste imperii sunt **FIARE** (vezi **Dan. Cap.7**) căci deși există și un har general al lui Dumnezeu ce se manifestă în ele, ele sunt sub stăpânirea unor Căpetenii demonice. Daniel insistă de exemplu că lucrarea cornului celui mic care profanează Templul e determinată de umplerea paharului nelegiurilor poporului Israel (vezi Daniel cap.8)

Dar oare cum s-ar aplica aceste legități în Noul Legământ? În cele din urmă Biserica nu mai este un stat care trebuie să devină Capul popoarelor. Mântuitorul ne trimite ca niște oi în mijlocul lupilor și ne spune că chiar dacă vom trăi în ascultare și vom vesti Cuvântul Său vom fi prizonieri, vom fi dați pe mâna vrăjmașilor, și neamurile nu se vor întoarce la Hristos. Când vor auzi mesajul cei mai mulți Îl vor urî pe Hristos și doar puțini se vor întoarce. Totuși ne cere să ducem Evanghelia la toate popoarele FĂRĂ să ne promită o protecție fizică absolută și nici triumful Evangheliei asupra acestora. Popoarele vor respinge Evanghelia și atunci va putea veni și atunci va veni Judecata finală. Deci ascultarea Bisericii nu determină dispariția prigoanelor sau manifestarea diferitelor duhuri de rătăcire. Dimpotrivă, tocmai ascultarea Bisericii va determina diferite riposte ale celui rău, fie prin prigoane, fie prin duhuri de rătăcire, fie prin alte metode. Însă același Hristos ne promite că va fi cu noi și că ne va da protecție spirituală dar și fizică pentru ca să PUTEM duce Evanghelia la marginile pământului.

Dar ce se întâmplă totuși când Biserica nu trăiește în ascultare? Desigur puterea firii pământești și a răului crește în Biserică, și Biserica se umple de minciuni, de erezii, de bârfă, de dezbinare de imoralitate și Domnul până la urmă va lua sfeșnicul. Dar neascultarea Bisericii face oare ca puterea vrăjmașului să crească doar în interiorul ei sau și în afara ei? Puterea de MANIFESTARE a vrăjmașului va crește doar în Biserică sau și în istorie sau și peste popoare? Ținând cont că atunci când poporul Domnului e compromis Numele Său este hulit printre popoare, putem să spunem că dualitatea Bisericii mărește puterea de manifestare a Căpeteniilor văzduhului peste popoare. Ne aducem aminte de Israel. Când Israel trăia în ascultare puterea acestor Căpetenii de peste popoare nu dispărea. Dar era mai mică. Acestea se manifestau în afara granițelor lui Israel pentru a riposta, pentru a speria sau a seduce pe Israel, pentru a se putea manifesta și în Israel. Dar după ce se manifestau și în Israel, mereu se manifestau cu mai multă putere și în afara lui Israel, pentru ca apoi să se manifeste și mai puternic în Israel și tot așa.

Astfel, neascultarea Bisericii poate duce și la amplificarea manifestării acestor Căpetenii ale răului peste popoarele istoriei. Ce ar putea să însemne amplificarea manifestării Răului acestor Căpetenii peste popoare? Răul se manifestă pe toate planurile (în relațiile dintre oameni, la nivel politic, la nivelul ideologiilor, la nivelul relațiilor dintre popoare, la nivel fizic prin boli, accidente etc.). Or amplificarea răului printre popoare ar putea însemna atunci:

- Înmulțirea la nivelul TRĂIRII idolatriei, ocultismului, imoralității, urii, a păcatelor...

- Înmulțirea la nivelul IDEILOR, a minciunilor anticristice (noi erezii, noi ideologii, noi religii, noi așa-zise ARGUMENTE care ascund oamenilor adevărul despre Hristos)...
- Înmulțirea războaielor, a bolilor, a cataclismelor, a suferinței și a morților...
- Înmulțirea prigoanelor împotriva Bisericii
- Înmulțirea regimurilor total ostile Evangheliei care fac cu neputință plantarea creștinismului în anumite zone geografice ale lumii...

Deci prigoanele pot fi desigur riposta celui rău la ascultarea Bisericii (vezi Fapte), dar ar putea fi și o pedeapsă pentru neascultarea Bisericii, o creștere a puterii de manifestare a duhului anticristic în lume. Cartea Fapte ne revelează modul prin care Duhul Sfânt duce prin ASCULTAREA Bisericii Evanghelia spre marginile pământului, și descoperim că Duhul asigură nu doar protecție spirituală ci și fizică Bisericii lui Hristos. Dacă toți credincioșii deveneau martiri cine mai ducea Evanghelia la marginea lumii? Descoperim că sunt prigoane, și că sunt și martiri. Dar prigoanele sunt limitate în timp și în putere. Biserica se bucură adesea de pace și este un cadru social în care creștinismul poate fi vestit și propovăduit. Domnul îi apară nu doar sufletul ci și VIAȚA apostolului Pavel. Îl învie chiar din morți. Îl ascunde de vrăjmași, și oferă protecție prin autoritatea romanilor, împiedică manifestarea otrăvii. Lupta celui rău împotriva lui Pavel și a Bisericii nu este doar spirituală, ci și FIZICĂ. E important în acest context să ne aducem aminte de promisiunea făcută de Isus din Marcu când a dat porunca Marii Trimerii:

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

16. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.

17. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

18. vor lua în mână șerpi; **dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma**; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

19. Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu.

20. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin (Marcu 16:15-20)

În lumina ansamblului Noului Legământ știm că nu este o promisiune totală și necondiționată pentru protecție fizică și însănătoșire. Credincioșii se îmbolnăvesc adesea și unii mor ca martiri. Dar nu TOȚI! Unii sunt protejați și vindecați de boli și unii mor liniștiți în patul

lor. Domnul ne promite și o protecție fizică (gestionată de Înțelepciunea Lui) fără de care nu putem împlini Marea Trimitere. Pavel nu dorea să fie martir, ci să rămână în viață până la revenirea Domnului. El nu era speriat de atacul lui anticrist ci credea că Domnul îl va ține FIZIC în viață în toată perioada lui anticrist.

Cât privește regimurile politice, Pavel ne dă următorul îndemn:

1. Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii,
2. pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, **ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea.**
3. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,
4. care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.
5. Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos,
6. care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită,
7. și propovăduitorul și apostolul Lui am fost pus eu – spun adevărul în Hristos, nu mint – ca să învăț pe Neamuri credința și adevărul. (1 Tim.2:1-7).

Pavel pare să vadă necesitatea unui context social relativ stabil și liber în care creștinismul să poată fi trăit și vestit. Și ne îndeamnă ca mai înainte de toate să ne rugăm pentru acest lucru. Nu ne îndeamnă la mașinații politice, ci la RUGĂCIUNE. El știe din cartea Daniel că deciziile cu privire la conducerea popoarelor și a imperiilor se iau în sfatul străjerilor de sus. Și influențarea aceluia sfat nu poate fi determinat de o carieră politică, ci în urma unei vieți de credincioșie și printr-o viață de mijlocire. Desigur cele două (cariera politică) și conlucrarea cu sfatul străjerilor de sus nu se exclud (vezi exemplul Esterei, al lui Neemia, Iosif etc.). Un regim ostil Evangheliei care decimează efectiv orice manifestare a creștinismului face imposibilă vestirea Evangheliei în acea țară. Astfel de regimuri au existat și încă există... Dar puterea lor nu este oare alimentată de dualitatea și necredincioșia Bisericii? Neintervenția lui Dumnezeu cu protecție fizică destul de consistentă în acele zone ale lumii, nu poate fi o consecință a neascultării Trupului Universal al lui Hristos? Oare într-un fel sau altul nu suntem sub dominația asiro-babiloniană cauzată de necredincioșia Bisericii de-a lungul secolelor?

Dacă puterea de manifestare a duhului anticristic în lume crește odată cu compromiterea spirituală a Bisericii, oare atunci cum va fi posibilă intrarea lui anticrist în lume? Oare lucrarea lui anticrist este neapărat necesară pentru ca Hristos să se întoarcă? Oare lucrarea lui anticrist face posibilă revenirea lui Hristos, sau scopul ei este tocmai blocarea revenirii lui Hristos? Oare

ascultarea Bisericii blochează intrarea lui anticrist în lume? Oare cel rău ar dori ca anticrist să intre cât mai repede în istorie? Oare anticrist va fi o ripostă la credincioșia Bisericii (ca aruncarea lui Daniel în groapa cu lei) sau o pedeapsă față de neascultarea Bisericii (ca ridicarea Babilonului în istorie)? Sau va fi o pedeapsă față de neascultarea Bisericii și o ripostă față de rămasășita credincioasă? Ce indicii ne oferă Noul Testament față de aceste întrebări?

Imaginea anticristului este construită pe imaginea cornului mic din Daniel. Or cornul cel mic din cartea Daniel care s-a manifestat deja în istorie prin Antioh Epifanes IV, s-a ridicat din pricina umplerii paharului fărădelegii lui Israel. Acest lucru ar sugera și că anticrist se va ridica în istorie din pricina păcatelor Bisericii. Dar nu găsim un pasaj în Noul Testament care să afirme explicit această legătură de cauzalitate. În 2 Tesaloniceni Pavel ne spune că ziua Domnului nu va veni înainte să vină:

- 1) Lepădarea de credință și
- 2) Descoperirea omului fărădelegii.

Nu este menționată o legătură de cauzalitate directă între cele două elemente, dar ordinea este interesantă: mai întâi lepădarea de credință (a Bisericii cel mai probabil), și apoi descoperirea omului fărădelegii.

Sunt de asemenea câteva pasaje în Noul Testament care ne sugerează că la vremea sfârșitului o bună parte din Biserică va fi caracterizată prin necredincioșie. Pildele Mântuitorului din Matei 24-25 despre venirea Sa ne arată clar că o bună parte din fecioare sau din robi vor fi găsiți nepregătiți la venirea Marelui. Tot în Matei 24 Mântuitorul ne arată că din pricina înmulțirii fărădelegii dragostea celor mai mulți (din Biserică în primul rând) se va răci. În Luca 18, de asemenea Mântuitorul se întreabă dacă Fiul Omului va mai găsi CREDINȚĂ pe pământ atunci când va veni. *Vremurile din urmă* din 1,2 Timotei care încep cu prima venire a lui Mesia și culminează cu a doua Sa venire sunt caracterizate de:

- Lepădarea unora de credință (1 Tim.4:1-2)
- Creșterea răutății oamenilor (2 Tim.3:1-5)
- Faptul că oamenii nu vor mai suporta învățătura sănătoasă și își vor da învățături după poftele lor (2 Tim.4:1-3)

Deci contextul ridicării lui anticrist în istorie va fi unul al amplificării necredinței și a răului în Biserică și în lume. 2 Tes.2:11-12 ne arată că rătăcirea adusă de anticrist este o PEDEAPSĂ din partea lui Dumnezeu pentru cei care sunt pe calea pierzării căci nu au primit dragostea adevărului și nu au crezut adevărul. Pavel pare să insiste aici mai degrabă pe lipsa de răspuns la Evanghelie a lumii și nu pe necredincioșia Bisericii. Dar iată că găsim primul pasaj care afirmă explicit că rătăcirea adusă de anticrist este o pedeapsă a lui Dumnezeu față de răul

din lume (care desigur ar putea fi influențat și de necredințioșia Bisericii). Ne aducem aminte că prin Babilon Domnul a pedepsit nu doar pe Israel, ci și pe neamurile din jurul lui Israel.

Un alt pasaj interesant este cel din 1 Petru 4:17-19 în care Petru insistă că suntem în clipa în care judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. Judecata începe cu Casa Domnului. Desigur Petru nu detaliază în ce constă această judecată și nu-l menționează pe anticrist. Însă imaginea este provocatoare.

Nu putem să nu aducem în discuție și cartea Apocalipsei. Observăm că această carte începe cu judecarea celor 7 Biserici. Dintre acestea, cele mai multe (5) trăiesc în dualitate și sunt aproape să fie lepădate. Acesta este contextul în care primește Ioan revelația Apocalipsei.

În cap.8 declanșarea judecății este determinată NU de umplerea paharului fărădelegii omenirii, ci de rugăciunile sfinților! Oare în Noul Legământ aducerea judecății finale nu are legătură cu umplerea paharului fărădelegii omenirii? Totuși în Apocalipsa este menționat și laitmotivul că în ciuda semnelor prevestitoare ale judecății, oamenii tot nu s-au căit de faptele lor rele ci au hulit Numele Domnului. Cum se împacă cele două realități (rugăciunile sfinților și înmulțirea păcatului lumii) în declanșarea judecății? Cel rău deci vrea să AMÂNE aducerea judecății finale? Atunci de ce mai umple pământul de fărădelege? Știe că NU acest lucru va aduce judecata finală? Sau speră să distrugă Biserica și pe Israel, și să umple pământul cu păcat aducând astfel o judecată finală a lumii, dar Nu și a lui? Căci el poate fi judecat doar dacă toate promisiunile Domnului cu Biserica și cu Israelul se împlinesc. Biserica deci trebuie să ducă Evanghelia la toate neamurile și Israel să se pocăiască ca națiune. De-abia apoi va veni sfârșitul, judecata. Cel rău ar viza deci un altfel de Sfârșit al pământului. Petru insistă că ASCULTAREA noastră va grăbi venirea zilei Domnului. Nu spune ce se întâmplă dacă noi nu ascultăm de Domnul... Vom întârzia venirea Domnului? Dar dacă Biserica nu ascultă, lumea se umple de și mai mult păcat, și astfel judecata ar fi mai aproape... Domnul are însă în vedere o judecată finală adusă de refuzul tuturor popoarelor față de Evanghelie, și nu de umplerea paharului fărădelegii lumii din pricina dispariției mărturiei Bisericii de pe pământ. Domnul prevede însă că rămășița credincioasă a Bisericii va reuși să oprească un astfel de FINAL nefast al istoriei, și că judecata va veni când se vor fi împlini toate promisiunile divine.

În Apocalipsa 12-13 stăpânirea Fiarei se ridică DUPĂ aruncarea diavolului pe pământ. Ne aducem aminte de posibila interpretarea din Matei că războiul din cer din Apoc.12:9 se desfășoară încă și el va câștigat prin perseverența în credințioșie a Bisericii de pe pământ. Diavolul se vede aruncat pe pământ, și mai are doar puțină vreme să lucreze. Încearcă să nimicească femeia (Israel) dar nu i se dă voie. Și atunci, mâniat pe femeie, se duce să facă război cu Biserica (rămășița Seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus). E interesant că apare termenul de RĂMĂȘIȚĂ, care în lumina comentariului pe Țefania are o semnificație aparte. Și în Apoc.13 se descrie războiul balaurului cu Biserica. Și balaurul se luptă împotriva Bisericii printr-o FIARĂ și printr-un PROOROC mincinos. FIARA, reprezintă în

lumina cărții Daniel, o ÎMPĂRĂȚIE, un regim POLITIC. PROOROCUL mincinos reprezintă o RELIGIE falsă, un duh de rătăcire, de amăgire, o ideologie anti-hristos. Deci balarulul folosește REGIMUL politic și puterea religioasă pentru a ataca Biserica. Regimul politic este OPRESIV (Căpetenia Asiriei), iar Regimul religios înșelător, promițând o falsă IZBĂVIRE (Căpetenia Egiptului).

Interesant că în acest tablou 12-13 nu se menționează NIMIC de necredincioșia Bisericii. Ba mai degrabă credincioșia Bisericii (12:11) determină aruncarea Satanei pe pământ și declanșarea ultimului atac al său din istorie (Apoc.13). Dar desigur, tabloul din cap.12-13 nu este complet. Căci dacă în acest tablou avem Îngerul Mihail, Căpetenia Asiriei și a Egiptului, nu este prezentă Căpetenia Babilonului. Dar revelația Apocalipsei nu uită de Babilon. Acesta este amintit în cap.14 și apoi i se dedică DOUĂ capitole (17-18), deci mai mult decât i se dedică și fiarei și proorocului mincinos.

În capitolul 14 avem următoarea secvență de imagini:

- Credincioșia biruatorilor fiarei.
- Un Înger duce Evanghelia la toate popoarele.
- Un înger anunță căderea Babilonului.
- Un alt înger anunță pedeapsa primită de cel ce se închină fiarei.
- Venirea fiului omului: secerișul și judecata finală.

Dacă aceste imagini ne revelează realități cronologice atunci înseamnă că mai întâi este dusă Evanghelia la toate popoarele, că apoi are loc căderea Babilonului, pe urmă domnia fiarei și mai pe urmă venirea Fiului Omului. Acest lucru ne-ar sugera că vestirea Evangheliei la toate popoarele are loc sau este aproape finalizată ÎNAINTE de domnia lui anticrist. Cu alte ocazii emiteam ipoteza că prigoana finală a lui anticrist va grăbi și finaliza procesul evanghelizării neamurilor. Tot ce este posibil. Dar lucrurile ar putea sta și puțin diferit. Rămâne întrebarea dacă prigoana anticristică va fi o ripostă față de credincioșia Bisericii (și atunci ar ajuta la evanghelizarea neamurilor) sau o pedeapsă pentru necredincioșia Bisericii (și atunci nu ar mai avea neapărat efectul de a răspândi și mai mult Evanghelia). Cu aceste întrebări și cu aceste necunoscute de lasă cap.14 din Apocalipsa. Reținem totuși că imaginile din cap.12-13 ne sugerează că domnia lui anticrist ar fi o ripostă la credincioșia Bisericii care a reușit să câștige bătălia din văzduh, să ducă Evanghelia către toate popoarele, și să dea putere Îngerilor luminii să arunce pe diavol din cer. Astfel, cap.13 reprezintă ultima ripostă a celui căzut din cer. DAR, riposta poate fi față de credincioșia Bisericii de-a lungul secolelor și nu neapărat față de credincioșia Bisericii din acea generație contemporană cu aruncarea sa din cer. Cu alte cuvinte, la fel ca în vechime, planul Domnului de a pregăti scena revenirii lui Mesia s-a demarat lent prin ascultarea rămășiței credincioase a Bisericii și nu prin ascultarea întregii Bisericii.

Necredințioșia Bisericii, la fel ca în vechime, a întârziat pregătirea scenei (re)aducerii lui Mesia în lume. Totuși, la fel ca în vechime, această scenă a fost pregătită prin ascultarea unei rămășițe credincioase care a străbătut istoria. În acest sens ne aducem aminte că tabloul Trupului lui Hristos din Asia Mică (cap.1-3) ne zugrăvește tot doar o RĂMĂȘIȚĂ credincioasă. Și nu este întâmplător deci faptul că în Apoc 12:16 este menționată Biserica tot ca o RĂMĂȘIȚĂ a Seminței femeii. Este încurajator faptul că planul Domnului se ÎMPLINEȘTE și printr-o rămășiță credincioasă în pofida dualității majorității din poporul Domnului! Dar prețul este unul de răbdare și de timp! Este un preț al unei întârzieri, întârzieri care totuși era cunoscută mai dinainte de Domnul, și care face să strălucească și mai mult Îndurarea și Răbdarea Sa față de noi! În vechime pregătirea venirii lui Mesia înseamnă completarea revelației vechi-testamentare. În Noul Legământ pregătirea venirii lui Mesia înseamnă ducerea Evangheliei la toate popoarele. Acest mandat se împlinește greu, în timp îndelungat, dar nu prin credințioșia întregii Biserici, și nici măcar a ultimei generații de creștini. Acest mandat mai degrabă se împlinește prin credințioșia RĂMĂȘIȚEI Bisericii care străbate întreaga Biserică. Astfel că și în ultima generație de credincioși va fi tot o rămășiță cu adevărat devotată. Va reuși ea să facă ce nu au făcut toate celelalte generații, și anume să finalizeze mandatul Marii Trimiteri? Da! Căci ea va clădi pe tot ce a trudit rămășița credincioasă de-a lungul istoriei Bisericii. Să revizuiți acest posibil scenariu:

- Rămășița Bisericii reușește aproape să finalizeze Mandatul Marii Trimiteri.
- Cel rău e aruncat din cer.
- Babilonul cade.
- Urmează domnia Fiarei.
- Urmează revenirea Fiului Omului.

Cu aceste întrebări parcurgem mai departe cap.15-19 din Apocalipsa care se concentrează tot în jurul misteriosului Babilon. Și iarăși când ajungem la Babilon mintea pare să ne blocheze atunci când încercăm să înțelegem identitatea cetății celei mari și relația ei cu fiara.

Într-adevăr în cap.15b-16 ni se descoperă cele 7 potire turnate de cei 7 îngeri peste Împărăția Fiarei. Și de-abia la al șaptelea potir cetatea cea mare este împărțită în trei și cetățile Neamurile se prăbușesc. Și atunci Dumnezeu Își aduce aminte de Babilonul cel mare ca să-i dea potirul de vin al mâniei lui. Deci ni se sugerează foarte clar că Babilonul cel mare coabitează cu fiara în tot timpul revărsării celor 7 urgii. Și este judecată de-abia la vărsarea potirului al șaptelea. Dar oare nu sunt potirele vărsate în ordine cronologică? Totuși pasajul pare să ne sugereze că potirele sunt turnate unele după altele. Și în orice caz potirul al șaptelea nu pare a fi turnat ÎNAINTE de celelalte șapte. Potirul al șaptelea pare a fi turnat exact înainte de judecarea întregului pământ, căci acestea sunt cele de pe urmă și cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu

(Apoc.15:1). Și într-adevăr, după vărsarea potirului al șaptelea din Templu a ieșit un glas care zicea: *S-a isprăvit!* (Apoc.16:17). Deci Babilonul pare să coabiteze cu Fiara și proorocul mincinos în timpul vărsării celor 7 potire. Această imagine pare să fie în armonie cu cea din Apoc.11. Căci în Apoc.11 cei doi prooroci lovesc cu mari urgii pământul în cele 42 de luni. La sfârșitul mărturisirii lor, fiara va face război cu ei și-i va birui. Și trupurile lor vor zăcea moarte în piața CETĂȚII CELEI MARI, care în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor. (11:7-8). Deci cetatea cea mare încă există în împărăția fiarei la sfârșitul celor 42 de luni, care pare a fi exact perioada de domnie a fiarei.

În cap.17 și 18 ni se detaliază judecata curvei celei mari. Ne surprinde imaginea din pustie: o femeie ȘADE pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume de hulă, și avea 7 capete și 10 coarne. Femeia ȘADE pe fiară. Ni se sugerează că femeia are autoritate asupra fiarei. Și versetele următoare ne sugerează că într-adevăr, pentru o vreme, Babilonul are autoritate asupra Fiarei. Dar este o autoritate politică sau spirituală? Nu vom răspunde încă la această întrebare. Observăm în cap.17 un timp **PREZENT**, un timp **TRECUT** și unul **VIITOR**. De exemplu:

7. Și îngerul mi-a zis: „De ce te miri? Îți voi spune taina acestei femei și a fiarei care o poartă și care are cele șapte capete și cele zece coarne.

8. Fiara pe care ai văzut-o **era**, și **nu mai este**. Ea **are să se ridice din Adânc** și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieții, **se vor mira** când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni. –

9. Aici este mintea plină de înțelepciune. – Cele șapte capete sunt șapte munți **pe care șade** femeia.

10. Sunt și șapte împărați: cinci **au căzut**, **unul este**, celălalt **n-a venit încă**, și **când va veni**, el **va rămâne** puțină vreme.

11. Și fiara, care **era**, și **nu mai este**, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte, și merge la pierzare.

12. Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care **n-au primit încă împărăția**, ci **vor primi putere** împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.

13. Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.

14. Ei **se vor război** cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.”

15. Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe **care șade** curva, sunt noroade, gloate, neamuri

și limbi.

16. Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara **vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală**. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc.

17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.

18. Și femeia pe care ai văzut-o **este cetatea cea mare**, care **are stăpânire** peste împărății pământului.”

Este clar că îngerul își raportează explicarea tainei curvei și a fiarei la un MOMENT prezent, la un acum. Dar să fie vorba de un ACUM istoric (anul în care Ioan scria Apocalipsa) sau un ACUM profetic, adică cel dat de imaginea din pustie văzută de Ioan. E mai probabilă varianta cu Acum-ul profetic. Căci Ioan vede femeia ÎNAINTE de a fi judecată. Îngerul subliniază că o vede chiar ÎNAINTE de ridicarea Fiarei. Căci Fiara înseamnă în cartea Daniel și Împărat și Împărăție. Apoc.17 clarifică faptul că stăpânirea Fiarei din cap.11 și 13 se confundă cu stăpânirea celui de-al 8-lea împărat. Este unul din cei cinci împărați care au căzut. Poate este chiar al 5-lea împărat care a căzut. Nu știm sigur. Dar știm că împăratul al 6-lea (care ESTE deci corespunde acum-ului profetic), va fi urmat de unul care va sta puțină vreme. Și fiara este al 8-lea împărat, care era din numărul celor 7. Deci unul din primii 5 împărați ÎNVIAZĂ sau REVINE miraculos pe tron. Acest lucru pune în UIMIRE tot pământul care i se va închina. Cei 10 împărați sunt 10 împărați (poate a altor împărății decât cea a fiarei) care Încă nu au primit puterea în momentul acum-ului profetic (domnia celui de al șaselea împărat). Aceștia VOR primi puterea împărătească împreună cu fiara timp de un CEAS (să corespundă acest CEAS perioadei de 42 de luni? Așa se pare...). Acești 10 împărați dau fiarei stăpânirea lor și astfel împăratul al 8-lea ar deveni nu doar stăpânul unei împărății puternice, ci al întregului pământ. Aceștia se vor război cu Mielul și cu sfinții Lui (probabil e vorba de războiul cu Biserica descris în cap.13). Dar ni se mai spune că cei 10 împărați și fiara (la un moment dat, nu neapărat imediat) VOR urî pe curvă și o vor distruge. Această distrugere este descrisă în cap.18, unde cetatea cea mare e prezentată în primul rând ca o putere ECONOMICĂ care a îmbogățit toți negustorii pământului, cu care au curvit toți împărății pământului și care a amăgit cu vrăjitoria ei tot pământul. Accentul e pus cel mai mult pe BOGĂȚIA ei și pe impactul ei ECONOMIC asupra lumii.

În lumina celor spuse înțelegem că imaginea din cap.17a când femeia ȘADE pe curvă este o imagine din timpul împăratului al 6-lea dar ÎNAINTE de domnia împăratului al 8-lea cel care este FIARA din cap.13 și cap.11! După ce acesta preia puterea, primește și supunerea altor 10 împărați. Și din acest moment nu mai știm dacă femeia mai ȘADE în continuare pe fiară. În mod logic raportul de putere se schimbă. Și la un moment dat Fiara și cei 10 împărați distrug pe curvă. Dar când? Imediat ce preiau domnia sau mai târziu? Cap.16 și cap.11 ne sugerează că mai târziu, chiar undeva la sfârșitul aceluia ceas de domnie care ar corespunde cu sfârșitul celor 42 de luni de domnie. Dacă punem la cap cele spuse am construi următorul scenariu apocaliptic:

Nr.	Perioada	Babilonul	Fiara	Cei 10 Împărați	Sfinții	Femeia	Îngerii	Balaurul	Fiul Omului
1	Perioada celor 5 împărați	Șade pe fiară. Trăiește în lux și spurcăciuni. Domină economic lumea. Se îmbată cu sângele sfinților.	O împărăție puternică, dar nu conduce încă toată lumea. Se află sub dominația Babilonului.	Conduc probabil alte zone ale lumii decât fiara. Se află și ei sub dominația Babilonului.	Prigoniți de Babilon, răpuși de Babilon.	?	Se luptă conduși de Mihail în cer cu îngerii balaurului.	Balaurul se luptă cu îngerii săi în cer împotriva lui Mihail și a îngerilor lui.	
2	Acum-ul profetic din cap.17 = domnia împăratului al 6-lea	Șade pe fiară. Trăiește în lux și spurcăciuni. Domină economic lumea. Se îmbată cu sângele sfinților. Șade peste popoare și are stăpânire peste împărății pământului.	O împărăție puternică, dar nu conduce încă toată lumea. Se află sub dominația Babilonului	Conduc probabil alte zone ale lumii decât fiara. Se află și ei sub dominația Babilonului	Prigoniți de Babilon, răpuși de Babilon	?	Se luptă conduși de Mihail în cer cu îngerii balaurului.	Balaurul se luptă cu îngerii săi în cer împotriva lui Mihail și a îngerilor lui.	
3	Domnia Fiarei (al 8-lea împărat) sau perioada de 42 de luni.	Babilonul coabitează cu Fiara. Rămâne probabil o putere importantă în împărăția fiarei. Influența ei economică în lume se păstrează.	Al 8-lea împărat preia conducerea acestei împărății a fiarei și o extinde asupra întregii lumi. Este sprijinit de cei 10 împărați și de proorocul mincinos și tot pământul i se închină. Face război cu sfinții.	Cei 10 împărați dau stăpânirea lor Fiarei sau celui de al 8-lea împărat al împărăției fiarei.	Sfinții sunt prigoniți și biruiți de Fiara și de Proorocul mincinos. Cei doi prooroci proorocesc și chinuie cu urgii tot pământul.	Protejată de furia Balaurului și hrănită în pustie în timpul celor 42 de luni.	Cei 7 îngeri cu cele 7 potire încep (la un moment dat) să verse cele 7 potire peste pământ și peste împărăția fiarei. Un înger vestește Evanghelia la toate popoarele(?).	Balaurul pierde bătălia din cer. Este aruncat pe pământ și vrea să facă rău Femeii dar nu i se dă voie. Atunci, mâniat pe femeie face 42 de luni război Bisericii prin domnia fiarei.	
4.	Sfârșitul celor 42 de luni, a domniei fiarei.	Babilonul e ucis de fiară și de cei 10 împărați. Toți împărații și negustorii pământului o vor plânge. Cine le va mai cumpăra marfa?	Fiara biruiește pe cei 2 prooroci. Apoi împreună cu cei 10 împărați distruge cetatea cea mare (Babilonul). Fiara și proorocul mincinos	Cei 10 împărați alături de fiară distrug Cruva (Babilonul).	Sfinții prigoniți. Cei doi prooroci biruiți de fiară și trupurile lor moarte stau în piața cetății celei mari 3 zile și jumătate	?	Al șaptelea înger varsă în văduh ultimul potir al mâniei lui Dumnezeu.	Balaurul adună împărații pământului pentru Armagedon.	Fiul

			sunt nimiciți de venirea Fiului Omului.						omului se arată în slavă și nimicește toate neamurile, pe fiară și pe proorocul mincinos.
--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Deci Babilonul activează și înainte de domnia de 42 de luni a fiarei, dar și în timpul domniei ei. La finalul domniei ei este distrusă de către fiară și de cei 10 împărați. Căderea sa neașteptată anunță pedepsirea fiarei însăși și a întregului pământ. Anunță deci revenirea absolut iminentă a Mirelui și deci Nunta din cap.19a. Dar ce rost are pedepsirea Babilonului cu foarte puțin timp înainte de nimicirea întregului pământ prin revenirea Mielului? Mă gândesc că doar ca un semn final de ÎNCURAJARE pentru cei credincioși. Presiunea va fi foarte mare pentru cei credincioși în acele zile. Va fi nevoie de multă încurajare. Căderea absolut neașteptată a puternicului Babilon din împărăția fiarei va fi un astfel de semn de mare încurajare.

Dar cine să fie acest Babilon? Desigur este un spirit al Babilonului, o Căpetenie a Babilonului. Dar ea se manifestă vizibil în istorie, prin ceva, printr-o entitate, printr-o structură. De exemplu balarul își manifestă atacul printr-un regim politic opresiv (fiara) și printr-o religie amăgitoare (proorocul mincinos). Babilonul este o structură vizibilă și activă în această lume, căci fiara și cei 10 împărați o urăsc și îi dau foc. De asemenea împărații și negustorii pământului o văd și o plâng. Economia întregului pământ intră în criză, e profund afectată de căderea și nimicirea Babilonului. Deci acesta este (va fi) ceva din această lume: un mare oraș, o mare capitală a unui stat, o anumită instituție, un stat anume sau o religie anume sau toate acestea la un loc. Repetarea expresiei *cetatea cea mare* ne sugerează că este vorba de un oraș. La fel cum puterea statului Babilon se concentrează în orașul Babilon, la fel și puterea Babilonului pare a fi concentrată într-un mare oraș. Deci un stat sau o religie sau ambele, care au un mare oraș ca și centru și simbol al puterii lor. Babilonul e caracterizat printr-o putere imensă de cumpărare (deci putere economică), este caracterizat și prin vrăjitorie (deci prin influență religioasă). Ea are dominație, stăpânire peste împărații pământului care curvesc cu ea și stau la picioarele ei o vreme. Ea DOMINĂ întreaga lume căci șade pe ape mari care sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. Deci Babilonul este o structură economică, politică și religioasă care domină lumea. Nu ni se vorbește prea mult despre puterea ei militară. Dar probabil mulți bani înseamnă și o putere militară. Și această putere este promotorul răului în lume, căci cu ea curvesc toți împărații pământului, toate neamurile sunt amăgite de vrăjitoria ei, tot pământul este stricat de curvia ei. Ea se îmbată cu sângele sfinților și a ucenicilor lui Isus și acolo la ea, este găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor care au fost înjunghiați pe pământ. Prin căderea ei se face dreptate sfinților, apostolilor și proorocilor.

Descrierea Babilonului în Apoc.17 și 18 este plină de imagini profetice vechi-testamentale. Aceste imagini provin din profețiile din Vechiul Testament adresate împotriva Babilonului, Tirului și Ierusalimului. Dar cele mai multe imagini sunt preluate din profețiile adresate Babilonului (Isaia și Ieremia în mod sepcial), și apoi cumva la egalitate imaginile specifice Ierusalimului (în mod special cea din Ezechiel 16 unde Ierusalimul e prezentat ca o curvă cu care curvesc împărații pământului) și cele specifice Tirului (plânsetele negustorilor din Ezechiel 27). Dar denumirea dată cetății nu este nici Ierusalim, și nici Tir, ci Babilon. Și cele mai multe imagini corespund Babilonului antic din profețiile lui Isaia și Ieremia. Deci această structură monstruoasă din Apocalipsa este construită pe imaginea a trei cetăți ale răului, dar în primul rând pe imaginea Babilonului.

Și într-adevăr Babilonul antic se caracteriza prin LUX, prin mare putere economică, prin SEDUCȚIA pe care el o exercita asupra lui Israel, asupra lumii și asupra împăratului pământului. Ca o curvă îmbrăcată frumos seducea lumea spre LUX, spre ÎMBOGĂȚIRE. Babilonul era și un mare Centru religios plin de ocultism și vrăjitorie. Religia Babilonului aducea mult întunerice spiritual peste bazinul mediteranean. În timpul ducerii lui Israel în robie, Babilonul a dominat lumea timp de 70 de ani. Era puterea mondială care avea împărații, puterile și limbile la picioarele ei. În cele din urmă a fost distrusă de puterea mezilor, cu care se aliase în trecut împotriva Asiriei și cu care coabitase o vreme. Dar mai presus de toate acestea Babilonul era cel care nimicise pe poporul Israel, care distrusese Ierusalimul și Templul. Era cel care își îmbătase sabia cu sângele copiilor lui Israel. Dar aici apare un MARE DAR:

- Babilonul nu a martirizat pe evrei, ci i-a pedepsit din pricina fărădelegilor lor. Babilonul a distrus Templul ca o pedeapsă din pricina păcatului lui Israel. Babilonul s-a ridicat ca un monstru negru printre popoare ca urmare a decăderii spirituale a lui Israel. Babilonul este monsrul istoric trezit, sculat și crescut de APOSTAZIA din Israel. Iată de ce Babilonul a avut putere în lume și împotriva lui Israel. Apoi, acesta a sedus pe evreii din Babilon din care mulți nu s-au mai întors în țara promisă nici când Cir a dat celebrul său edict.

Marea întrebare este: aceste ultime caracteristici se păstrează și pentru Babilonul din Apocalipsa. Cu alte cuvinte Babilonul din Apocalipsa, puternic, bogat, seducător, ocult, ucigaș al sfinților, este și o CONSECINȚĂ a necredincioșiei Bisericii, o pedeapsă în cele din urmă pentru apostazia Bisericii? Iată marea întrebare. În Apocalipsa nu pare să găsim argumente explicite cu privire la această teorie. Nu apare expresia cheie din Daniel: *din pricina umplerii paharului păcătoșilor s-a ridicat Babilonul, și apoi fiara*. Dar argumentul ar putea fi tocmai folosirea imaginilor din vechime. Ridicarea fiarei din Apocalipsa e construită pe imaginea cornului celui mic din Daniel 7, iar ridicarea Babilonului din Apocalipsa pe ascensiunea Babilonului antic. Dacă ne aducem aminte de pasajele de mai sus cu înmulțirea răului și răcirea iubirii celor mai mulți, putem spune că ascensiunea Babilonului și a fiarei e alimentată și de necredincioșia Bisericii. Posibilă Ipoteză: dacă Babilonul se ridică ca urmare a infidelității Bisericii, fiara pare

să se ridice și ca ultimă RIPOSTĂ față de rămășița credincioasă. Deci se pare că la fel ca în istoria lui Israel necredincioșia lui Israel și credincioșia rămășiței ACTIVEAZĂ SIMULTAN. Rămășița credincioasă trezește RIPOSTE, dar și diminuează puterea de influență a Căpeteniilor văzduhului, și aduce manifestarea puterii lui Dumnezeu în istorie care protejează Sămânța promisă, și face posibilă împlinirea planurilor și a promisiunilor divine (cucerirea țării, zidirea Templului, rezidirea Templului, finalizarea revelației vechi-testamentare, aducerea lui Mesia în lume). Dar în același timp și necredincioșia lui Israel dă putere Căpeteniilor văzduhului care se manifestă în istorie pentru a nimici Sămânța mesianică și pentru a întârzia, împiedica, împlinirea planurilor și a promisiunilor divine.

Împlinirea acestor promisiuni nu a fost posibilă fără implicarea directă a lui Dumnezeu în istorie peste viața popoarelor și a deciziilor împăraților (vezi căderea Babilonului, Edictul lui Cir, bunăvoința căpătată de Ezra și Neemia înaintea împăraților, vezi decizia împăratului împotriva planului lui Haman etc.). Dar oare în Noul Legământ mai avem nevoie de intervenția lui Dumnezeu în istoria popoarelor ca promisiunile Sale să se împlinească? DESIGUR! Cum vom putea duce Evanghelia la marginile pământului dacă El nu ne va ține în viață în mijlocul popoarelor și nu va deschide barierele lumii închise acum și atât de ostile Evangheliei. Nu e vorba de dispariția prigoanelor, dar de ponderarea lor pentru ca să rămână în viață creștini care să poată vesti Cuvântul! La toți cei menționați mai sus, partea lor a fost ca la Iosia: să persevereze în credincioșia lor față de Domnul. Restul a făcut Domnul, smerind și înălțând împărații, deschizând porți și făcându-i să capete trecere înaintea împăraților. Mâna cea bună a fost peste ei și cu ei. Oare nu vedem aceeași mână bună a Domnului și în cartea Faptelor Apostolilor? Biserica are acum puterea numerică, financiară, posibilitatea de a depăși cu ușurință barierele lingvistice, geografice etc., pentru a duce Evanghelia la toate popoarele. Dar există regimuri total ostile Evangheliei care fac practic imposibilă mărturia creștină în anumite zone. Dacă aceste regimuri ar deveni ceva mai tolerante față de creștinism, acesta s-ar putea răspândi ca un fulger până la marginile pământului. Dar puterea acestor Căpetenii se alimentează din dualitatea noastră. Secretul rămâne să perseverăm în curățire și creștere în iubire. Iată de ce Pavel în toate epistolele sale nu insistă pe misionariat, ci pe sfântirea și creșterea în iubire a bisericilor locale. Știa că aici este cheia biruinței în văzduh peste Căpeteniile ce împiedică vestirea Evangheliei printre popoare. Și știa că aceste Biserici sunt mediul antiohian de creștere a viitorilor misionari care se vor lupta cu armele Luminii cu Căpeteniile văzduhului.

Legat de cetatea cea mare înțelegem asemănările cu Babilonul antic și cu Tirul. Dar cum explicăm asemănările cu Ierusalimul? Ierusalimul din Ezechiel 16 este imaginea poporului lui Dumnezeu apostat care curvește cu împărații pământului luând idolii acestora, dar care și determină cufundarea în întuneric a popoarelor. Ne aducem aminte de perioada lui Manase și întunericul pe care Ierusalimul apostat l-a adus peste întreg pământul. În cele din urmă Babilonul renaște în perioada lui Manase și apoi devine Stăpânul bazinului mediteranean din pricina neascultării lui Iuda. În cele din urmă Babilonul este monstrul creat de Ierusalimul cel apostat. Deci între Ierusalim și Babilon există o RELAȚIE spirituală profundă. Deși Babilonul este altă

cetate decât Ierusalimul, el își extrage seva puterii din apostazia și decăderea spirituală a Ierusalimului. Oare din această pricină Curva din Apocalipsa poartă nu doar imaginea Tirului și a Babilonului, ci și cea a Ierusalimului apostat? Dar suntem deja în Noul Legământ. În Noul Legământ nu neascultarea lui Israel, ci neascultarea Bisericii devine seva din care Căpeteniile văzduhului își extrag puterea. Astfel, imaginea Ierusalimului apostat ne trimite cu gândul la Biserica apostată.

Trebuie să observăm că Apocalipsa insistă pe relația dintre Curvă și Ierusalim. Ne aducem aminte în primul rând de celebrul pasaj din Apoc.11:8:

- Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața *cetății celei mari*, care în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, **unde a fost răstignit și Domnul lor.**

Ioan precizează cât se poate de clar că cetatea cea mare este locul unde a fost răstignit Domnul Isus. Or, acest loc a fost desigur Ierusalimul. Acest verset poate propune chiar ipoteza că Babilonul este chiar Ierusalimul. Dar este Ierusalimul ca și locație fizică sau ca și corespondent spiritual? Cetatea cea mare este în înțeles fizic sau în înțeles duhovnicesc? Dacă este Ierusalimul în înțeles duhovnicesc, atunci ea reprezintă imaginea poporului lui Dumnezeu apostat care Își răstignește propriul Mântuitor. De aici ipoteza că Babilonul din Apocalipsa poate fi chiar instituția Bisericii apostate. Desigur în lumina relației dintre Ierusalimul antic și Babilonul antic este legitimă și ipoteza că Babilonul din Apocalipsa NU este în sine Biserica apostată, dar este Monstrul adus pe scena istoriei de către Biserica apostată.

Mai sunt câteva versete care insistă pe o posibilă asemănare între curvă și femeia din Apoc.11, adică Israel. În Apoc.11 femeia este hrănită ÎN PUSTIE. În Apoc.17 Curva este în PUSTIE. În Apoc.11 balaurul nu poate face rău femeii în cele 42 de luni. În Apoc.17-18 descoperim că fiara răpune Babilonul la *sfârșitul* celor 42 de luni. La aceste asemănări se adaugă cuvintele spuse de Isus despre Iudei în primele 3 capitole. Sinagoga Iudeilor este numită o sinagogă a Satanei și ei sunt cei care prigonesc pe creștini (vezi 2:9 și 3:9). În același timp scaunul de domnie al Satanei este la Pergam acolo a fost omorât Antipa, martorul credincios al Domnului. Se pare că Antipa e martirizat de puterea romană. În primul secol primele prigoane sunt inițiate de Iudei, de asemenea ei sunt cei care instigă pe romani să prigonească pe creștini. Desigur, apoi romanii vor iniția prigoane și din proprie inițiativă împotriva creștinilor. Dar să ne aducem aminte că Isus a fost răstignit nu în Ierusalim, ci în afara lui. Iată de ce expresia unde a fost răstignit și Domnul lor ar putea urma înțelesul duhovnicesc și nu cel fizic. Și Isus a fost răstignit de Iudei prin mâna Romanilor. Iată o relație între Israel și Romani, între Ierusalim și Roma. În cele din urmă în secolul întâi Israel era încă poporul lui Dumnezeu. Legământul e rupt oficial de-abia în 70. Are loc o perioadă de tranziție de 40 de ani pentru schimbarea definitivă a legămintelor. De-abia după învierea lui Isus, începe perioada Noului Legământ, și de-abia după dărâmarea Templului putem vorbi despre o anulare definitivă a Vechiului Legământ. Deci în secolul întâi, în lumea spirituală Israel are în un rol important. El mai joacă pentru o vreme rolul

de popor al lui Dumnezeu apostat și deci, neascultarea lui alimentează încă puterea Căpeteniilor din văzduh. Am putea spune că Roma antică poate fi Noul Babilon creat de Ierusalimul apostat. Într-adevăr sunt asemănări mari între relația dintre Ierusalimul lui Manase și Babilonul antic și Ierusalimul din sec.1 și Roma. Cetatea Ierusalimului din sec. 1 este la fel de apostată ca în perioada lui Manase. Roma și nu Israel este Cap în acea zonă din pricina neascultării lui Israel, care nu e Capul națiunilor ci sub robia Romei. Și Ierusalimul se răscoală repetat față de Roma și Roma este cea care asemeni Babilonului din vremea lui Zedechia distruge Ierusalimul și Templul și împrăștie rămășița evreilor în tot Imperiul. Aceste observații devin și mai semnificative dacă aducem în discuție asemănările izbitoare între Roma antică și Babilonul din Apocalipsa 17, asemănări mult discutate de unii exegeți. Deci întrebarea nu este dacă din perspectiva sec.1 Babilonul este Ierusalimul SAU Roma. Căci ar putea fi Roma prin apostazia Ierusalimului. Desigur Roma distruge Ierusalimul, și Roma nu e distrusă de Imperiul Roman, ci de triburile barbare mult mai târziu în istorie. Dar poate tocmai aceasta este taina Babilonului din Apoc.17. Poate este o imagine în care perspectiva spirituală primează. Ar putea fi imaginea Romei care își extrage puterea din apostazia Ierusalimului. În cele din urmă Biserica a moștenit un context spiritual determinat de neascultarea lui Israel. Și până în anul 70 Iudeii au reprezentat și în plan fizic, și în plan teologic, și în plan spiritual, principalul obstacol împotriva răspândirii Evangheliei. Iată ce ne spune Pavel în 1 Tes.2:14-16:

14. Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele bisericilor lui Dumnezeu, care sunt în Hristos Isus, în Iudeea; pentru că și voi ați suferit din partea celor de un neam cu voi aceleași rele pe care le-au suferit ele din partea iudeilor.

15. Iudeii aceștia au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrăjmași tuturor oamenilor,

16. căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mântuite. Astfel ei totdeauna pun vârf păcatelor lor. Dar, la urmă, i-a ajuns mânia lui Dumnezeu!

A fost un jug greu pentru creștinism. Dar în anul 70 a fost îndepărtat. Cartea Fapte se încheie cum Pavel a ajuns în sfârșit la Roma, Capitala Imperiului vestind Evanghelia oamenilor din tot Imperiul Roman. După puțin timp Ierusalimul avea să cadă. Jugul greu al moștenirii Israelului apostat avea să fie îndepărtat. Calea către ducerea Evangheliei la marginea pământului părea deschisă... Dar ce s-a întâmplat? Biserica a trebuit să se confrunte cu Căpeteniile văzduhului generate de apostazia lui Israel. Dumnezeu e drept. Nu se putea ocoli această confruntare. Biserica a trebuit să poarte moștenirea grea a Iudaismului, după cum fiecare generație de creștini poartă moștenirea spirituală a înaintașilor lor. Dar ce s-a întâmplat după anul 70? Biserica are șansa unui nou început. Dacă vreți, este ca Iuda la finalul domniei lui Iosia când jugul asirian este în sfârșit îndepărtat! E șansa unui nou început! Dar după îndepărtarea jugului asirian a apărut unul și mai greu. Să fi repetat Biserica această istorie tristă? Să fi devenit ea în locul lui Israel poporul Domnului dual care a creat alți monștri istorici, care a chemat din adânc

alte Căpetenii demonice care au blocat ducerea Evangheliei la toate popoarele? Oare cum arată moștenirea pe care ne-a lăsat-o Biserica după 2000 de ani de istorie? Oare ne-am născut și noi într-un fel de robie babiloniană? Oare relația Ierusalim-Babilon, Ierusalim-Roma devine paradigma pentru relația dintre Biserica apostată și Babilonul Apocalipsei?

Să revenim la finalul luminos al cărții Țefania. Este un contrast izbitor între începutul cărții și finalul ei. De unde această schimbare? Cum e posibil ca Ziua nimicirii totale să devină o zi a curățirii pământului pentru ca cei neprihăniți să îl poată locui fără a păcătui și fără a mai fi tulburați de nimeni? Secretul schimbării perspectivei se ascunde în rămășița din 2:1-3. Această rămășiță face posibil acest sfârșit glorios și această rămășiță devine parte din acest sfârșit glorios. Prin credincioșia ei, promisiunile mesianice se pot împlini. Sămânța promisă este adusă în istorie, și ea zdrobește capul șarpelui, răscumpărând și proslăvind la final de istorie pe toți cei ce cred în El. Cei ce cred în El sunt mai întâi dintre neamuri (vezi 3:9-10) și apoi din Israel (3:11-20). Această ordine și această idee se regăsește și în Amos 9:11-12 care este citat de Iacov în Fapte 15 la Conciliul de la Ierusalim:

13. Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis: „Fraților, ascultați-mă!
14. Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele.
15. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris:
16. „După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile și-l voi înălța din nou:
17. pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, **ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu,**
18. zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.”
19. De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutatea acelorora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu;
20. ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge.
21. Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat.”

(Fapte 15:13-21)

Domnul insistă pe acest final glorios al istoriei. Domnul privește cu mare bucurie și plăcere către acest final. În cele din urmă toată truda Sa imensă din istorie are în vedere acest

final. Domnul se lasă obosit și întristat în fiecare zi de miliardele de păcate făcute de noi. Domnul lasă mii de ani manifestarea răului și a suferinței în istorie. Domnul L-a adus în istorie pe Mesia care a fost făcut păcat pentru noi. Truda sa este incomensurabilă. Îndelunga Sa răbdare e pusă la încercare. Mărețul Dumnezeu este obosit și ostenit de păcatele noastre urâcioase. De ce atâta trudă? De ce atâta cheltuială? Din pricina FINALULUI. Iată răspunsul. Iată de ce în momentele cele mai grele de oboseală, întristare, deznădejde din pricina păcatelor noastre, Dumnezeu privește țintă către FINAL. Privește către ziua finală de odihnă, când RĂUL va fi eradicat de pe pământ și din poporul Lui, când pe pământ nu va mai fi suferință, rău, păcat, ispită, amenințare. Când toți cei ce au crezut vor învia pentru a sluji într-un gând numai Domnului. El privește către BUCURIA finală a rămășiței, către slava în care va fi îmbrăcată și prinde putere să continue planul, să mai rabde o zi răul și suferința de pe pământ. Oare putem să ne imaginăm ce este în inima unui Dumnezeu sfânt și iubitor atunci când vede pe pământ atâtea păcate și atâta suferință? Oare putem să simțim puțin din povara de pe inima Celui Îmbătrânit de zile? Și El vede TOTUL. Nici un păcat nu este ascuns de privirea Lui. Și El vede păcatul în toată urâciunea și profunzimea sa. Vede cum Vrăjmașul Său în fiecare zi amăgește și chinuie făpturile mâinilor Sale. Ne amintim de celebrul pasaj din Osea în care se vede cel mai bine faptul că Domnul Se încurajează pe Sine privind la FINALUL istoriei:

1. „Când era tânăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt.
2. Dar cu cât prorocii îi chemau, cu atât ei se depărtau: au adus jertfe Baalilor și tămâie chipurilor idolești.
3. Și totuși Eu am învățat pe Efraim să meargă și l-am ridicat în brațe; dar n-au văzut că Eu îi vindecam.
4. I-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste, am fost pentru ei ca cel ce le ridică jugul de lângă gură. M-am aplecat spre ei și le-am dat de mâncare.
5. Nu se vor mai întoarce în țara Egiptului; dar asirianul va fi împăratul lor, pentru că n-au voit să se întoarcă la Mine.
6. Sabia va năvăli peste cetățile lor, va nimici, va mânca pe sprijinatorii lor, din pricina planurilor pe care le-au făcut.
7. Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Preaînalt, niciunul din ei nu caută să se ridice.
- 8. Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!**
9. *Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău și nu voi veni să prăpădesc.*

10. Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni, și copiii vor alerga tremurând de la apus.

11. Vor alerga tremurând din Egipt, ca o pasăre, și din țara Asiriei, ca o porumbiță. Și-i voi face să locuiască în casele lor, zice Domnul.

În primele 7 versete este descrisă necredințioșia lui Israel care cheamă judecata Sa. În v.8 apare frământarea din inima Domnului în fața acestui tablou. Din pricina păcatului El trebuie să-și nimicească propriul popor. Dar este un Domn al Mântuirii, al Vieții și nu al nimicirii. El l-a creat și l-a ales pe Israel pentru a-l mântui și nu pentru a-l pedepsi! Și inima Domnului Se zbate în fața acestui tablou. Și apoi din v.9 DEODATĂ glisează către ziua finală, când rămășița va fi mântuită și proslăvită.

Aceeași glisare neașteptată, bruscă, de la imaginea zilei judecării poporului Domnului (3:8) la imaginea mântuirii finale a rămășiței (3:9-20), o găsim și la Țefania. Domnul nu a creat lumea pentru a fi nimicită, ci pentru a o mântui. Dar din pricina păcatului pedeapsa e INEVITABILĂ. Domnul va nimici lumea pe care a creat-o. Acest final este unul trist pentru Domnul vieții, pentru Domnul care Se numește pe Sine Domnul Mântuirii chiar și în ziua judecării (vezi Isaia 63:1-6). Acest final este în cele din urmă o înfrângere a Creatorului. Pământul nu e plin de slava Lui, ci din pricina păcatului, Domnul trebuie să-și nimicească propria creație. Vrajmașul, diavolul se bucură, triumfă. Dar nu acesta e finalul. Finalul este altul. Pământul va fi plin de slava Domnului, de rămășița Sa mântuită și răscumpărată. Astfel judecata devine doar o curățire necesară pentru ca acest final glorios să se realizeze. Judecata nu este actul final, ci MÂNTUIREA. Judecata devine un act al mântuirii. Finalul istoriei, pentru a reflecta chipul Creatorului, nu poate fi decât unul MÂNTUITOR, dătător de viață.

Imaginile din Țefania 3:9-20, sunt superbe. În ziua aceea:

- Neamurile vor sluji DOAR Domnului.
- Israel nu va mai săvârși nelegiuire, ci va trăi doar în neprihănire.
- Israel trebuie să strige de BUCURIRE căci Domnul a abătut de la el toate pedepsele și pe toți vrăjmașii. Nimeni nu-l va mai putea tulbura, ispiti, amenința.
- Israel nu mai trebuie să SE TEAMĂ de NIMIC, căci Domnul va fi în mijlocul lui.
- Domnul Însuși SE VA BUCURA nespus pentru Israel.
- Domnul va STRÂNGE pe toți cei risipiți din Israel și de ocară dintre popoare și-i va face o pricină de slavă și de laudă printre toate neamurile!

Citind aceste versete rostite de Dumnezeu Însuși simțim bucuria din inima Sa, speranța din inima Sa, și dorința ca acea zi să fie adusă în istorie. Cel mai emoționat este desigur v.17:

Profetul Țefania

- Domnul Dumnezeu tău este în mijlocul tău ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.

Este absolut de necrezut. Domnul nu Se bucură pentru El că odihna Sa a început, că oboseala adusă de păcat s-a sfârșit. Ci Domnul Se bucură pentru poporul Lui. Că în sfârșit poporul este mântuit pe deplin, departe de orice pedeapsă, de orice suferință, de orice păcat, de orice ispită, de orice amenințare, de orice vrăjmaș, de orice pericol. Că în sfârșit poporul Său e eliberat de chingile diavolului, de firea pământească, de trauma păcatului. Că în sfârșit este în trupuri de slavă și înfăptuiește doar binele, iubind în chip desăvârșit. Că poate vedea în sfârșit necurmat Fața Lui și se poate bucura deplin în Domnul. Că teama nu își mai găsește loc în inima noastră. Că vechile suferințe sunt uitate. Că vechile păcate, regrete sunt uitate. Că nu mai trebuie să roșim și să ne umilim din pricina păcatului. Că nu mai avem parte de pedepsele sale vindecătoare. Ci avem parte doar de mângâierea și frumusețea Feței sale. Da, Domnul Se bucură nu pentru Sine, ci în primul rând pentru noi. Și se bucura cu MARE bucurie. Acum dacă mărețul și Infinitul Dumnezeu Se bucură din TOATĂ inima Sa și cu MARE bucurie, cât de mare trebuie să fie acea bucurie? Dacă Însuși Infinitul Creator numește MARE acea BUCURIE, cât de MARE trebuie să fie ea? Va fi atât de mare încât Domnul Însuși va TĂCEA în iubirea Sa față de noi. Să te bucuri atât de mult pentru cel care-l iubești încât să TACI. Cartea Țefania începe cu un îndemn solemn la TĂCERE înaintea zilei Domnului (1:7). Oamenii sunt îndemnați să TACĂ înaintea zilei judecății. Dar cartea se încheie cu TĂCEREA LUI Dumnezeu. Dar nu e tăcerea lui Dumnezeu înaintea judecății, ci înaintea MÂNTUIRII poporului Său. Cuvintele dispar de pe buzele noastre când EMOȚIA ne copleșește, când e prea frumos ca să fie adevărat, când nu ne mai găsim cuvintele, când emoția fericirii e atât de intensă încât ne paralizează vorbirea. Nu putem decât să privim la splendoarea mântuirii și să plângem de bucurie. Domnul încearcă să ne explice cât de mare va fi bucuria Sa PENTRU NOI în acea zi când va vedea mântuirea și fericirea noastră deplină în El. Va fi atât de mare încât Domnul Însuși nu-și va mai găsi cuvintele, încât nu va mai putea rosti ceva. Ci doar va privi spre bucuria noastră plângând de fericire. Da, LOGOSUL va tăcea! Imginea mântuirii noastre finale va fi atât de frumoasă încât LOGOSUL ÎNSUȘI, Cel care a creat pământul prin al Său cuvânt, va tăcea. Ultima parte a versetului întărește ce am evidențiat până acum: NU VA MAI PUTEA DE VESELIE pentru tine. Este construită din nou o paralelă cu ce trăiește ființa noastră. Noi trăim momente de bucurie intensă când nu ne mai găsim cuvintele. Nu ne mai găsim cuvintele CĂCI suntem COPLEȘIȚI de emoție. Or Domnul vrea să ne explice că o astfel de trăire îl va încerca și pe El în acea zi. Noi oamenii suntem limitați și putem curpinde în noi doar anumite emoții, și doar anumite bucurii. Nu putem suporta o bucurie sau emoție care depășește anumite limite. De aceea, putem fi copleșiți de emoție, putem fi încercați de o bucurie care ne testează limitele ființei noastre de a ne bucura, de aceea NU MAI PUTEM de bucurie. Dar Domnul este INFINIT, fără limite. Oare ce fel de bucurie trebuie să experimenteze El, ca El să poate fi COPLEȘIT de emoție, să nu mai poată de acea bucurie, să nu mai poată spune nimic? Desigur de o bucurie INFINITĂ care să

atingă marginile de neatins ale ființei Sale fără sfârșit. Domnul ne vorbește despre oboseala Sa din istorie, și nu ascunde truda inimii Sale (vezi Isaia 43:24). Dar când ne revelează ziua finală ne vorbește de bucuria Sa pentru noi și nu pentru Sine. Oare cât de mult trebuie să ne iubească Domnul ca în acea zi să fie COPLEȘIT de bucurie? Desigur bucuria Sa izvorăște din iubirea Sa care trebuie să fie măcar la fel de mare cu acea bucurie. Dacă bucuria este eternă, iubirea este și ea măcar eternă. *Te iubesc cu o iubire veșnică!* spune în Ieremia Domnul nostru.

Privim și noi către acea zi. Și vedem bucuria noastră și fericirea noastră. Și e atât de mare încât Domnul Însuși nu mai poate de bucurie pentru bucuria noastră. Dar noi suntem după chipul Său, suntem în relație cu El, suntem Mireasa Sa, os din oasele Lui și carne din carnea Sa. În acea zi, noi ce vom face? Ba mai mult, când privim acum spre acea zi, ce vedem? Bucuria și fericirea noastră, faptul că în sfârșit nu va mai fi suferință și păcat în noi? Desigur vedem și aceste lucruri și sunt extrem de importante. Dar precum Domnul nostru, noi nu mai suntem centrați pe noi înșine, ci pe Celălalt din relație. La fel ca Domnul nostru ne gândim MAI ÎNTÂI la CELĂLALT... și de aceea când privim la acea zi nu bucuria noastră este punctul maxim de atracție, ci bucuria Domnului. Și dacă așa ne-a descris El nouă acea zi, iată cum îi putem descrie noi Lui acea zi:

În ziua aceea, Domnul nostru drag, pământul va fi plin de slava Ta și de neprihănire. Nu va mai fi nimeni care să întristeze inima Ta prin păcat sau minciună. Îți vom sluji doar Ție într-un gând și inima Ta nu va mai fi obosită de păcatele noastre. Nu va mai fi suferință sau rău care să-Ți tulbure inima, nimeni nu Te va mai înșela, și nimeni nu va mai lua în deșert Numele Tău. Da, în ziua aceea nu va mai fi nimeni care să te tulbure, și nici un vrăjmaș de al Tău care să lovească în planurile Tale sau în slava Ta. Doar Numele Tău va fi înălțat pe tot pământul. În sfârșit Te vei putea odihni pe deplin! În ziua aceea, poporul Tău va fi înaintea Ta, ca o mireasă care poate ajuta. Se va bucura de Tine cu mare bucurie, va tăcea în iubirea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru Tine. Va privi spre odihna Ta, spre bucuria Ta, spre pacea Ta, și va fi copleșit de bucurie. Nu-și va mai găsi cuvintele, și nu va mai putea de bucurie, când va vedea pe chipul Tău doar zâmbet, când nici o umbră de tristețe sau oboseală nu va mai fi pe chipul Tău. Așteptăm acea zi, pentru Tine, și de dragul Tău. Da, Te iubim pentru că Tu ne-ai iubit întâi. Nu putem schimba lucrul acesta, nici nu trebuie. Dar te iubim cu iubirea care vine de la Tine, Te iubim cu aceeași iubire veșnică. Pentru că ne-ai iubit întâi și ne-ai dăruit dragostea Ta, în inima noastră nu putem gândi decât așa: Mai întâi, TU!